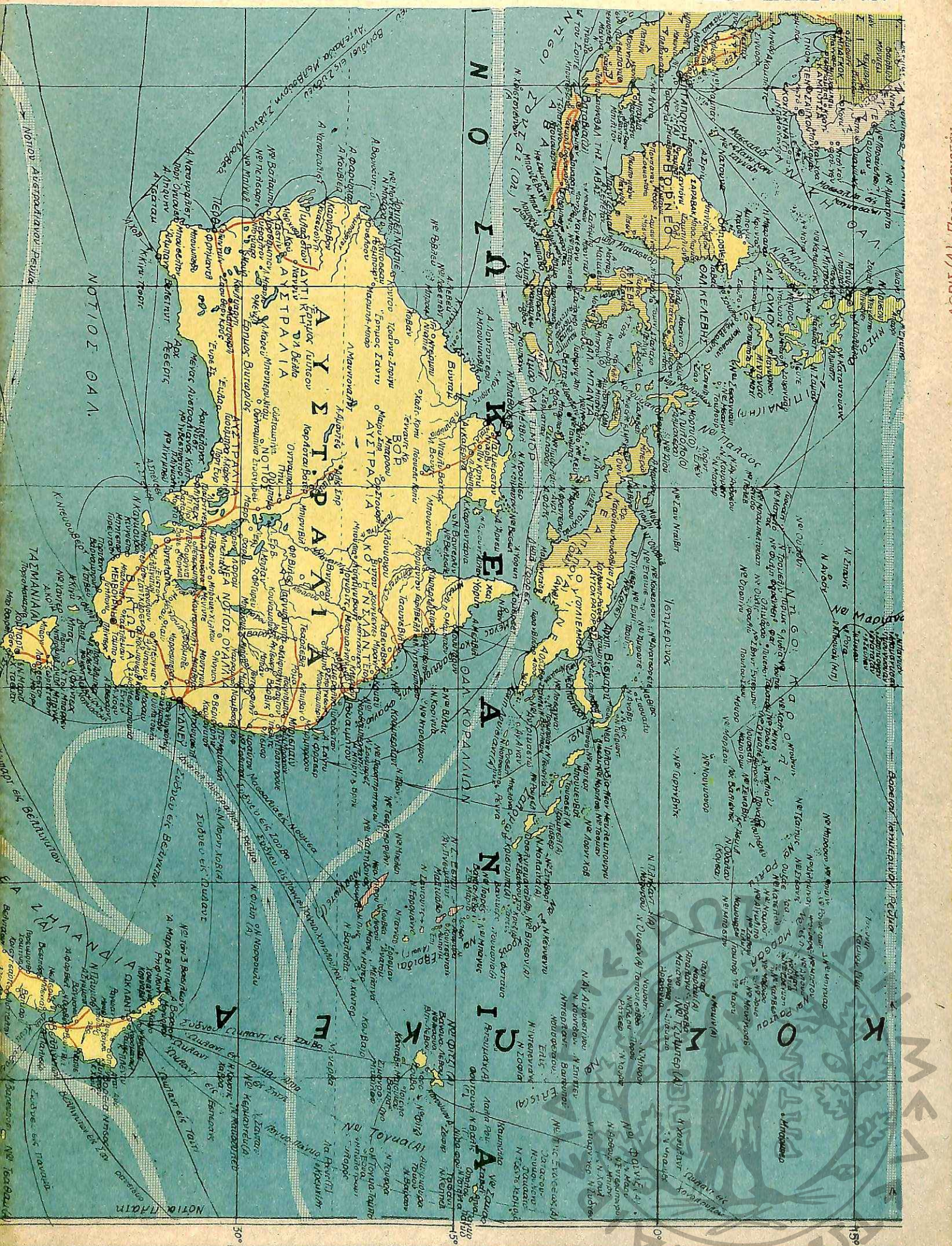

Ἰδὲ καὶ ὁ πάντῃσι, δικαίωμα ὑποταγέως ὄντα. 10

[illegible][illegible]

ΤΕΥΧΟΣ 181
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΜΒΡΙΟΥ 1941

ΤΑΙ
ΟΥΣΤΙ: Σέ μιά γυναίκα

κύρη μου καρδιά έχαρκε σιμά σου
κέννα, εκαταδικός έμπρος στην όμ
στην Ψυχή πάλι νά ξαστερώση
ή θλίψη νά ελαφρώσ
λους λογιμούς άνοιξαν σέ μένο
όσα φίλια πούχεις σέ με δοσμέν
πόρες φορές πάλι άρχισα ό κρι
τότε π' από σέ θρίσκομαν χωρί
χη μου ή σκληρή σέ χώρισε από
τον ποθητό πού λυώνει εδώ στ
ή δέν του γελάει αότου πιά δέν
πόθητη ό λογισμός σου άς τρέχ
πρός τά χέρια μου γιά νά τόν
λήψη άρεστη σά νάχα ν' άγροικ
δίο δρόμο πιά θε νάρχωνται σ
ί έλπίδες μου, τ' ά δάκρυα τά χ
μου, αίσθάνομαι την τρυφερά
μου φαίνεται πώς θάνω τό κε
μου έγώ άγροικώ πού μ' έχει ε
άνθη ή έλπισσα τά χείλη σου
μου χύνεται, πετάει όλόγυρά
πιο ώραιότερο από την όμορφ
ρώτα μας φίλιά σ' άφησα στην
: Στην εικόνα της κόρης

όλόλαμπρό πανί ζωγραφισμένο
ό καυμός κι' απ' την εικόνα
προσμένω,
αίγιοντας σ' αυτή την έρημή μου
έχει κλειστά και λές μου λέει μέ
ώραία μου κάλλη,
ύρανοστόλιστη μου φαίνεται ή μο
δρίσκεται στη γή εικόνα τόσο θ
δική σου,
όνα έγώ θωρώ άκόμη λαμπρότε
ου πατέρα!

Μετάφρασις: Ε. MARTIN

ΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΡ

Η (στών άνδρα της): Για κύττα
πρώτη άριστερά δέν έχει τό στύ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΘΥΓΗΤΡΙΣ

Είνε πολύ εύκολο
κάνω ραπτο μ' την
μιά ή που άνετρα
σμένον.

Ο γενικός και
γνωρίζουμε όπου
Όταν πρόκει-
κοινωνική βαθμίδ
ριμένω να μάθ
ήταν ένδειξις μα
Τό να σπεύδω
ναντά στον δρόμο
άλλο παρά άπο
Μειστήτην ένδει
χαιρετισμό σ' έ
άκομη χειρότερο
φορά ή με βλαστ
Πολλάκι άνδρω
ταποδώσαν ένα
φος. Αυτό άποτα
να τους κάνει α
Η γυναίκα
κλίσι της σεφαλή
Όταν συναντ
είνε μόνη ή συνο
περιμένω μια
μας της είνε εύ
Η ένδειξις α
βλέμμα, μια απλ
Οπουδήποτε
μια γυναίκα προ
θετον θα ήταν α
Οισώδηποτε χ
άλλα καί χωρίς
Όταν πρόκει
σεως, είνε καλού
λαφρή υπόκλησι
χρόνος. Μεταξύ
σις αυτή θεωρεί
Μεταξύ φίλων
ό σύνδεσμος μα
λίαν, πρέπει απ
τό ανυψώσωμε λ
τή πρέπει να εί
δεν είνε πια τή
Στην εποχή η
όπως ήταν άλλ
Πώς πρέπει λ
ρετισμός;
Η έλαφρά κί
δέν πρόκειται π
Μια γυναίκα
άνδρα, έκτός
στην φίλια μετ
Όταν, μετά τ
με να συνομιλο
ρικές λέξεις, είν
μπορεί να γίνη
υπό τον ήλιον.
πει να άποκαλύ
Την εξαίρεστι
ρίπτωσεις που
πει να άποφύγ
προσπαθήσωμε
που να είμεθα
Πρόσωπα προ
φαλικούς καταρρ
υποχρέωσι. Άλλ
μην, δικαιολογο
είνε γνωστή.
Ο χαιρετισμό
σκίας. Είνε προ
πού δεν μας άνη
με την προσοχή
ρο κέντρο.
Τό ίδιο τάκτ
δεν μας είνε εύ
φροντίσωμε να ή
που αυτό καί ό
στο πάρασμά μο
Ο χαιρετισμό
υπόκειται σέ με
κατωτέρω,
Ή χειραφία γ

... σου
... μένος.
... μένα,
... ένα
... έχει,

... απαντήσω,
... ω,
... σένα
... ένα.
... άγκλη,
... λι
... μένο
... αίνω
... ου
... οδιά μου ..

μου

... του τρελλός
... γκάλη
... ια ματιά:

... φή σου,
... νιαστή,

... α:
... εν τρυφερή
... ΓΚΟΥ)

ΠΑΤΗΣ

... άνδρούλη
... μου; ...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓ

ΥΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑ

ΑΡΙΘ. ΓΗΛΕΩΣΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΙΑΣ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Αν ν' αναγνωρίσωμε από τὸν χα
αὐτὴν ἀνατροφή ἀπὸ ἐκείνου πού δέ
αὐτὴν μέσα σὲ περιβάλλον ταπεινὸ

ὄν εἶνε ὅτι πρέπει νὰ χαιρετᾷ
ποτε τοὺς συναντοῦμε.

ὅτι περὶ ἀνθρώπων πού ἀνήκου
ἀπὸ μᾶς, δὲν ὑπάρχει κανεὶς χ
χαιρετίζουν αὐτοὶ πρώτοι. Το
αἰδοβίας καὶ κουφότητος.

κανεὶς νὰ χαιρετῇ ἕνα γνωστὸν
μᾶς, μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα ἢ ἕνα κ
λεῖ ἐκδηλώσιν κατωτερότητος.

ἰν ἀγεῖν ἀποτελεῖ τὸ νὰ μὴν ἀ
κὺν ἀνθρώπων πού μέσα ἐχαιρέτησε
ἀνὰ ἀποδοῦμε αὐτὸν τὸν χαιρετ
τότητα.

αὐτοὶ, ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυ
χαιρετίζουν, παίρνοντας ἕνα προ
εἶναι μὴ πολὺ κακὴ συνήθεια καὶ
εἰσπαθεῖς.

δεσπονιὲς ἢ κυρία — χαιρετᾷ μ
μᾶς μιὰ γνωστὴ μας κυρία, ἀδία
εὐεται, προτὺ νὰ τὴν χαιρετήσωμε
κυρία ἐνδείξει ἐκ μέρους τῆς ὅτι ε
ῶσδεκτος.

τὴν μπορεί νὰ εἶνε μιὰ ἐλαφρὴ κ
μεταβολὴ στὴν ἐκφράσι τοῦ προσ
αὐτὴν ἀνδρικόμαστε, προκειμένου νὰ
πὲν ἀπαραιτήτως νὰ ἀποκαλυφθῇ
χαιρετῶν.

χαιρετισμὸν πρέπει νὰ γίνεται χ
ῶσταχυμὸ.

αὐτὴν γιὰ ἕνα πρόσωπον ἀνωτέρας κ
νὰ συνδεῖται τὸν χαιρετισμὸ μ
τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς κεφαλῆς καὶ το
ὧν κυκλὸν τῆς ἀνωτέρας κοινωνίαν
αὐτὰ ἀπαραιτήτως καὶ ἐφαρμόζεται
ἵνε ἀρκετὴ μιὰ κίνησις τοῦ χερσὶ
μὲ ἕνα πρόσωπον δὲν θάβει τὰ
ραγίτης νὰ βγάλωμε τὸ καπέλ
γὺν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Ἡ
ἐπὶ ἀπλὴ καὶ φυσικὴ. Αἱ πομπῶδε
μῶδας.

αὐτὴν, ἢ χρῆσις τοῦ καπέλλου δὲν ε
εἶναι, τοὺς αἰσθητὸν κατὰ τοὺς βερνι
ῶν, στὴν περίπτωσι αὐτὴ, νὰ γ

αὐτὴν τῆς κεφαλῆς εἶνε ἀπαραιτ
τὸν προσώπων συνδεόμενον διὰ σ
ἵναι πρέπει ποτὲ νὰ σπεύδῃ νὰ
ἵναι στὴν περίπτωσι πού ὑπάρχ
ξυ τῶν.

ἵναι χαιρετισμὸν μας πρὸς μίαν γυν
μὲ μασὶ τῆς ἢ καὶ ἄλλως ἀντά
ἀπαραιτήτων νὰ μένωμε ἄσπεκ
μόνον γιὰ τὸ καλοκαίρι, ὅταν
αὐτὰ τὴν στιγμήν ὁμῶς τῆς ἀναχω
ροῦμε καὶ πάλιν.

αὐτὴν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπεκτε
λέγει ἢ πνεὶς σφοδρὸς ἄνεμος. Αὐ
μὲ τὸ σταμάτημα στὴ μέση τοῦ
παρῶσῶμε τὴν συνομιλήτριάν
εἰς ῶσδεκτος προφυλαγμένοι.

ἐχωρὸμένης ἡλικίας ἢ ὑπερφορ
εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαλλαγῶν
τότε πρέπει νὰ σπεύδωμε νὰ ζητ
μενοὶ καταλλήλως, ἐκτὸς ἐάν ἡ

δὲν πρέπει νὰ συνοδεύεται ποτ
ῶσδεκτος νὰ μὴν χαιρετίζωμε ἐν
ἀλφῃ, παρὰ νὰ προσοθήσωμε ν
τότε, ἀναστατώνοντας τὸν δρόμο ἡ

πρέπει νὰ δεῖξωμε καὶ ὅταν ἡ προ
ῶσδεκτος συνετελεῖται συνωστισμῶ. Πρ
ἀναῖς μὲ ἡμέρας τὸν δρόμο πρ
αὐτὴν νὰ ἀνατρέψωμε τοὺς πάντας κ

μέσα σ' ἕνα σαλόνι ἢ σ' ἕνα κο
κοὺς ἰδιαιτέρους κανόνες, πού θά

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΙΑ

ἵναι μεταδῶν προσώπων συνδεόμε

ΒΙΒΛΙΟΚΗΛΗ

ΑΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ

ΑΡΙΘ

ΑΡΧΙΣ
 ΡΟΖΑ Νο 5
 ΗΜΕΡΑ: 29 967
 43
 ρετισμό τόν
 έλαβε αι
 αι περιωρι
 κείνους πού
 ε κατάτερη
 γος να πε-
 αντίθετον θα
 του πού συ-
 ντρων, κάθε
 οδίδωμε τόν
 "ισως, είνε
 σμέν αδιά-
 ν τους, άν
 ατετευτικό ύ-
 ντελεί στο
 μιá έλαφρή
 ώρας του άν
 πρέπει να
 χαιρετισμός
 νησις, ένα
 που της
 χαιρετισώμε
 ε. Το αντί-
 οίς σπουδή,
 ριωνικής θέ
 ες με μιá έ-
 κορμού συγ-
 , ή υπόκλι-
 πάντοτε.
 "Όταν όμως
 ιρία της φι-
 μας και να
 κινήσις αύ
 χειρονομίαι
 νε καθολική,
 ως μήνας.
 νεται ό χαι-
 η, έφόσον
 ής φιλίας.
 ρετηση έναν
 μιá πολύ
 ικα, αρχίζω-
 άσσομε με
 Εξαιρέσις
 ρισκώμοστε
 ήσεως, πρέ-
 ωμε στίς π-
 α τότε πρέ-
 ρομου ή να
 σς σε μέρος
 από έγκε-
 τó ατή την
 του συγγι-
 αθησις των
 από φωνα
 πρόσωπον
 προκαλέσω-
 ένα ολοκλη-
 έγγισίς του
 τότε να
 τó πρόσω-
 τά πάντα
 μικό κέντρο
 τους ίδουμε
 4 25
 ΑΥ ΕΡΕΤΕΣ ΕΩΝ

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥΖΑ Νο 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΤΖ. ΤΖΙΟΥΣΤΙ: Σὲ μιὰ γυναῖκα

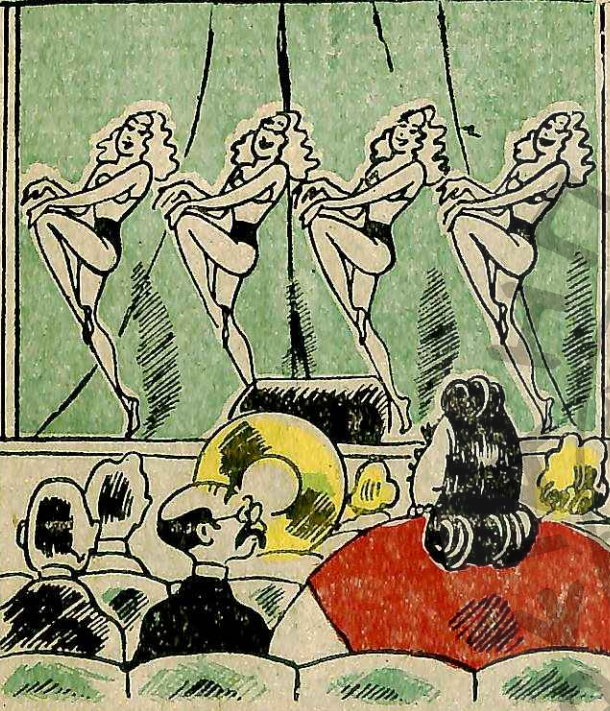
Γιὰ λίγο, ἡ μούρη μου καρδιά ἐχάρηκε σιμά σου,
γιὰ λίγο, ὠμίνα, ἐκστατικὸς ἐμπρός στήν ὁμορφιά σου
ἐνωίσαα μέσα στήν Ψυχή πάλι νὰ ξαστερώσῃ
σάν οὐρανὸς ἀνεφέλος κι' ἡ θάλασσα νὰ ἐλαφρώσῃ.
Τόσους οὐράνιους λογισμοὺς ἀνοίξανε σὲ μένα,
ἄγαπη μου, τόσα φιλιὰ πούχεις σὲ μέ δοσμένα,
καὶ σιωπηλὰ πόσες φορές πάλι ἄρχισα τὸ κοῦμένό μου
νὰ κλαίω ἀπὸ τότε π' ἀπὸ σὲ βρίσκομαι χωρισμένος.
Ἄλλ' ἂν ἡ τύχη μου ἡ σκληρὴ σὲ χώρισε ἀπὸ μένα,
στὸν φίλο σου τὸν παθητὸ πού λυώνει ἐδῶ σὰ ξένα
καὶ πού ἡ ψυχὴ δὲν τοῦ γελαῖται ἀφότου πιά δὲν σ' ἔχει,
γυναικὰ πολυπόθητὴ τὸ λογισμὸς σου ἄς τρέχῃ.
Θ' ἀπλώω ἐμπρός τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὸν ἀπαντήσω,
χαρούμενη εἰδίση ἀρεστὴ σὰ νάχα ν' ἀγορεύσω,
κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο πιά θὲ νάρχωνται σὲ σένα
οἱ πόθοι κι' οἱ ἐλπίδες μου, τ' ἄ δάκρυα τὰ χυμένα.
"Ὡ, πάντα, φῶς μου, αἰσθανομαι τὴν τρυφερὴ σου ἀγκάλια
στὰ στήθη σου μοῦ φαίνεται πῶς ἔθωα τὸ κεφάλι
καὶ τὴ φωνὴ σου ἐγὼ ἀγορεύω πού μ' ἔχει εὐτυχισμένο
καὶ καθὼς τ' ἄνθη ἡ μέλισσα τὰ χεῖλιά σου βυζαίνει.
Τότες τὸ νοῦς μου χύνεται, πετάει ὀλόφωνο σου.
"Α, πράγμα πιὸ ὠραιότερο ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου
μ' ἐκεῖ τὰ πρῶτα μας φιλιὰ σ' ἄφησα στήν καρδιά μου

MONTI: Στην εικόνα της κόρης μου

Ὅσο θωρῶ τ' ὀλόλαμπρό πανί ζωγραφισμένο:
τόσο μ' ἀνάβει ὁ καίμωσ κι' ἀπ' τὴν εἰκόνα σου τρελλὰ
ἀγκάλιασμα προσμένω.
Καὶ πρέχω ἀναιγόντας σ' αὐτὴ τὴν ἔρμηί μου ἀγκάλῃ
ἄλλα τὰ χεῖλῃ ἔχει κλειστά κι' ἀλὲς μου λέει μὲ μὴ μὰτις
— Κῦπτα· τὰ ὠραία μου κάλλη,
Παιδί μου, οὐρανὸς-τάλῃσι μοῦ φαίνεται ἡ μορφὴ σου,
κι' ἄλλῃ δὲν βρίσκεται στὴ γῇ εἰκόνα τόσο θαυμαστή,
ὅμοια μὲ τὴ δική σου.
Μόνο μὴ εἰκόνα ἐγὼ θωρῶ ἀκόμῃ λαμπροτέρα:
κεῖνὴ ποὺ χάραξε ἡ σπορὴν μέσ' τὴν καρδίᾳ τὴν τρυφερὴν
τοῦ δόλιου σου πατέρα!

Μετάφρασις: Ε. ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ)

ΤΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΧΟΝΤΡΗ (στον άνδρα της): Για κύττα, άνδρουλά μου! Αύτη ή πρώτη άριστερά δεν έχει τὸ στύλ μου;..

Η ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Ἡ χειροψία γίνεται μεταξύ προσώπων συνδεόμενι Εἰς τὸν

ΔΩΡΕΑ

ИМЕНА

APPENDIX

μεταξύ των. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις όχι μόνον δεν είχε απαραίτητη, αλλά πρέπει τούναντιον να αποφεύγεται.

Η κοινωνική αυτή εκδήλωση δεν πρέπει να είναι ούτε ένα τράνταγμα του χεριού, ούτε μία απλή και άτονη επαφή δυο χεριών.

Η χειραψία πρέπει να είναι θερμή, άλλως είναι προτιμότερον να μην γίνεται. «Στο σφίξιμο αυτό του χεριού, είπε κάποιος συγγραφέας, πρέπει να δώσουμε κάτι από την ψυχή μας, έφθον φυσικά θέλαμε να κάμωμε αυτή την εκδήλωση προς το πρόσωπον που χαιρετούμε. Διαφορετικά, η χειραψία μοιάζει σαν εξοφλησις χρέους, που την κάνωμε με κρύα καρδιά».

Ιδού τι πρέπει να προσέχετε κατά την χειραψία.

- 1) Να μην κρατήτε την παλάμη και τα δάχτυλα άναικτά και εις ευθείαν γραμμήν. Έτσι χαιρετούν οι χωρικοί και οι άξεστοι άνθρωποι.

- 2) Το χέρι πρέπει να έχει μία μικρή κύρτωση και όταν πλησίαση το χέρι εκείνου τον οποίον χαιρετούμε να έλθω σε πλήρη επαφή με αυτό.

- 3) Το να κρατούμε τον αντίχειρα γυρισμένον προς τα μέσα, σαν να εβάχαμε ένα φραγμόν, είναι αντικανονικό.

- 4) Αντικανονικόν είναι επίσης να χαιρετούμε με την άκρη των δακτύλων και ακόμη χειρότερο να προτεινώμε προς χαιρετισμόν τα δυο δάκτυλα μόνον.

- 5) Το σφίξιμο πρέπει να είναι θερμόν, αλλά χωρίς να δαίωμε σ' αυτό όλη την δύναμή μας, φθάνοντας μέχρι συνθλίψεως των δακτύλων του χεριού το οποίον βρίσκεται μέσα στο δικό μας. Είναι περιττόν να σημειώθω ότι δεν πρέπει να τραντάξωμε αυτό το χέρι, με κίνδυνον να το βγάλωμε από την θέσιν του. Έξ ίσου άσχημον είναι το πλάδωρό και άτονο χαιρετήσιμα.

- 6) Όταν δαίωμε και τα δυο χέρια, το άριστερό πρέπει να περιορίζεται σε μία απλή θωπεία. Ο χαιρετισμός αυτός προϋποθέτει μεγάλην οικειότητα και δεν πρέπει να γίνεται σε κάθε παρουσιαζομένη ευκαιρία.

- 7) Μεταξύ ίσων, ή χειρονομία είναι ταυτόχρονος και από τα δυο μέρη. Όταν πρόκειται περί ενός μεγαλύτερου ή περί προσώπου κατέχοντος θωπέραν θέσιν, θα περιμένωμε να μας δώση αυτό πρώτον το χέρι. Το ίδιο θα κάμωμε και όταν πρόκειται να χαιρετήσωμε μία γυναίκα. Σε καμμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να δώσω ο άνδρας πρώτος το χέρι. Προκειμένου όμως περί μικρών δεσποινίδων, ή ευγένεια απαιτεί να άναμείνουν από τα μεγαλύτερα απ' αυτές πρόσωπα να τους δώσουν το χέρι.

- 8) Το να άναμείνωμε να μας δώσουν το χέρι και κατόπιν να το σφίξωμε με θερμήν φανεράν σεβασμόν προς το πρόσωπον που χαιρετούμε και συγχρόνως την ευχαρίστησιν που δοκιμάζω με γιά την εκδήλωσιν αυτή της συμπαιθείας.

Ο ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΣ

Δύο γυναίκες μπορούν να έναγκαλισθούν, ή μία την άλλη. Αι νέαι, προκειμένου περί συγγενικών και σεβασμών προσώπων, πρέπει να άρκεσθούν εις το να παρουσιάσουν μόνον το μέτωπόν των, χωρίς να ανταποδώσουν το φιλήμα.

Προκειμένου περί ανδρών, ο έναγκαλισμός στο δρόμο είναι άταπος. Ένα δυνατό σφίξιμο του χεριού, ακολουθούμενο από ένα φιλικό κτύπημα στον ώμο, είναι άρκέτο.

Όταν πηγαίνωμε σ' ένα σπίτι όπου υπάρχουν παιδιά, μπορούμε να τα φιλήσωμε. Οι γονείς των όμως πρέπει να τα έχουν καθαρά, γιά να είναι άξια αυτού του φιλήματος.

ΟΤΑΝ ΒΓΑΙΝΩΜΕ ΕΞΩ

Υπάρχουν ώρισμένοι κανόνες που διέπουν την συμπεριφοράν μας, όταν βγαίνωμε έξω από το σπίτι μας, άδιαφορώς αν αύ το γίνεται χάριν περιπάτου ή γιά να πάμε στη δουλειά μας. Είναι μήπως ανάγκη να επαναλαβώμεν ότι το πρώτιστον καθήκον μας είναι ή καλή εμφάνισις μας;

Εκείνο στο οποίο θα ήθέλαμε να έπιστήσωμε την προσοχήν όλων, είτε περί ανδρών πρόκειται, είτε περί γυναικών, είναι το έξηψ: Πρέπει να έχωμε άποτελεσματική την τουαλέττα μας; ό σονόηποτε απλή και αν είναι, προτού να διασκελάσωμε το κατώφλι της πόρτας μας.

Το να σφίγγωμε την γραβάτα μας στο δρόμο ή να περνούμε τα κουμπιά στα μανίκια μας ή να τραβώμε προς τα δεξιά ή τα άριστερά το σακάκι μας, είναι ένδειξις άταξίας και άκαταστασίας.

Το ίδιο θα έλέγαμε γιά μία γυναίκα που συμπληρώνει την άμφιεσί της όταν βγαίνει από το σπίτι της.

Οά μπορούμε να παρατηρηθώ ότι ο χρόνος τρέχει πολύ γρήγορα στην εποχή μας και ότι κανείς ή σχεδόν δεν έχει την ευχέρεια να διαθέτη πολλήν ώρα γιά την τουαλέττα του.

Η παρατηρήσις είναι σωστή. Άλλά ή μόδα, έναντιόν της ό ποίας έσυνήθισαμε να γκρινιάζωμε πάντα, προέβλεψε εύτυχώς: και στην εποχή μας όλα τα κοστούμια, ανδρικά και γυναικεία, είναι τόσο άπλά, που δεν απαιτούν από μας τίποτε άλλο εκτός από μία μικρή προσοχή και ένα κάποιο γούστο. Δεν υπάρχει λοιπόν καμμία δικαιολογία γιά την άταξία αυτή, που παρατηρείται δυστυχώς στους περισσότερους άνδρας και στις περισσότερες γυναίκες.

Ειδικώς γιά τις τελευταίες σημειώνωμε και τοϋτο. Περιμένουν να βγούν από την πόρτα του σπιτιού τους, γιά να άνοιξουν την πουδριέρα τους και να πουδρώσουν το πρόσωπό τους.

Άνεξαρτήτως του ότι αυτό δεν είναι σωστό, παρουσιάζει και το έξης δυσάρεστο: Το πουδράρισμα είναι μία τέχνη και μάλιστα μία μεγάλη τέχνη. Δεν μπορεί λοιπόν να γίνεται επιπόλαια. Γιατί είναι πολύ πιθανόν τότε, αντί του καλλωτισμού που επιδιώκωμε, να επιφέρω το αντίθετον έντελως άποτελέσματος.

Πρέπει να είναι κανείς πολύ κακοναυθεταρμένως γιά να βγώ από το σπίτι του τρώγοντας ή μασουλίζοντας.

7ον

ΑΓΑΠΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΑ

Όταν φιλήθηκαν και όταν έ. παυσαν οι λυγμοί που έτάρσαν το στήθος της Ζίνιας κατωρρώσε ή κοπέλλα να πη στον άγαπημένο της:

— Κουματσού... Πρέπει να με συμβουλευθώ... Δεν ξέρω τί να κάω. Ο άδελφός μου είναι σκληρός γιά την άγάπη μας. Άλλά τον άγαπώ, τον άγαπώ, και θέλω να είμαι μαζί του στην καταστροφή του.

Διηγήθηκε στον νεαρό άξιωματικό όλες τις λεπτομέρειες της τρεμερής ιστορίας.

Ο Κουματσού άκουγε σθεναράς. Στο τέλος έλεπε:

— Ζίνια, γυναίκα της ψυχής μου, λουλούδι ευγενικό. Δεν ξέρω τί να σε συμβουλευώ. Δεν ξέρω πώς μπορεί κανείς να σώσει έναν άνθρωπο όταν δεν θέλει ο ίδιος να σωθώ... Ο Μίτκα θυσιάζει γιά την Λέο. Λοο! Της δίνει καιρό να φύγη... Αυτή τη φυγή της πρέπει να προλάβωμε. Όταν την βρούμε, όταν άνακαλύψωμε επάνω της το χαρτί, θα άποβείωμε πώς αυτή είναι ή ένοχη... — Και ο Μίτκα είναι άθώος: — Έντελός άθώος ίσως δεν βεωρηθώ. Γιατί έκρυβε τόσον καιρό πώς έχει ξενή γυναίκα; Ο Μίκαδός όμως καταλαβαίνει από άγάπη. Σε πολλές περιπτώσεις διηγουμένης έρέθηκε με έπιείκειαν σπουδές έρωτατούμενους. Έπιείκειαν καταλάβη την άπεράντη άγάπη του Μίτκα. Μά έννοια σου, θα κάνω κι' εγώ ό,τι μπορώ.

— Τι θα κάμης, Κουματσού; — Θα φροντίσω να συλλάβω τη Λέο... Λοο...

— Θα την συλλάβης;... Το ξέρεις πώς ο Μίτκα θα σε μισώ; θανάσιμα γι' αυτό και μένα μαζί σου!...

— Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σώσω τον άδελφό σου. Άργότερα θα καταλάβης πώς εγώ τον σώζω... Αιδέε, Ζίνια! Έμένα το καθήκον μου είναι να συλλάβω μά κατασκοπο, αφού ξέρω τώρα πώς είναι κατασκοπος... Μπορώ να έχωσώ, γιά χατήρι σου... Άλλά δεν θα είμαι έν τάξει προς την πατρίδα μας, ούτε προς την συνείδησί μου... Τι θέλεις να κάω, Ζίνια;... Να σώσω τον άδελφό σου, έκτελώντας το καθήκον μου, ή να τον άφήσω να καταστραφώ, πονώντας τον όρκο που έβωσα κι' εγώ ως άξιωματικός; — Έστριγγόρσε ή κοπέλλα τα χέρια της με άγωνία.

— Δεν ξέρω. Δεν ξέρω κι' εγώ τί να σου πώ... — Ζίνια, δεν είναι αντίθετό σου να διατάξης. Πρέπει να τον σώσωμε και παρά την θέλησί του άκάωμα.

— Καλά, άναστένανε ή κοπέλλα, «Ας την συλλάβης... — Άν μπορώ... Δεν είναι και τόσο εύκολο... Από χτες το βράδυ έβουνα καρδιά... Μπορεί να φύγε και αυτή με κανένα φορτηγό... — Φαντάζωμαι πώς θα περιμένη καμμία σύμφορη ευκαιρία γιά να φύγη.

— Ζίνια, λουλούδι μου έδώσα στο άστρο μου, μη μου λες τίποτε άλλο. Μία και ζητάς τη θηθειά μου, θα στην δώσω, και ως δώσω γιά σένα και τη ζωή μου.

Άγκαλιάσθηκαν και ο Κουματσού έπείθηκε αέθλιος τον τοίχο. Έτσι είχε μνή και μέσα στο

ΝΕΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

παλάτι. Η Ζίνια έστάθηκε κάμ' ποση ώρα, να στεγνώσει τα άκροά της. Ένωϊθε στα χείλη της τα φίλια του και στην καρδιά της κάτι που έκαίγε...

Αν έπιανον τη Λέο... Λοο, αν έπείθαινε τίποτε, ο Μίτκα θα πέθαινε από λύπη...

Και δεν θα ήθελε να ξαναδω στα μάτια του την άδελφή του. Πάλι όμως δεν μπορούσε να τον άφήσθω να καταστραφώ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ο αυτόκράτωρ και ο πρωθυπουργός Βαλατού υποδέχθηκαν το Μίτκα με ματίες σκοτεινές. Στο λεπτό στόμα του πρωθυπουργού έπαζε ένα άνεπαίσθητο ειρωνικό χαμόγελο...

— Μίτκα, έλεπε ο Μικαδός, «Α, ναβέσαμε στην άστυνομία να φροντίσω ή άνακαλύψω τί έγιναν από τα χαρτιά... — Άνακαλύψε; ρώτησε ο νέος. — Άνακαλύψε ένδιαφέροντα πράγματα... Ο πρωθυπουργός μας θα σου πη.

— Μίτκα, έκαμε ο γέρος διπλωμάτης κυτάζοντας διαπεραστικά τον νέο πρίγκιπα. Έξαικα σου θείς να μην όποπτεύσαι κανέναν γιά την κλοπή των πολυτίμων έργων...

— Κανέναν! έλεπε με φωνή έρασι χνή ο Μίτκα.

— Άρατί... Μπορώ όμως εγώ να σε βοηθήσω... Οι όπνιρες σου... — Οι όπνιρες μου είναι πιστοί. Θα μπορούσαν όλοι να σκοτωθούν γιά μένα. Κανέναν δεν θα μούδα νε αυτό το κακό...

— Έχεις μία μικρή άδελφή; — Η Ζίνια; Έκαμε ο Μίτκα μ' ένα συγκινημένο χαμόγελο... Ένα παιδί, που δεν μπορεί να κάμω κακό ούτε σε μυρμηκί... Τι καταλαβαίνει αυτή από έπιστήμα χαρτιά;

— Και όμως μερικές γυναίκες, μερικές νέες γυναίκες μάλιστα, είναι φοβερές σ' αυτό το ζήτημα... — Δεν πιστεύω σθεναρά να όπνιεύεται την άδελφή μου ή έκλαμπρότης σου, έλεπε ο Μίτκα άνυσωχα.

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω... Πιο πολύ όποπτεύωμαι αυτήν παρά τους όπνιρες σου. Πάντως, θέθαι, είναι κάτι άόριστο αυτό... Άφού λες πώς είναι παιδί, δεν φαντάζομαι θέθαι να άνακατεβήκει σ' αυτή την όπόθεσι... Άλλά ή γυναίκα σου Μίτκα, ή Λέο, Λοο! Είναι τόσο ακίνδυνη κι' αυτή;...

Το αίμα επάγγωσε στις φλέβες του Μίτκα. Επαγγαζε άφού έστριγγόρσε μία φορά, όν τέλει, Ένωϊσε πώς όλα ένδριξαν γύρω του, και γιά μία στιγμή τα μάτια του έθλόωσαν. Μετά κάμωσε όρα, κατωρρώσε να συνελθώ, και να άποκριθώ με χείλη σφιχτά:

— Είναι πιο ακίνδυνη από ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθώ.

Ένα μικρό κρύο γέλιο άκούστηκε από τα χείλη του γέρον πρωθυπουργού:

— Δεν σε το έλεγα εγώ, Με, γαλειότατε!... Έρωτευμένε! Ο Μικαδός δεν έχαμογέλασε.

— Μίτκα, έλεπε ο πρωθυπουργός, δεν είναι δυνατόν ή γυναίκα σου να χήνη το δαχτυλάκι της σ' αυτή την όπόθεσι;

— Είπε πιο ακίνδυνη από ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθώ.

Ένα μικρό κρύο γέλιο άκούστηκε από τα χείλη του γέρον πρωθυπουργού:

— Δεν σε το έλεγα εγώ, Με, γαλειότατε!... Έρωτευμένε! Ο Μικαδός δεν έχαμογέλασε.

— Μίτκα, έλεπε ο πρωθυπουργός, δεν είναι δυνατόν ή γυναίκα σου να χήνη το δαχτυλάκι της σ' αυτή την όπόθεσι;

— Είπε πιο ακίνδυνη από ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθώ.

Ένα μικρό κρύο γέλιο άκούστηκε από τα χείλη του γέρον πρωθυπουργού:

— Δεν σε το έλεγα εγώ, Με, γαλειότατε!... Έρωτευμένε! Ο Μικαδός δεν έχαμογέλασε.

— Μίτκα, έλεπε ο πρωθυπουργός, δεν είναι δυνατόν ή γυναίκα σου να χήνη το δαχτυλάκι της σ' αυτή την όπόθεσι;

— Είπε πιο ακίνδυνη από ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθώ.

Ένα μικρό κρύο γέλιο άκούστηκε από τα χείλη του γέρον πρωθυπουργού:

— Δεν σε το έλεγα εγώ, Με, γαλειότατε!... Έρωτευμένε! Ο Μικαδός δεν έχαμογέλασε.

άκούσθηκε με φωνή σταθερή:

— Όχι!...

Πρέπει να δώσης μιάν έξη γησι.

— Θα τη δώσω. Δεν μπορεί να πήρε αυτά τα χαρτιά, έπειδή πριν χάσω τα χαρτιά είχε φύγει ή Λέο. Λοο από το σπίτι μου.

— Έφυγε από το σπίτι σου; Έκανε ο πρωθυπουργός με άπονοή τευσι. Δεν είναι τώρα στο σπίτι σου;

— Όχι, σας είπα πώς έφυγε. — Και γι'αυτή έφυγε; Πώς έφυγε; Έκαμε ο Βαλατού νευρίκα.

— Χωρίσαμε... Έθώμωσε και έφυγε... Μπορεί και ν' άγαπήσθω άλλον, ψιθύρισε ο Μίτκα και ένωϊσε την καρδιά του να σπαράξω μόνο που άβρρωνε αυτές τις λέξεις.

— Χμ! Έκαμε ο Μικαδός κατ'οφισμώς. Και πότε λες πώς έφυγε; Πριν χάσης τα χαρτιά;

— Ναι, άποκριθήκε ο Μίτκα, κοκκινίζοντας και κυτάζοντας κά το «Έφυγε πριν λίγες ημέρες από το σπίτι μου. Τα χαρτιά τάχασα σήμερα.

Ο αυτόκράτωρ και ο πρωθυπουργός κατωρρώσαν. Φαίνεται πώς ή έπίσημη αυτή του Μίτκα τού άνε τρεπε τους όπολογισμούς των και τους ότενοχωρούσε.

— Τότε το πράγμα είναι πολύ πλοκο, έλεπε ο Βαλατού. Τότε πρέπει κατ' ανάγκην άλλου να ζητήσωμε τον ένοχο.

— Γιατί να ζητήσετε άλλο του ένοchu; άφού ο μόνος ένοχος είμαι εγώ; έλεπε ο Μίτκα παρακλητικά.

— Τι έννοεις; Έκαμε ο πρωθυπουργός άπότομα.

— Ένωϊς πώς όσο το συλλογίζομαι καλύτερα, τόσο και πιο θέθαιος είμαι πώς τα χαρτιά θα μούπεσαν από την τσέπη μου... τυχαία... Όχι θέθαι μέσα στο σπίτι μου...

— Αυτό είναι πρωτάκουστο!... Έπιπλοαίτης εγκληματίας, έφώναζε ο πρωθυπουργός. Να έχης τέτοια χαρτιά επάνω σου και να τα χάσης!

Σαν μυστίγωμα στο πρόσωπο δεχόταν ο Μίτκα την δίκαιη αυτή παρατηρήσι.

Σε άλλη περίσταση, άν πράγματικά ήξερε πως αυτός έχασε τα χαρτιά, θα όποπτούσε να πεθάνω παρά να όποστη αυτή την ντροπή να του κάνη παρατηρήσι ο αυτόκράτωρ του. Τώρα όμως, έπειδή έλεγε ψέμα, ψέμα γιά να σώσθω τη γυναίκα που άγαπούσε, έ έβρισκε το θάρρος να το άνε χήνη.

Ο Μικαδός, φαίνονταν πιο στενοχωρημένος από τον πρωθυπουργό. Άγαπούσε τον Μίτκα άληθινά. Όταν άνεκαίωμε την άξια του και την άφοσίωσή του έχάρηκε. Τού έμπιστεύθηκε πολύτιμα μυστικά. Ο Μίτκα, χωρίς να έχη κανένα έπίσημο αξίωμα, ήταν το δεξί του χέρι σε πολλές δύσκολες περιστάσεις, άκριβώς όπου δεν ήθελε να άναμείρη έξ επαγγέλματος «πολιτικού». Τού έκδότηζε λοιπόν διπλά αυτή ή περπέτεια του Μίτκα, γι'αυτή έκανε έναν πολύ τιμω συνεννόησι, και έναν άνθρω που πού άγαπούσε. Είπε λοιπόν με γλυκύτητα:

— Πρίγκιψη Μίτκα! Είσαι νέος. Ξέρεις ποιά τιμωρία σε περιμένει άν πραγματικά σου είσαι ο υπεύθυνος που έχάρηκαν τα πολύτιμα χαρτιά που κατείχες. Λυπάται όμως ή ψυχή μου να σε καταδικάσω... Κάτι μου λέει μέσα μου πώς τα πράγματα δεν είναι άκριβώς όπως θέλεις να τα παραστήσης. Η γυναίκα σου δεν μπορεί να είναι τόσο άμέτοχη σ' αυτή την όπόθεσι... Μήπως προσπαζάς να την σκεπάζεις;

— Όχι, είπα σιγά, μά σταθερά ο Μίτκα. Η Λέο... Λοο έφυγε γέ.

Ο Μικαδός και ο πρωθυπουργός κατωρρώσαν. Ο Βαλατού έσχημασε τους ώμους και έλεπε άνω πόμονα:

— Άφού ο πρίγκιψη Μίτκα παίρνει όλη την ένοχη επάνω του, εμείς δεν έχωμε να προσεβώμε τίποτε άλλο. Έτσι θα έγιναν τα πράγματα, όπως τα λέει. Τα χαρ

τιά επέταξαν από την τσέπη του.

Η φωνή του ήταν ειρωνική και σκληρή.

Μία θαραία σιωπή άπλώθηκε γιά μία στιγμή άνάμεσα στους τρεις αυτούς άνθρώπους.

— Πρίγκιψη Μίτκα, έλεπε ο Μικαδός σε λίγο σκυθρωπός. Μπορείς να στήλεις;

Ο Μίτκα προσκύνησε θαθεία κι' έφυγε με θημ κλονίζόμενος. Η μιστία του άκούμπησε γιά μία στιγμή στα πράγματα γύρω. Σε έπιπλε τα λεπτοδουλεμένα στις παράξενες ζωγραφίες. Όλα αυτά τα πράγματα τα άγαπούσε, γι'αυτή ήταν το περιβάλλον της δόξας του. Όλα αυτά τα πράγματα τα ήξερε καλά πώς δεν του ήταν γραφτό να τα ξαναδω.

Όταν έδιάδθηκε τη μεγάλη πύλη του άνακτόρου, οι φρουροί τον έαίρεψαν με σεβασμό. Κάτι έσφιχτηκε μέσα του. Ήξερε καλά πώς αύριο τέτοια ώρα οι φρουροί, με σιγονή φωνή, θα ψιθύριζαν άνάμεσα τους το θλιβερό το νέο, πώς ο πρίγκιψη Μίτκα ήταν φαίνεται προδότης...

«ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΣΩΣΩ...»

Η Ζίνια έτρόμαξε όταν είδε τον άδελφό της να γυρίζω στο σπίτι.

— Μίτκα! Ξεφάνισε. Τι συνέβη; Πές μου, πές μου! Τρέμει ή ψυχή μου.

Ο Μίτκα ήβρε κοντά της. Την έπιασε άταλά από το χέρι και την έκυτάζε θαθεία στα μάτια:

— Ζίνια, άδελφούλα μου, είπα «γλυκα. Μ' άγαπάς;

— Έχωσε ή κοπέλλα το κεφάλι της στο στήθος του άδελφού της και έλεγε σιγά:

— Ω, Μίτκα!... Φοβάμαι τόσο γιά σένα...

— Δεν πρέπει πιά να φοβάσαι. Ό,τι ήταν να γίνη, έγινε... Το πιο φοβερό... Τάλλα θα έλθουν μόνα τους...

— Τι ήταν να γίνη; Τι έγινε; Μή τρωμάζεις.

— Μαρτύρησα στον Μικαδό πώς έχασα τα χαρτιά, όπως σου είπα το πρωί. Άπόψε του είπα πώς είμαι βέθαιος ότι τάχασα από την τσέπη μου, όχι στο σπίτι μου, και πώς ή Λέο... Λοο είχε φύγει μέρες πριν τα χάσω.

— Η Λέο... Λοο; ξεφάνισε ή Ζίνια. Άποτε ξέρουν γιά τη Λέο... Λοο;

— Το ξέρουν.

Τα μάτια της Ζίνιας έπλημμυρισαν από δάκρυα.

— Και τί σου είπαν; Τι σου είπαν που κράτησες μυστικό τον γάμο σου;...

— Τίποτε... Δεν μούκαν παρητήσι ακριβώς γι' αυτό. Στο όφω τους κατάλαβα τη μομφή τους...

— Και έχει σημασία που τους είπες ότι ή Λέο... Λοο έφυγε πριν χάσης τα χαρτιά;

— Δεν το καταλαβαίνεις, Ζίνια;... Άν άφηνά την έλαχιστη όπόνοια να πέσθ επάνω της, έγώ θα έλαφρωνά τη θέσι μου... Έθαια το φταίξιμο μου θα ήταν πάντα άσθρ. που έκρυφα την ξενή γυναίκα... Άλλά, άν έπίστευαν πώς αυτή έκλεψε τα χαρτιά και έφυγε, δεν θα ήταν τόσο άδικαιο λόγω το φταίξιμό μου έμένα.

— Τότε, Μίτκα, γι'αυτή το έκαμε αυτό;... Γιατί δεν άβρπες να πιστέψουν πώς αυτή τα πήρε, άφού μία φορά το ξέρεις πώς αυτή τα πήρε;

— Ζίνια, δεν σου είπα πώς θα προσπαθώ μ' όλη μου τη δύναμη να την σώσω;

— Μά άφού έφυγε;

— Δεν πιστεύω να επείραζε να φύγη. Κάπου θα είναι κρυμμένη ακόμα. Άν λοιπόν δεν την έσκε, παζά, λέγοντας πώς είχε φύγει πριν χάσω τα χαρτιά, θα την κατέδιωκαν άμέσως. Όλη ή άστυνομία θα την κυνηγούσε και θα την έπιαναν.

— Και γιά να μην την πιάσουν αυτήν, άφίνεις μία κατασκοπο να φύγη, έχοντας στα χέρια της τα μυστικά του κράτους;

— Τώρα που έβρωμε ότι τα έχει στα χέρια της τα μυστικά αυτά δεν είναι επικίνδυνη, Ζίνια...

— Τά σχέδια να είναι γραμμένα εκεί

άχρηστεύονται, θ' αλλάξουν. Όποτε το κράτος δεν άτρέχει κανέναν κίνδυνο απ' αυτό.

— Έσύ όμως; Έσύ;... Τι θα γίνη με σένα;

Μην έχης τόση άγωνία, άδελφού μου, έλεπε ο Μίτκα μαλακά. Θα γίνη ό,τι πρέπει να γίνη... Ο Βουδάας όρίζει τις τύχες των ανθρώπων. Ό,τι κανονισώ αυτός θα γίνη και με μένα.

Η Ζίνια έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Λίγο, λίγο έμπαινε στο μυαλό της όλόκληρη ή πραγματικότητα. Λίγο, λίγο μόνάχα καταλάβαινε πόσο άπελπιστική ήταν ή θέσις του Μίτκα...

Εστήλωσε τα μάτια της επάνω του με λατρεία και με τρόμο...

— Μίτκα... Φοβάμαι... Βάζω στο νοῦ μου τα χειρότερα...

— Μπορεί να έλθουν και τα χειρότερα, είπα αυτός μ' ένα ήρεμο χαμόγελο. Γι' αυτό, Ζίνια, κάθισε εδώ, να σου πω μερικά πράγματα, να σου δώσω μερικές οδηγίες...

— Μίτκα!... Μιλές σαν να πρόκειται να πεθάνης.

— Τα λόγια δεν φέρνουν τον θάνατο, έλεπε ο Μίτκα προσπαθώντας να χαμογιάσθω. Πρέπει όμως έσύ να είσαι προετοιμασμένη. Ζίνια! Να μην τρωμάζης ό,τι και αν συμβή...

Την έπιασε από το χέρι και την εκάθισε δίπλα του, σε μία ψάθα.

— Άκουσε, Ζίνια, χωρίς να κλαίς... Ω, μην κλαίς. Δεν πρέπει να φοβάσαι τον θάνατο. Κανέναν Γιαννιέζο δεν φοβάται τον θάνατο και στη γενιά μας όλοι όπνιρξαν άνδρείοι.

— Γιά τον έαυτόν μου δεν θα φοβόμουν τον θάνατο, Μίτκα!...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Γιά το φιλή έχουν γραφώ και λεχθώ τόσα πολλά, ώστε άν ήθελε κανείς να τα συγκεντρώσει όλα μαζί θα χρειαζόταν πολλοί τόμοι γιά να τα περιλάβουν. Εκτός όμως από τους ποιητές και τους συγγραφείς που σ' όλες τις εποχές άσχολήθηκαν μ' αυτό και έδωσαν ο κα θένας τους τον όρισμό του φιλιού, υπάρχουν και άλλοι παράξενοι όρισμοί, που δεν είναι και τόσο γνωστοί.

Μιλώντας όμως γιά το φιλή, δεν μπορεί κανείς να μην άναφέρη τον γνωστό και τόσο ποιητικόν όρισμό του Βερλαίν:

«Το φιλή είναι το άκομπανιμέντο που παίζεται στο πιάνο των χειλιών, όταν ή άγάπη τραγουδάει στην γεμάτη έρωτα καρδιά».

Ένα σχετικό λατινικό έπιγραμμα λέει:

«Τι είναι γλυκύτερο από το κρασί; — Η βροσιά του όρντανού.

— Και τί γλυκύτερο από τη βροσιά; — Το μέλι.

— Και τί γλυκύτερο από το μέλι; — Το νέκταρ.

— Και από το νέκταρ; — Το φιλή!...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΧΟ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Και γιά τον ήχο όμως που κάνει το φιλήμα έχουν άσχοληθώ διάφοροι ποιητές και συγγραφείς. Έτσι, ο Δανός ποιητής Γιόργκενσεν γράφει σχετικώς:

«Το χτύπημα των κυμάτων στην άκροθαλασσιά μοιάζει με τον ήχο των παρατεταμένων φιλιών».

Ο διηγηματογράφος Κλίρεγκερντ παρατηρεί επάνω στο ζήτημα αυτό:

Επειτα από ένα -ΚΑΛΟΓΕΥΜΑ-

Υπο ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Προχτές το πρωί σηκώθηκα με τα νευρά μου. Κάποιος μου είχε πει πως θα μου στείλει δυο αυγά. Ήρθε ο ίδιος, χωρίς τι αύγ, γά. Οι κόττες του δεν είχαν ν' νησει. Άν τις είχα μπροστά μου θα τις έπνιγα. Έστρωσα μπροστά αυτόν τον κύριο και του είπα αλλη φορά να μη βίγη υποσχέσεις που δεν μπορεί να τις τηρήσει.

Μά μήπως σου υποσχέθηκα ότι θα γεννιόμνα εγώ τα αυγά; μου είπε ο άνθρωπος.

— Άει στο διάβολο και άσε με ήσυχο πρωί - πρωί.

Φεύγω, γιατί έχεις τα νευρά σου!

Και πώς να μην τα είχα; Ήταν άρκετες μέρες που αυτή η πεζή υπόθεση του φαγητού μ' ένω χλούσε. Έτρωγα τα πιο άπιαστα πράγματα του κόσμου, χωρίς να χορταίνω. Καί προχθές το πρωί το πράγμα έφτασε σε σημείο θά νευριστικό. Πάλι στο παστέλι θά κατέληγα. Και όσο σκεπτόμουναι μερικούς ανθρώπους που τρώνε αυτό το είδος σκεδόν με έννοια σμό, τόσο έννοιθα τα νευρά μου να επαναστατούν. Έοχισα τη γήρα θάτα μου γιατί δεν δυνάταν καλά, έδωσα μιά κλωστή της πόρτας γιατί το κλειδί δεν έμπαινε στην κλειδαρότρυπα. Έδωσα άλλη μιά κλωστή στη γάτα μου πού νι ασούριζε φρικαλέα, έξερσα τη σπι τοιοικονομία μου, γιατί μου έπιε καλημέρα χωρίς να της πω εγώ, τσακωθήκα με δυο συνεισέχτες μου στο τραί, χωρίς λόγο, έσπρωξα μια γρηά που πήγε να καθήση σε μιά θέσι μολις άδειασε και κάθισα εγώ, έπνιγα τόν άριθυμο του ειοπαρόκτορα να τόν κατγω, γελώ γιατί δεν είχε ρέστα από χιλιαρικό, σηκώθηκα έξω φρενών από την καρέκλα του κουρείου μου, γιατί ο κουρέας μου έλεπε πως είνε άφαιος καιρός σήμερα, έμειψα με τόν χυδαίοτερο τρόπο σ' έναν κύριο που μου ζήτησε τη φωτιά μου και γενικώς, έμσ χνα παντού να έρω άφορμή για καυγά.

Εκύτταζε τούς ανθρώπους στο δρόμο και μου έρχοταν η έπίθυμία να τούς στραγγαλίσω όλους, χωρίς λόγο...

Στις έντεκα είχα ραντεβού με τη φίλενά μου την Κική. Αύ τη μουλειμε τώρα άρχομαι στο ζαχαροπλασείο πού της είχα πη, μ' αυτό το έκνευριστικό γλυκό χα μύδαλό της και θά μ' άρριζε τις τρυφερές κουβέντες: «Πώς πέρασες από χθές χρυσό μου;» «Τη νύχτα σε είδα στον ύπνο μου». «Σήμερα το πρωί σηκώθηκα με τη σκέψι σου...» Πού να πάρη το διάλογο! «Όχι, λοιπόν, δεν θά πηγαίνα στις έντεκα. Θά την άφη να έκει 12 παρά τέταρτο κι άς μην είχα καμμία δουλειά». «Μά, να την βασανίσω. Νά την μάθω εγώ να με ζανσάλεψη στο άνιρό της». Έγυρία, λοιπόν, χωρίς σκοπό δυο δολοκλήρες άφες και κατά τις δώδεκα παρ τέταρτο, έπνιγα στο ζαχαροπλασείο, όπου με περίμενε.

— Γιατί άργησες Σπύρο μου; με ρώτησε.

— Γιατί έτοι μ' άρεσει της ά πνήτσια κοφτά και κατηγορηματικά.

— Μά τί απάντησι είνι αύτη; — Απάντησι στην έρώτησί σου. Και όποτε μ' άρέσει, θ' άρ γώ! Και άν δεν σ' άρέση, έξάνα, να μην έρχεσαι!

Αυτόν τόν τρόπο πρώτη φορά τόν έλέπω σε σένα.

— Λίγο μ' ένδιαφέρει.

— Μήπως με θωρέθηκες; Άν με

θωρέθηκες, να μου τ' πής.

— Όχι! Άσε με ήσυχο κι' εσύ. Δεν έγω να σου τ'ώ τίποτα! Πάψε τώρα να μου μιλάς, γιατί μ' έκνευρίζεις.

— Άν είνε έτσι να φύγω.

— Δεν σε κρατάει κανείς.

— Η Κική σηκώθηκε καιρομένη, θυμωμένη, άπελπισμένη διακρούμενη, άγανακτισμένη και έφυγε.

— Φεύγω για πάντα! μου είπε μ' ένα ύφος μελοδραματικό.

— Καλά που κάνεις! άπνη.

Και την άφησα να φύγη...

— Όχι, άδελφέ, έφυγε για πάντα κι' εγώ θά έαλω τη σκούπα μου να κλειψή!

Σ' αύτη την ψυχολογική κατάστασι έρισκόμουν ως το μεσημέρι πού κατεδύνονταν την όδον Σταδίου, για να έρω άφορμή για καυγά, συνήτιστα τόν φίλο μου τόν Άλέκο. Ήμουν έτοιμος να τσακωθώ και μ' αυτόν, γιατί η πρώτη έρώτησις πού μου υπέβαλε ήταν:

— Τι φαί έχεις σήμερα;

— Έχεις όρεξι για πνεύμα; τού είπα, αλλά εγώ δεν έχω. Λοιπόν, άσε με ήσυχο!

— Όχι όρεξι για πνεύμα, αλλά όρεξι για να σου κάνω το τραπέζι! Έρχεσαι να φάμε σήμερα μαζί;

— Τι φαί έχεις;

— Και τού πουλιού το γάλα. Φαί μπλόκο και προπολεμικό. Τώρα, πώς τα οικονομίσω, μη ρωτάς. Λοιπόν, έρχεσαι;

Δεν ήταν ανάγκη να μου τ'ό ζανσάψη. Τον άκολουθούσα στο σπίτι, του όπου πραγματικά μās έπερίμενε ένα τραπέζι καταληκτικό.

— Έφαγα με την ψυχή μου. Έφαγα όρεκτικά πού ήταν έντελές φαντα, ένα βασιμάσιο φάρι, ένα ύπερογο ψητό, τούρι γλυκό φρούτα, ήπια τρία ποτήρια έκλεκτό κρασί. Κατόντι έπέρασα με στο σαλονάκι όπου μās έπερίμενε ά γινός καφές Βραζιλίας ένα έξαιρτικό λικέρ και ένα κουτί ποδρά. Ά θάνασι Πώς τα είχε καταφέρει αύτός ο διαβολένος ο Άλέκος;

Δεν έξερω. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πάντα μεγάλος καταφερτζής! Πολύ μεγάλος...

Και η διάθεσις μου άλλαξε ά μέσους. Άρχισα να αισθάνωμαι τόν έαυτό μου άλλω, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

ζωή μου, τάβλεπα όλα άφαια και φευγόντας από τόν σπίτι του φίλου μου τού Άλέκου; δεν πα, έλεψα να κόψω ένα μικρό λουλάκι και να στολίσω τ'ό πέτο μου. Βρήκα στο δρόμο. Όλα μου έφαινονταν γελαστά και χορούμενα. Έξέλειπε τούς ανθρώπους σαν φίλους μου και μου έρχοταν η έπίθυμία να τούς άγκαλιάσω και να τούς φίλησω όλους, σερνικούς και θηλυκούς. Έδωσα έκειμνού, ηη σε δυο τρείς ζητιάνους, έτρεξα άμέσως να δώσω φωτιά σ' έναν καπνιστή πού καούταν με τ'ό τσιγάρο σ'ουστό έξω από ένα καφενείο, έκάβλεπα έναν σκύλο πού περπατούσε μελαγχολικός, έβόηθησε μιά ήλικιωμένη κυρία ν' άνι έθι στο τραί και έκανα ένα σωρό ευγενικές πράξεις, για τις ό ποιες αισθάνομαι υπερήφανο τόν έαυτό μου. Όλα έφαινανται χαρούμενα στα μάτια μου. Οι άνθρωποι, τα ζώα, τα σπία, τα δένδρα, τα τραί, οι κολόνες μου έφαινονταν σάν παλαιοί άγασημένοι φίλοι πού με χαιρετούσαν με καλωσύνη. Καθώς περπατούσα, είχα την έντύπωση πως μέσα στο κεφάλι μου κελαϊδούσαν άηδόνια.

Και ξαφνικά θυμήθηκα την καμμένη την Κική. Πόσο άσχημα της έφάρχηκα τ'ό πρώτο, χωρίς λόγο, χωρίς άφορμή. Έκείνη η κακομοίρα είχα όρεξι για τρυφερότητες! Εγώ την έδιωξα με τόν πιο άσχημο τρόπο. Άσε πού την άφησα να περιμένει τρία-τέταρτα της άρας, για να την καταδικάσω στο μαρτύριο της άναμονής. Και γιατί να την κάνω να περιμένει τόσο; Γιατί; Γιατί είμαι ένας θλάκας, ένας κακός άνθρωπος και γιατί τ'ό πρώτο είχα φάει μόνο ένα παστέλι. Πόσο νοσταλγούσα τ'ώρα της Κική. Τ'ό γλυκό χαμόγελο της, τα τρυφερά της λόγια, τ'ό συγκινητικό ένδιαφέρον της για τ'ό πώς κοιμήθηκα τη νύχτα. Αισθάνομαι να μου λείπει πολύ. Αισθάνομαι πολύ ένοχο τόν έαυτό μου άπέναντί της. Έτρεχα σ'όν πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο και την ήπνα στο τηλέφωνο.

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

— Έσύ, Κική; Έδώ Σπύρος. Σου ζήτώ συγγνώμη για την προώνη σκηνή, χρυσή μου. Είμαι ένας γαϊδαρος, είμαι, δτι πής. Σου έφέρθηκα άδικά, χωρίς νάχω κανένα λόγο έναντίον σου. Είσαι

πάντα τόσο καλή μαζί μου, τόσο ευγενική... Μη ρωτάς τί είχα τ'ό πρώτο... Ήμουν στα νευρά μου δεν ξέρω και εγώ τί είχα... Μά συγχωρείς, έτσι; Σ' ευχαριστώ καλέ μου άγγελε! Λοιπόν, άπόψε στις 6 θά σε περιμένω στο ίδιο ζαχαροπλασείο. Ναί, ναί... Έγώ θά είμαι από τις 6 παρά τέταρτο. Από τις πεντέμισι. Και θά σε περιμένω με άγωνία. Άρδουάρ, χρυσό μου...

Έκλεισα τ'ό τηλέφωνο κατενθούσασμένος.

Τι τά έόλετε... Ή ζωή είνε πάντα άφαια έπειτα από ένα καλό γεύμα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Ο ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΑΣ

ΑΙΣΘ ΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κύριος Βατάρ σταμάτησε για μία στιγμή το διάβασμα και έκνιπτε τη γυναίκα του στα μάτια.

— Γιατί με κοιτάς; ρώτησε αυτή.
— Έτσι σε κοιτάω;
— Όχι, κάτι σκέπτεσαι!
— Δεν σκέπτομαι τίποτε, αγάπη μου, σε κοιτάω...
— Έχεις τώρα τόσο ώρα που δεν ξεκολλάς τα μάτια σου από επάνω μου...
— Σε βρίσκω σήμερα εξαιρετικά όμορφη.
— Νά το πιστεύω!

Μετάξύ των δύο συζύγων επιπολούθησε μια κρη σιωπή. Ο κύριος Βατάρ χωρίς να προσέση τίποτε άλλο στη γυναίκα του, θυσιώθηκε και πάλι στην ανάγνωση της έφημεριδος του. Δεν μπόρεσε όμως να ξεκολλήσει το διάβασμα επί πολύ. Τα πρώτα νέα εκείνης της ημέρας, παρά το εξαιρετικό τους ενδιαφέρον, δεν εφαινονταν να τον τραβούν. Ο κύριος Βατάρ είχε κάποιαν άλλη σκέψη στο μυαλό του. Κάποιο άλλο πρόβλημα φαινόταν να τον απασχολεί πολύ περισσότερο από την πολιτική κατάσταση. Έκείνη την ημέρα ο καλός κάναος αυτός συζύγος σκεφτόταν την γυναίκα του. Ένα περίεργο συναίσθημα είχε γεννηθεί τον τελευταίο καιρό στην ψυχή του. Ο κύριος Βατάρ επέλεξε μεταξύ του αίσθηματος της ηλιθιότητας που, χωρίς να ξέρει γιατί, είχε αρχίσει να τον βασανίζει. Μία ελαφρά υποψία ότι η γυναίκα του μπόρεσε ίσως να τον προδίση, τον έκανε να μη υπορή πια να ενδιαφερθεί για τίποτ' άλλο στο κόσμο.

Και όμως ο κ. Βατάρ δεν μπορούσε να κινή κανένα παραπάνω από την διαγωγή της γυναίκα του. Είχαν δέκα χρόνια παντρεμένοι και η κ. Βατάρ δεν είχε δώσει καμιάν άφορη στον άνδρα της.

— Λοιπόν, δεν έχορτσες πια να με κοιτάς; του ξανάει κείνη.
— Όχι, δεν σε χορταίνω ποτέ...
— Και δεν παρατήρησε καμιάν αλλαγή επάνω μου;
— Όχι!
— Τότε δεν είσαι ξεφυγμένος άνθρωπος.
— Όχι, όχι! Μή μου το λες αυτό! Έλα κοντά μου! Έλα να με φιλήσεις μία φορά ακόμα! Έλα!

Και μόνο τότε, όταν τα χείλη της γυναίκας του άγγιξαν τα δικά του, η καρδιά του κ. Βατάρ έφαινε ότι ανακαταστάθηκε λιγάκι.

Το άλλο πρωί, η κ. Βατάρ ήταν λιγάκι έ, διαβεβη. Παραπονιόταν ότι είχε σοδαρόν πανοκέφαλο.

Ο άνδρας της πήγε κοντά της και προσπάθησε να την παρηγορήσει.

— Δεν είναι τίποτα! Δεν είναι τίποτα! της έλεγε θά περσόν...
— Έκείνη τον έκνιπτε στα μάτια χωρίς να μιλή. Ω, εκείνο το βλέμμα της! Έκείνη η γλυκεία λάμψη των ματιών της!
— Ο κ. Βατάρ αισθανόταν ότι έβλεπε τα μάτια της γυναίκας του να τον κοιτούν όπως την έ, ποχή που την είχε πρωτογνωρίσει.
— Έξαρτα, έβγαλε το ρολόι του και έκνιπτε, ξε την ώρα.

— Ω, είπε Μόλις προφταίνω...
— Πού θα πάς; τον ρώτησε κείνη.
— Δεν το ξέρεις; Σήμερα είναι η κηδεία της γυναίκας του φίλου μου 'Ολλιέ.
— Ά, ναι! Έκείνη η κ. Βατάρ. Πρέπει να πάς! Την καμμένη την κυρία 'Ολλιέ!
Και οι δύο συζύγοι χωρίστηκαν σε λίγο, αφού ξανδώσαν ακόμα ένα φίλι.

Ο καιρός ήταν παγερός και συννεφιασμένος. Ο κ. Βατάρ, τυλιγμένος σ' ένα βαρύ παλτό, έφτασε σε πέντε λεπτά στην εκκλησία της σύνοικιας του όπου θα έφαιναν τον νεκρό της γυναίκας του φίλου του.

Μόλις μπήκε μέσα στην εκκλησία ο κ. Βατάρ κι έβλε το φέρετρό της κ. 'Ολλιέ, αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα. Από την εποχή που πανδρεύθηκε, εδώ και δέκα χρόνια, δεν είχε ξαναπεί ποτέ του σε κηδεία. Η νεκρώσιμη ακολουθία είχε αρχίσει. Ο κ. Βατάρ εκάθησε σε μία γωνία και κοιτούσε μπροστά του με προσοχή προσπαθώντας να διακρίνει από μακριά τον φίλο του, που καθόταν κοντά στο προσκήλιο της νεκρής συζύγου του. Από το μυαλό του κ. Βατάρ, καθώς προχωρούσε η νεκρώσιμη ακολουθία, περνούσαν οι πιο παράδοξες σκέψεις.

Ασυνείδητα, είχε φέρει τη σκέψη του στο παρελθόν, στο παιδικό του χρόνια.

Έβλεπε τον πατέρα του, τη μητέρα του! Οι σκιές των πιο αγαπημένων του προσώπων περνούσαν από το μυαλό του! Ύστερα, ξανά φερε στη μνήμη του τα πρώτα χρόνια της γνωριμίας του με τη Βέρθα, τη γυναίκα που, Πόσο την αγαπούσε, πόσο την ελπίσεν! Προσπαθούσε να πάρει τη θέσι του φίλου του να ξήση κι' αυτός στη φαντασία του τις όμορφες κείνες στιγμές που περνούσε τώρα ο κ. 'Ολλιέ.

— Ω, ψιθύρισε ο κ. Βατάρ, τί φρικτό, τί

ἀνεπανόρθωτο είναι να χάνει κανείς απ' τον κόσμο την ύπαρξη που τόσο αγάπησε στη ζωή του!...

Η νεκρώσιμη ακολουθία είχε τελειώσει. Οι συγγενείς της νεκρής είχαν σταθεί στην πόρτα της εκκλησίας και έδεχονταν τα συλλυπητήρια του κόσμου. Ο κ. Βατάρ έβγαλε από την τσέπη του ένα μαντήλι και έσκούπισε τα δακρυμένα μάτια του. Με έθιμα άργυ και κλονισμένο, προχώρησε προς το μέρος του φίλου του. Πόσο τον έλβε άδύνατο! Πόσο τον είχε καταβάλει η λύπη!...

Οι δύο φίλοι κυτεγάθηκαν αβωνοί και έβωσαν τα χέρια τους. Τα μάτια του κ. Βατάρ έβγαισαν δάκρυα.

— Ω, πόσο δυστυχισμένος, πόσο δυστυχισμένος ήταν ο φίλος σου!...

Μόλις έβγαιαν έξω, ο κ. Βατάρ έκανε ν' άνεθ' σ' ένα άμπελι για ν' ακολουθήσει την κηδεία. Έως το νεκροταφείο, με την ίδια στιγμή ένα σύννεφο έπέρασε από το νοο του, μία μουρη σκέψη τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Έσκέφθηκε ότι η Βέρθα, η γυναίκα του, που την είχε αφήσει λίγο άδύνατο, θα τον έπαιρνε, θα ήθελε ίσως πολύ να τον δει, θα τον ζητούσε.

— Δεν θα πάω! έλεγε μέσα του. Πρέπει να ξαναγυρίσω σπίτι μου!...

Και χωρίς να χάσει καιρό, αφού άφησε να φύγουν όλα τ' άμπελια, έκανε τρεις φορές το σταυρό του και πήρε το δρόμο για το σπίτι του.

Σ' όλο το δρόμο, όπου να φτάση στην κατοικία του, ο κ. Βατάρ αισθανόταν από τις πιο πένθιμες σκέψεις. Η κηδεία της γυναίκα του φίλου του δεν είχε αναστατώσει...

Μόλις έφτασε σπίτι του, άνοιξε δαστικά την εξώπορτα και ανέθηκε τρεις τρεις σκάλες. Πριν μπει μέσα στο διαδρόμο, άσταμάτησε λιγάκι και έσκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, χωρίς και αυτός να ξέρει γιατί. Μία νεκρή σιγή άπλωνόταν μέσα στα δωμάτια του σπιτιού!

Και όμως η γυναίκα του είχε πάντα τη συνήθεια να τρέχει να του άνοιξη μόλις άκουσε τα βήματά του!

Κατακίτρινος και φοβισμένος σταμάτησε απότομα και άφουγκράστηκε λιγάκι.

Βέρθα! Βέρθα! έφώναξε την ίδια στιγμή. Έσφαινα, είδε ν' άνοιγεται η πόρτα της κρεβατοκάμαρας και να παρουσιάζεται μπροστά του η γυναίκα του.

— Έσού είσαι!... Έσού! Πώς τρόμαξας! Τι έχεις όμως; Πώς είσαι έτσι κατακίτρινος! Τι σου συνέβη;

Ο κ. Βατάρ έκνιπτε μία στιγμή τη γυναίκα του χωρίς να μπορεί να μιλήσει.

— Γιατί δε μου μιλάς; Τι έπαθες;... Τι έχεις; έπανάλεξε η Βέρθα.

Ο κ. Βατάρ έφαινε ότι συνεχόταν από κάποιο κακό όνειρο.

— Τιποτα, τίποτα, αγάπη μου!... Δεν ξέρω! Τραβήχκα τόσο, που ένοιμξα πως... Δεν ξέρω κι' εγώ τι να πώ...
Οι δύο συζύγοι κυτεγάχθηκαν μία στιγμή κι' ύστερα από λίγο έπιασε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— Βέρθα μου, Βέρθα μου! ψιθύρισε ο κ. Βατάρ, φοδούμαι πολύ τον θάνατο, φοδούμαι πολύ μήπως...
— Τι θέλεις να πής;
— Νά, κείνη η καμμένη η κυρία 'Ολλιέ με το τίποτα έτσι έντελως έσφαινα άφησε μόνον κι' έρημο τον άνδρα της...
— Σώπα, σώπα, το άποκρίθηκε κείνη κλεινοντας το στόμα του με τα χέρια της.

— Έκείνος όμως την έσφαισε στην άγκαλιά του και έσκούπιζε πώς προερχόταν από το στόμα ενός μικρού παιδιού.

Η κ. Βατάρ έκνιπτε μία στιγμή ακόμα τον άνδρα της στα μάτια. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε να δακρύζει μπροστά της. Την άσπασε λοιπόν τόσο... Λαχτάριζε τόσο γι' αυτήν...

Συγκινημένη βαθιά, τον έσφαισε στην άγκαλιά της και έκόλλησε τα χείλη της στα δικά του, σ' ένα φίλημα παρατεταμένο, αιώνο.

ΑΝΤΡΕ ΡΩΖΑΝ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Την Πρωτομαγιά κανέναν δεν βανέζει προζύμι, γιατί γίνονται μάγια μ' αυτό.

Την Πρωτοχρονιά και την Πρωτομηνιά καλό είναι να τρώει κανείς λίγη έχασρη, για να περσόν γλυκά όλες τις μέρες.

Οι τοπαλνήςες για να μην πλησιάζη ο λύκος στα κοπάδια τους, δένουν γύρω γύρω στο μαντρί κομμάτια από ράσο παπά.

Όταν ο διδερσάσι είναι γυρισμένη ά νάπαδα, κάτι κακό θα γίνει στο σπίτι.

Όταν κατεβάσουν τον τέντζερη και αφήσουν τη σιδερότση στη θέσι της... κουράζεται το μολούρι του σπιτιού που βρίσκειται σε δρόμο.

Όταν τα παπούτσια είναι ριχμένα το ένα επάνω στο άλλο, αυτό δείχνει ότι ο κάτοχος τους θα κμνή δρόμο.

15.- Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤ' ΕΠΡΑΙ

Η συζήτηση με τον πλοίαρχο διήρκεσε λίγη ώρα ακόμα και μετά το δείπνο που μας έσερβίρισε μία χαριτωμένη κοπέλλα, κουρασμένοι καθώς ήμασταν και οι τρεις, διευδυνήκαμε καθενας στο διαμέρισμά του.

Η εξέγνισής μου μ' όλο που δεν την έφταντάζομουν, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ύστερα από ένα μονοκόμματο ύπνο, δεν ξύπνησα παρά μονάχα όταν είχε φέξει καλά πια και από έναν παράξενο ήχο που κατέληγε στο τέλος σε μία γλυκεία μουσική.

Τα ξυπνητήρια με τον άπότομο κωδώνισμό τους που μεταχειρίζοσαστε έσεις οι πολιτισμένοι — μάς έξηγούσε σχετικώς λίγη ώρα άργότερα ο κ. ντ' Επραί, που ήλθε και πάλι να μάς έπισκεφθή — προκαλούν όπως διειστώσαν οι ελδο και μεγάλην αντίδραση στους έσφαινα άφυνιζόμενους, και μάλιστα στους νευρικούς, τους κάνει να παβάνουν από φοβερή ήμικρανία και να χτυπά δυνατά η καρδιά τους.

Έσκεφθήκαμε, λοιπόν, πόσο άραιο θα ήταν αν την ώρα που θα ήθελε να ξυπνήσει κανείς άκουσε μία γλυκεία μουσική που θα άρχιζε σιγά — σιγά και όσο πηγαινε να δυναμάνε... Το ξυπνητήρια του ανθρώπου θα ήταν τότε όλο γλυκά και εύχρηστοι και η καλή διάθεση θα διετηρείτο όλη την ημέρα...

Και δεν έσκεφθήκαμε άσχημα, παρετήρησε η φίλιστα, γιατί εγώ τουλάχιστον παρ' όλη την χρεσίση κοούρσι, νοιώσω έξαιρετικά ευχάριστα τον έναυτο μου από τη στιγμή που ξύπνησα με την τόσο άραιο κείνη μουσική.

Δεν είδα όμως κανένα ιδιαίτερο μη χάνημα μέσα στο δωμάτιό μου, έπρόσθεσε εγώ, από το όποιον να προέρχεται η μουσική κείνη. Έκτος αν το μικρό εκείνο ρολόι επάνω στο τραπέζάκι...

Ακριβώς! έκανε ο κ. ντ' Επραί το μικρό εκείνο ρολόι εκτός του ότι έλχγε την ώρα, είναι έφωδισμένο με ειδικό ραδιοφωνικό μηχανισμό λήψας που, την ώρα που θέλει κανείς, μεταδίδει και μουσική. Από τις 5 έως τις 7 κάθε πρωί, η όρχηστρα του τηλεραδιοφωνικού σταθμού μας παίζει διάφορα κομμάτια συντεθειμένα ή έπίτηδες γι' αυτή την περίοισι που, όπως άκούσατε, άρχιζουν σιγανά και δυναμώνουν όσο προχωρούν. Οι κατοικοί του νησιού που είναι όλοι έφωδισμένοι με τα ειδικά αυτά ραδιορρολήγια δεν έχουν παρά να κανονίσουν από βράδυ, μ' ένα κουμπάκι, την ώρα που θέλουν να ξυπνήσουν και το πρωί ξυπνούν ευδύνατο με μία άραιο μουσική.

Αλλάζοντας θέμα μετά ο κ. Πώλ ντ' Επραί μάς έπλαηροφόρησε σχετικώς με τα έθιμα των κατοίκων του νησιού, μάς έδωσε μερικές οδηγίες και λίγο πριν μάς έγκαταλείψη μάς συνέστησε να μένωμε μερικές μέρες στο οικημα εκείνο για να ξεκουραστούμε, θεβαίνοντάς μας ότι ο ίδιος θα έρχόταν συχνά να μάς βλέπει.

Και έδεχόμας! πράγματι συχνές έπισκέψεις του καλού αυτού φίλου στον όποιον είχαν έμπιστευθή το τμήμα των. Άνέμουμ μία όηπρεσία που, όπως έβεβαιώθηκα από την πρώτη ημέρα που οηγήκαμε έξω και πήγαμε να έπισκεφθούμε το έργοστηρίό του, δεν ήταν τόσο ξεκουραστική και εύκολη. Ο κ. ντ' Επραί έξοδσε άνόμεσα στα ποικίλα έπιατημονικά όργανά του, που έπικοινωνούσαν όλα με τις ύπόγειες άποθήκες του νησιού και που ο ίδιος είχε κατασκευάσει.

Όλη την ημέρα ήταν ύποχρωμένως να σημειώνη την κατάσταση των άτμοσφαιρικών ρευμάτων, να προβλέπη τις καταγίβες και τους κυκλώνες, ενώ συγχρόνως ανάλογα με τις ποσότητες πέπεισμένου άέρος που ήταν άποβληκευμένο στα όπνεια, έκανόνιζε την δικαία κατανάλασι του, σύμφωνα με τις άνάγκες κάθε κατοίκου, κρατώντας πάντοτε ένα μεγάλο μέρος του άποθηκευμένου άέρος για την άμυνα του νησιού.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΑΘΩΕΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

Η επανόρθωσις μιας καταδίκης

Έλαβα ένα γράμμα. Είναι από άναγνωστή, που παρακολουθεί, φαίνεται, τη νέα τούτη σειρά των ιστοριών της ζωής και ένοιώσε κάποια ψυχική άνάγκη να έξομολογήσθ τη δική του περίπτωση. Νά τι διηγείται στο γράμμα του:

«Ένα βράδυ, πρό δεκαετίας περίπου, ήμουν με δύο φίλους μου σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Διάσκεδάσαμε καλά και όταν ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα, είπαμε να φύγουμε.

Θέλησα να πληρώσω τον λογαριασμό, μα ψάχνοντας για το πορτοφόλι μου, δεν το βρήκα.

Περίεργο! είπα. Θά το άφησα στο πανωφόρι μου.

Τα πανωφόρια μας τα είχαμε αφήσει στην γκαρνταρόμπα.

Δεν πειράζει, είπαν οι φίλοι μου.

Και πληρώσαν αυτοί. Έσκηωθήκαμε και τραβήξαμε προς την έξοδο. Περσάσαμε από την γκαρνταρόμπα, όπου η υπάλληλος, μία νέα κοπέλλα, μάς έδωσε τα παλτά μας. Έγώ παρήνονα το δικό μου, έκνιπτα για το πορτοφόλι μου, μα δεν το βρήκα.

Περίεργο! ξαναείπα. Τι έγινε το πορτοφόλι; Θυμάμαι καλά ότι φεύγοντας από το σπίτι μου το έπιαρα μαζί μου.

Έρριξα μία προσεκτική ματιά στην υπάλληλο της γκαρνταρόμπας. Μου φάνηκε ταραγμένη.

Θέλεις να μου τώκλεψε αυτό; σκέφθηκα.

Και φώναξα τον καταστηματούχο.

«Έδώ μέσα έχασα το πορτοφόλι μου, του είπα.

Πού το είχατε κύριε; με ρώτησε ο καταστηματούχος.

Δεν ξέρω ακριβώς, μα πιθανόν να το είχα στο παλτό μου.

Στο παλτό σας; Μαρία...

Η υπάλληλος έπληρώσε περισσότερο ταραγμένη.

Όριστι ψιθύρισε.

Τι έγινε το πορτοφόλι του κυρίου...

Δεν ξέρω άπάντησε μου μουρυστά και τα χέρια της τρέμανε.

Ο καταστηματούχος την ύπα, πείσθηκε πια για καλά, την άρπαξε από το χέρι και της έπαι:

Πές μας! Πού είναι το πορτοφόλι;

Δεν τώκλεψα, κύριε, τραύλισε η κοπέλλα. Το βρήκα κατά γής. Φαίνεται θάπσεσε από την τσέπη του κυρίου. Όριστε, πάρτε το.

Έδωσε το πορτοφόλι από τον κόρφο της και μου τώδωσε. Μα ο καταστηματούχος είχε γίνει έξω φρενών.

Ετόλμησε και πήρε το ξένο πορτοφόλι!

Δεν το πήρα, κύριε, έλεγε και ξανάλεγε μέσα στα κλάματα της η νέα. Το βρήκα, σάς λέω...

Μά η δικαιολογία της φαινόταν άνισχυρη.

Φύγε άμέσως, φώναξε ο καταστηματούχος. Και έννοια σου! Θά σε συγνώσω εγώ.

Έξηλθε από την γκαρνταρόμπα και με άργό, τρεμάμενο χέμα τραβήξε προς την έξοδο. Μας έρριξε από και μία δακρυβρεκτική, παραιτική ματιά, είδε όμως δλωνμας τα πρόσφατα σκληρά και ασήπια και γάχνε μέσα στο σκοτάδι και στην απελπισία.

Ακόμη θυμάμαι κείνη τη ματιά, που ξηρούσε έλκος...

Νά της ύποβαλε μήνυσι, μου έλεπε ο καταστηματούχος.

Δεν πειράζει, άπάντησα. Μία και έρέθηκε το πορτοφόλι.

αόγενικά, διακριτική σοδαρότητά.

Αυτό μου έκαμε ζωηρή έντύπωσι. Άφησα τους άλλους να πίνουν και να έφωδίζουν και προχώρησα με την νταμα μου προς την άκρογιαλιά. Ήταν ένθουσια, σμένη που έφύγαμε από τον θόρυθο του γλεντιού.

Ανένευσσε με άγαλλασσι την αύρα, που έρχόταν από τη θάλασσα φορτωμένη μύρα. Η άστροφεγγιά έστάλαζε, φωτεινή γλύκα στο πρόσωπό της, που ήταν σάν λιγάκι θλιμμένο, σάν λιγάκι όνειροπόλο.

Είσαι όμορφη, της είπα.

Έχαμογέλασε.

«Άλλ' αυτό δεν έχει και με γάλη σημασία, έσκακούθησα. «Ομορφες είναι πολλές. Μά έσύ έχεις μία ψυχική όμορφιά, που σε ξεχωρίζει από τις άλλες. Έσύ δεν έπρεπε ν' ακολουθήσής αυτή τη ζωή.

Δεν ήταν στο χέρι μου. Πολύς φορές η ζωή είναι ισχυρότερη από μάς και μάς κάνει ό,τι θέλει.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Μία ζωηρή έπιθυμία ένιωθα να μάσω το παρελθόν.

Είχε για μένα κάτι το γοητευτικό αυτή η γυναίκα θάνατι να σάς πώ, ότι την ώρα κείνην άσιντοπερτατόσσα μαζί της στην άρχυποτίστη πλάς, η καρδιά μου χτυπούσε με τον ρήγγορο, γλυκό και χαρούμενο ρυθμό της πρώτης αγάπης.

Έλα, πές μου την ιστορία της ζωής σου, της είπα.

Και ύστερα λένε τις γυναίκες περιέργες, άπάντησε. Σεις οι άνδρες είστε πολύ πιο περιεργοί. Και δεν ρωτάς αν μου έγινε ευχάριστο να μιλή για το παρελθόν μου, που όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορεί, παρά να είναι θλιβερό!

Ναι, έχεις δίκιο. Άλλά να ξερεις τι με σπρώχνει να σου ξηπώ αυτή τη χάρη; Ναι, χάρη, θα μου κάμης και μεγάλη μάλστα, αν μου διηγηθής τις περιστασεις που σ' έσπρωξαν σ' αυτό το δρόμο.

Είμε μία άλλη και σύντομη ιστορία. Και εγώ δεν βρίσκω να έχω κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Άλλ' άπου έπιθυμείς να μάθεις...

Ο πατέρας μου πέθανε έσφαινα και μείναμε χωρίς πόρους ζωής. γώ, η μικρότερη άδελφούλα μου και η μητέρα μου, που ήταν πάντα φιλάσθητη. Έπρεπε να δουλέψω.

Εξήτησα παντού δουλειά και με χίλιους κόπους κατόρθωσα να προσληφώ σ' ένα νυκτερινό κέντρο διασκεδάσεως.

Μ' έδωσαν στην γκαρνταρόμπα. Δεν ήταν άσχημη δουλειά. Πολύ δεν κουράζομουν και έβγαζα αρκετά χρήματα, ίσως από τα πουρμουσέρ των πελατών. Έτσι μπορούσαμε και ζούσαμε φτωχικά. Μα ύστερα από λίγο καιρό άρρώστησε η μητέρα μου βαρεια.

Έχρησιζόταν χρήματα για φάρμακα και γιατρούς. Τα λεφτά που έβγαζα εγώ δεν άρκοιούσαν. Και δεν είχαμε κανέναν να μας βοηθήσει Κόντευα να τρελαθώ από την απελπισία μου.

Θεέ μου, έλεγνα, βοήθησέ με να βρω λίγη χρηματα για τη μητέρα μου!

Την άφησα να πάει να πείσει τον άδελφό μου, που είχαμε σ' ένα γκαρνταρόμπα. Και πήγα στη δουλειά μου.

Στεκόμουν στην γκαρνταρόμπα και έπαιρνα τα καπέλα και τα πανωφόρια των πελατών. Και ο ναός μου ήταν διαρκώς στη μύνα μου, που ύπεφερε στο κρεβάτι της άρρώστιας της. Έβουνα, πέθαινε. Και εγώ δεν μπορούσα να την βοηθήσω. Θεέ μου, βοήθησέ με!

Ψιθύριζε.

Σε μία στιγμή, καθώς πέρασε ένας πελάτης και μου πέταξε το πανωφόρι του, είδα να πέφτει κάτι.

Έσκαψα και το πήρα. Ήταν πορτοφόλι. Ναίμσα πως μου έπεσε από τον ύδραν για να σώσω τη μητέρα μου. Το πήρα και το έκρυφα στον κόρφο μου.

Τι αυτόκνητα, έξεχλα από την έπιθυμία και το κέφι μας, άρμησαν με θριαμβευτικό άρμημα τον κλάδον στην λεωφόρο Συγγρού.

Στη Γλυφάδα, μάς περίμενε μουσική χορός και φαγητό σ' ένα κοσμικό κέντρο. Το κέφι έαύρησε διαρκώς. Οι φίλοι μου άρχισαν να χάνουν τα λογικά τους. Και μόνο η νέα, της οποίας ήμουν εγώ, καθάλλιέρος διατηρούσε μία

«Άχ, τί τρέλλα έκαμα! Ό κορίσις άντελήφθη ότι του έλειπε το πορτοφόλι του και με ύπαυτεύθη.

«Ήρθε και ο καταστηματούχος και άναγκάσθηκε να έπιστρέψω το πορτοφόλι. Μου έφαν, ότι το είχα κλέψει από την τσέπη του πανωφοριού. «Όχι, αυτό δεν το έκαμα. Αυτό δεν θα το έκανα ποτέ. Τους είπα ότι το βρήκα στο πάτωμα, πεσμένο. Δε με πίστεψαν. Με πήγαν στο δικαστήριο και μ' έδωσαν φυλάκιση...

Η ζωή μου είχε πια καταστραφή. Όταν έβγαια από τη φυλακή, η μητέρα μου είχε πεθάνει.

Ήμουν πια έρμαιο της τύχης. Είχα φθάσει σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν χρειαζόταν πολύ να πάρω τον κατήφορο.

Με πόση κατάπληξη, με πόση συγκίνηση και άγνια άκουσα τη διήγησι της ταλαιπωρημένης έκείνης νέας!

Μαρία! της είπα με φωνή που έτρεπε. Ξέρεις ποιος είμαι εγώ; Για κούταξέ με. Δεν με θυμάσαι;

Με κούταξε άμύλητη και σιγά σιγά άρχισε να με άναγνωρίζει. Μα έβλεπα πως άμφέβαλλε ά κόρη.

«Όχι, της ξαναείπα. Δεν γελάσεις. Έγώ είμαι Δικό μου η,ταν το πορτοφόλι. Έγώ σε κατέστρεψα...

Για πολλές μέρες την είχα χάσει τη Μαρία. Ύστερα από τη νύχτα κείνην στη Γλυφάδα δεν την είχα ένασθή. Έψαξα παντού να την ρώ, μα δεν το κατόρθωσα. Κρυβόταν.

Και εγώ ύπέφερα. Η τύχη της συνειδήσεως με βασάνιζε. Ήθελα να έπαυορρώσω το κακό, που της έκαμα. Την έβλεπα κάθε βράδυ σ' όρεδον στον ύπνο μου. Η ζωή μου ήταν άδυστάστα πια σινδεδεμένη με την άνάνησί της.

Έπλ τελους κατόρθωσα και τη βρήκα. Μή σάς φανή ύπερβολή, «Έκλαψα από εύτυχία όταν την ξαναείδα. Την παρεκάλεσα να με συγχωρήσει και να μου έπιτρέψη να κάμω κάτι γι' αυτήν. Έδεχθηκε με δάκρυα. Και εγώ έκαμα το καλύτερο που μπορούσα γι' αυτή την ευγενική και κατά δάθος άγνη κοπέλλα που είχε τόσο ύποφέρει! Την παντρεύτηκα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΙ ΕΚΑΝ

20ον
Ο Ρενέ και η Κλάρα
σαν παιδιά νέα και γε-
μάτα ζωή φοβόντανε τον
θάνατο. Πέθαναν όμως
όπως θα έβγαζαν ο στρατός
της στις επάλξεις, όχι μ' ευχαρί-
στησι, αλλά με τη σκέπη ότι αυτό
ήταν κάτι το αναπόφευκτο. Κατέ-
βαλαν υπερνάνθρωπη προσπάθεια
για να διατηρήσουν την ώραία
τους ψυχραιμία να πεθάνουν με
αξιοπρέπεια, αφού δεν μπορούσαν
να κάνουν τίποτε άλλο. Όλους τους
ο οργανισμός επαναστατούσε. Μα
κρατούνταν και επάλευαν με την
πελώρια δύναμη της ζωής, που
τους έτρελλαν, πριν παλέψουν με
τον θάνατο. Η Άγνη δεν φοβό-
ταν. Πετούσε κιάλια η ψυχή της
χαριέρι σε άλλους κόσμους όμορ-
φους, χωρίς κακίες και αδικίες.
Ο Ρενέ έτοιμαζόταν να φέρη
το ποτήρι στα χείλη του, όταν α-
νοίξε η πόρτα του δωματίου και
παρουσιάστηκε η Νόρα ντέ Σαν-
τέρ.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΕΡΟΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

— Μή! εφώνασε η μητέρα του
Ρενέ μόλις είδε τον γιό της με
το ποτήρι στο χέρι. Μή!...
Ο Ρενέ δεν άλλαξε θέση, δεν
άφησε το ποτήρι από το χέρι του.
Εκτόταξε τη μητέρα του με μία
ματιά σφοδρή, επιτιμητική. Δεν εί-
χε ανάγκη τώρα αυτή η ματιά.

— Μητέρα, είπε σιγά, ήρεμα.
Δεν έπρεπε να έλθω... Ίσως
δύναμη αυτή να είναι η βεβαίωση.
Ίσως να ήταν αναπόφευκτο να με
λθω να πεθάνω...

— Έκανε πάλι να φέρη το ποτή-
ρι στα χείλη του. Τότε η Νόρα
εφώνασε τόσο σπαρακτικά που ο
Ρενέ σταμάτησε πάλι.

— Μη γιά δόμα του Θεού!
Δεν πρέπει να πεθάνω κανείς α-
θάνατος.

— Μητέρα, είπε πάλι ο Ρενέ
δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό είναι
το μυστήριο μας; Τι καταλαβαί-
νεις μ' αυτές τις άρρωστοιες;

Χλωμή, με χείλη τρεμά, σιγά,
προχώρησε αυτή στο δωμάτιο.

— Παιδί, μου είπε αρχικά, «Αν
αφήσεις το ποτήρι αυτό και μ' α-
κούσεις ένα τέταρτο της ώρας, θα
καταλάβεις πως δεν έχεις κανέναν
λόγο να πεθάνεις».

— Αν σκεπτόσε πάλι να πηθε
πως είμαι άσθεν, είπε η Κλάρα,
φαντάζομαι πως χάνετε τον κόπο
σας.

— Όχι, δεν θα ένοχοποιήσω
κανέναν, είπε η Νόρα με άδυστη
φωνή. Νά καθίσει μόνο... και να
σας πω δύο λόγια... Άλλα λό-
για... Ρενέ, σε παρακαλώ, σε λ-
κετώ, άφες αυτό το ποτήρι α-
πό το χέρι σου γιά να μπορέσω
να μιλήσω.

— Εβίστασε αυτός κάμποση ώ-
ρα κι έτι τέλος, με μία κίνηση
γεμάτη δυσφορία άφησε το ποτή-
ρι. Το παράθεμα του το μμή-
θηκαν και οι δύο γυναίκες.

— Άκου! είπε ο Ρενέ κρύα,
«Αλλά, μητέρα πές τα σύντομα,
και μην ξεχνάς ότι είναι από τα
χειρότερα μαρτυρία να παρατείνεις
τις τελευταίες στιγμές ενός έτοι-
μου θανάτου».

— Θα ήθελα να μιλήσω μόνο
σε σένα, Ρενέ, είπε η Νόρα στη
λύνοντας τα μάτια της γεμάτα πυ-
ρετό στο γυίο της. «Αλλά δεν πει-
ράζει, δε ακούσουν και αυτές οι
δύο γυναίκες. Μόνο μ' έλεε ο δια-
βός... Άγνη, σε ικετώ».

— Κανείς δεν θα σε διακόψη,
είπε ο Ρενέ. Λέγε γρήγορα.

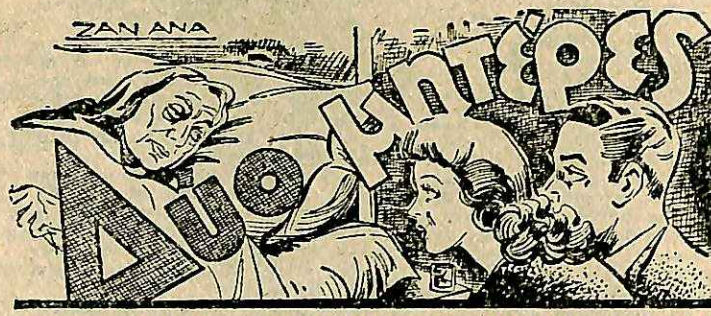
— Εβίστασε πάλι να μιλήρη η Νό-
ρα. Αυτή που δάλεγε, φαινόταν να
της στοιχίζει πολύ.

— Δεν θ' αποσπάζω ποτέ να
μιλήσω, ψιθύρισε στο τέλος, αν ο
πήρες άλλο μέσον να σε σώσω,
Ρενέ... Άλλά αυτό είναι το μόνο
μέσον, η τελευταία σωτηρία...
Γι' αυτό στα λέω όλα για να σε
σώσω».

— Μου φαίνεται ότι άδικα θα
κάμω τον κόπο, είπε ο Ρενέ ε-
πιθυμητικά. «Αλλά λέγε έπι τέ-
λους, λέγε, μη μάς θανατίζης!»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

— «Ήμουν δεκαεννέα έτών, άρ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

χισε η Νόρα ντέ Σαντέρ Πεντά-
φονη, πτωχή, έρημη στον κόσμο.
Εργαζόμουν σε μία καπέλου που
με έβένανε στη δουλειά, αλλά δεν
μυδύνει ούτε φαγητό ούτε μισθό
σχεδόν. Άρεσα στους άνδρες, ο
λοι μ' αμύδααν στο δρόμο και
μυδύναν διάφορες προτάσεις. Έ-
γώ όμως δεν ήμυρία να κυτάξω
κανέναν και προτιμούσα να τρώ-
γω το θρόδυ τίμια το ξεροκόμμα
τό μου στο καμαράκι μου μόνη,
παρά να πηγαίνω με συντροφιά
σε ταβέρνες. Τα άλλα κορίτσια
στο μαγαζί μ' έκορόθουναν ότι ή-
μουν άγριμη.

— Μία μέρα, ήρθε ένας νεαρός
ζωγράφος, όπως έουσθήθηκε, μα-
ζί με τη μητέρα του, που ήταν
πελάτισσα του μαγαζιού. Ήρθε
είπε, γιά να έμνησθή από το α-
τελεί μας. Πήρε διάφορα σκίτσα,
ένω η μητέρα του έδοκίμασε κα-
πέλλα, ζωνόταν πλουσία οικογέ-
νεια και η μητέρα του άγρόρας
ακριβά καπέλλα. Σε μία στιγμή,
ο γυιός της με είδε. Έσθλήωσε
το μάτι του πολλή ώρα έπάνω μου
και έπειτα άρχισε να με σκίτα-
ρη. Μου έκανε δύο - τρία φίλο
φρονήματα και έφυγαν. Την ώρα
που σχολάσαμε, με περίμενε στον
δρόμο... Αυτή ήταν η άρχή. Τον
έλεγαν Γκαστόν Ταντέ.

— Η Νόρα σταμάτησε, κόνεας ο
μας δεν έμυλανε. «Όλοι κρατούσαν
νεκρική σιγή».

— Τον έλεγαν Γκαστόν Ταντέ,
ζωνάπε, η Νόρα. Ήταν πλουσί-
ο, πλούσιος, και έλογάριαζε να γίνη ζω-
γράφος. Ήταν και φοιτητής. Θα
ήταν στη δική μου την ηλικία α-
κριβά... Έγώ δεν του μιλούσα,
δεν του δίνα άπάντησι. Αυτό έβα-
σταζε ένα μήνα σχεδόν. Όσοπου,
μία μέρα έπαρέθηκε και άποφα-
σισα να σταθώ γιά να τον βάλω
στη θέση του. Έγώ όμως άρχισα
να του μιλώ άσπρη, με έκνιτασε
τόσο γλυκά, τόσο παράενα, που
άδελφά αλλαξα τρόπο... Και έν-
ώ έλεγα πως θα τον διάσω μία γιά
πάντα, δεν έξρω πως έρεθίσθη
να τρώμε μαζί έκείνο το θρόδυ
σ' ένα ρωμαντικό κέντρο... Ο πα-
τατονικός μας σύνδεσμος έβά-
σταζε έναν χρόνο περίπου. Ο Γκα-
στόν Ταντέ μύδανε τη ζωή μου
όμορφη σαν παραμύθι. Και τί δεν
μου έχάριζε και τί δεν έκανε
γιά να με ευχαριστήση;... Μία
μέρα όμως άφανικά σταμάτησαν
αυτά. Τον είδα γάρχεται στο ραν-
τεβό μας χλωμός.

— Τι τρέχει; τον ρώτησα.

— Μου φαίνεται πως θα χά-
σω όλη μου την περιουσία, που ε-
ποκρίθηκε. Δεν κατάλαβα ποτέ τί
ακριβώς συνέβαινε με την κληρο-
νομιά που μάς άφησε ο πατέρας.
Πάντως, καθώς φαίνεται, σε λίγες
ήμερες θα είμαι πτωχός.

— Πραγματικά, σε λίγες ήμερες
ήταν όχι μόνο πτωχός, αλλά και
όρφανός. Ή μητέρα του δεν έβα-
σταζε στην καταστροφή. Όταν εί-
δε ότι όχι μόνον έκανε όλη της
την περιουσία, αλλά έμνε και με
χρή, σκόταθηκε.

— Τόν θυμάμαι, τον Γκαστόν, συ-
νέχισε η Νόρα σά να μιλούσε με
ναχή της.

— Ήταν άξιολύπητος όλος εκείνης
της ήμερας. Δεν έπρόφτανε να που-
λή να πληρώνη, να κινή λογαρια-
σμούς. Τόν λυπόμουν με όλη μου
την καρδιά. «Έκανα ό,τι μπορού-
σα να τον άνακουφίσω. Μία μέ-
ρα, έπειδή μου είπε ότι έφάνε
πως θα τον άρρωσα τώρα που φώ-
χηνε, του δόθηκε... Έτσι, χω-
ρίς ύπολογισμό, μόνο και μόνο

γιά να του δείξω πως άγαπούσα
αυτόν και όχι τα λεφτά του».

— Έπέρασα κάμποσους μήνες
μέσα σε μία πονεμένη εύτυχία...
Ο Γκαστόν ήταν μαζί μου ίδανι-
κάς. Έγώ πετούσα στο αόρανα
«Άξανα, μ' έκανε πρότασιν γά-
μου ο Μώρις ντέ Σαντέρ».

— Σταμάτησε πάλι η Νόρα. Ο
Ρενέ έσφίριζε τη γραβάτα του σάν
να πινυγόναν. Η Άγνη και η
Κλάρα έμνεαν σαν μαρμαρωμένες
στις θέσεις τους.

— Ο Μώρις ντέ Σαντέρ έρχό-
ταν ποτέ ποτέ στο ατελιέ μας
με κάποιαν άδελφή του, συνέχι-
σε η Νόρα. Είχα καταλάβει πως
σαν να με συμπάθουσε, αλλά πο-
τέ δεν φανταζόμουν πως θα απο-
φασίζε έτσι γρήγορα να μ' άπο-
τείνη γάμο. Ζηλιήτικα... Έτραυ-
λίστα πως θέλω να σκεφθώ... Το
είπα στο κορίτσι... το μ' άγαζί
και αυτά μ' άπαν πως είμαι
τρέλλη να το συλλογίζομαι έστω
και μία στιγμή, πως πρέπει αν
δεχθώ. Μία ή δύο ήξεραν τον αν-
δεσμό μου με τον Γκαστόν. Και
αυτές με συνεδούλευσαν να μην
καθήσω να κυτάξω αίσθηματά
άλλα να έπαρέλθω από αυτή την
έξαιρετική τύχη, να γίνω μία κα-
ρία πλουσία, να μ' άπο ανώτε-
ρα κοινωνικά επίπεδα.

— Έγώ δεν μπορούσα να τ' α-
ποφασίσω έτσι γρήγορα. Άγα-
πούσα τον Γκαστόν. Έπειτα, συλ-
λογίζομουν πως θα τώπαρινε ο ντέ
Σαντέρ όταν άργά η γρήγορα θα
εμάθαινε πως δεν ήμουν, όπως με
φανταζόναν, ένα κορίτσι «ήθικο»,
αλλά πως έγνωρίζα άρκετά την
ζωή».

— Έπέρασαν πάλι δύο - τρεις
μήνες με άναδολές εκ μέρους
μου. Μία μέρα το είπα και στον
Γκαστόν. Αυτός άλλαξε χρώμα,
και κατάλαβα πως έπόνεσε άφάν-
ταστα. Δεν τούδκαμια αυτή την κα-
θέντα γιά πολύν καιρό... Και έ-
ξαφνα, έγινε έκείνο που με άνάγ-
καζε να πάρω άποφασί μια ώρα
άργητερα. Κατάλαβα πως έπρκει
το... να γίνω μητέρα...

— Ένα πνιγμένο επιφώνημα άκού-
στηκε από τρία στήματα, κανένας
δμως δεν έμυλανε.

— Με το πρόσωπό της σκυμμένο,
έξακολουθούσε η Νόρα:

— Μου ήρθε σαν τρέλλα. Το εί-
πα στον Γκαστόν και αυτός άμέ-
σως μου έπρότεινε να νομιμοποιή-
σώ τις σχέσεις μας. Στην άρ-
χή έπήδησα στο λαϊμό του γεμά-
τη χαρά. Έπειτα όμως, όταν άρ-
χισε να μ' άπο περιγράφη την ζωή
που μάς έπείριμενε, τον έρωτα
που θα συνδεόταν άδυσώγητα α-
πό τη φτώχεια το καμαράκι στη
σοφίτα, την γελοστή άγωνία γιά
τη συντήρησι του παιδιού, έννοι-
σα σε άναπέστε κρύο νερό έπάνω
στον ένδοξό μου μύθο.

— Άφανα και έπέρασαν λίγες ή-
μέρες. Κρατούσα σε άγωνία και
τους δύο, και τον Μώρις ντέ
Σαντέρ που δεν ύπαπτευόταν φυ-
σικά τίποτε και άπέδιδη τη νε-
ρική του, στη συγκίνησι που
μου προκαλούσε η πρότασί του
και τον Γκαστόν Ταντέ που είλε
το προσάθημα ότι με έφόνιζε η
ζωή κοντά του.

— Έπι τέλους, μετά μία φρικτή
εραβιά άπένανς, πήρα την άπο-
φασί. Έμυλολόγησα τον έαυτό
μου και αίσθανόμια πως δεν είχα
πό το θάρρος να άρχισω μία ζωή
μάτη στερήσεις, να ζήσω ήπλαθή
με το παιδί μου στην τραγωδία

που έζησα έγώ στην παιδική μου
ηλικία. Μία δού φίλες μου έπε-
δοκίμασαν την άποφασί μου...
δεν είχαν θέβαινα έδω πως ήμουν
έγκυος - και έτσι έτόλμησα και
έδωλμσα στον Γκαστόν πως δεν
μπορώ να τον πανθρευθώ αυτόν
και πως θα πάρω τον ντέ Σαν-
τέρ...

— Η φωνή της Νόρας γινόταν ό-
λο και πιο σβυσμένη. «Όστόσο ε-
ξακολουθούσε, έιαστικά, λαχάρια
σμένη».

— Δεν μπορώ να σάς περιγρά-
ψω τη λύπη του... Ω, δεν μ' άπο
ρώ!... Μέρες θλόκληρες έκλαιε,
«Άλλά στο τέλος έπείσθηκε. Δεν
ήταν στον χαρακτήρη του αυτός ο
ρόλος και όμως έδεδόθηκε να έξω,
κολούθουμε τις σχέσεις μας και
μετά τον γάμο μου, γιά να μ' άπο
με χάση έτελώς. Έγώ του το δό-
ποσέθηκα αυτό και έννομια πως
έτσι μένω πιστή στον έρωτά μου.
Τόν γάμο μου τον έθεώρησα μία
συμμεροναλογική πράξι, τίποτε
άλλο».

— Στην άρχή, αίσθανόμουν μάλ-
λον μίσος παρά συμπάθεια προς
τον άνδρα μου. Ή ψυχή μου ή-
ταν στον Γκαστόν. «Όταν με α-
γωνία κατώρθωνα να έφερω και
να συναντήσω τον άνδρα που α-
γαπούσα, ήμουν εύτυχισμένη».

— Λίγους μήνες μετά τον γάμο μας,
έφυγε ο Μώρις γιά το Άλγέρι.
Έδόξασα τόν Θεό. Έτσι το ζήτη
μα της γεννήσεως του παιδιού μου
ποτέ με άπασχολούσε έφαιλικά, λυ-
νόταν μόνο του. Το παιδί γέννη-
θηκε όσο έλειπε ο άνδρας μου.
Δεν έδουλοκλεύθηκε θέβαινα καθό-
λου να πιστέψη πως είναι δικό
του... Ο Γκαστόν ύπέφερε τρο-
μερά με την ιδέα πως άλλος αν-
θρώπος δάκνυε από το στήμα του
παιδιού του τη γλυκεία λέξι «πα-
τερνα»... Μα δεν μπορούσε να
γίνη τίποτε άλλο... Έγώ του έ
ξηγούσα πως το παιδί μας άν ή-
ταν έτσι εύτυχισμένο και πως αν
τ' άγαπήσθω πραγματικά, έπρεπε να
ύποστηί ως το τέλος τη θυσία...

— Έτσι, άνατράφθηκε Ρενέ, με την
ιδέα πως είσαι παιδί του Μω-
ρις ντέ Σαντέρ, έν-ώ ήσουν του
Ταντέ...».

— Ο Ρενέ, με το πρόσωπο κρύμ-
μένο μέσα στα χέρια του, ένει
ώδε έναν Διγύο.

— Μέσα του κάτι γκρεμιζόταν, κά-
τι χιζόταν. Ύψουνείθηκα, ένει,
ώδε πως έκανε τον πατέρα του,
τόν έαυτο του άκόμα... Δεν ή-
ταν, αυτός που φανταζόταν πως ή-
ταν. Άλλά μέσα σ' αυτό το χάος,
κάτι σαν άγρια χαρά τον έκανε
να τρέμη σύγκορμος. Δεν ήταν α-
δελφός της Κλάρας... Αυτό του
λόχιστον το δώρο τούδκανε η μητέ-
ρα του με τα λόγια που του έγ-
κρέμίζαν όλη του τη ζωή έως τώ-
ρα. Δεν ήθελεσε όμως να την δια-
κόψη και να ήθελε δεν θα μ' άπο
ρούσε να μιλήρη.

— Η Κλάρα ήταν χλωμή σαν κέ-
ρινη και έν-ώ τα χείλη της έτρέ-
μαν, τα μάτια της έλαμπαν πα-
ράενα σαν άστρα... «Έξερει κι
αυτή πως είλε σωθή. Τίποτε άλλο
δεν συλλογίζόταν. Πως είλε σωθή,
και πως μπορούσε έλεόθερα ν' α-
γαπήση τον άνδρα που άγαπούσε
πιο πολύ και από τον έαυτό της».

— Η Νόρα έφερε το χέρι της στο
μέτωπό της, σαν να ζαλιζόταν...
Ο Ρενέ πρδς στυγνή έννομια
πως άπάφτε. Άλλά πριν προφθά-
ση να την κρατήση, αυτή είλε:

— «Όχι, Ρενέ, μη με σταματή-
σης! Άρπάξ με... Δεν έχω τί-
ποτε... Πρέπει να στα πώ όλα.
Πρέπει να τα μάθης όλα, ση-
μερα...».

— Τόν πούδσε μου, ποίος τον
έσκότασε; ρώτησε ο Ρενέ με
θρανή φωνή.

— Θα το μάθης άποκρίθηκε η
μητέρα του άχνά.

— Όταν έγύρισε ο άνδρας μου,
ο πατέρας σου, Κλάρα, από το Άλ-
γέρι, έγώ προσπαθούσα πάλι στην
άρχή να τον άπατώ όσο μπορού-
σα. Δεν είχα δίλοδυ τύφεινα...
Όσοπου ήρθε έσύ, Άγνη, στο σπύ-
τι... Σε λίγο καιρό κατάλαβα
πως τον άγοπάς όρό τον άνδρα
μου... Σε παρακολουθούσα και

σ' έζήλευα... Άπό τη ζήλεια γεν-
νήθηκε η άγάπη. Έτσι το έξηγώ
έγώ... Ήμέρα με την ήμέρα έ-
νοώθα πως τον άγαπούσα πιο πο-
λύ τον Μώρις. Και αυτός μ' α-
γαπούσε. Έούνα, ούτε σ' έπρό-
σχε, σε θεωρούσε μικρό κορίτσι.
κι... Έγώ όμως, αν και τώδε
πα αυτό, έζήλευα... έζήλευα α-
φάνταστα».

— Τόν Γκαστόν έξακολουθούσα να
τον δάλεω. Αυτός άπο κατάλαβαι-
νε ότι άπομακρυνόταν η ψυχή μου
άπ' αυτόν τόσο γινόταν και πιο
άπαιτητική στον έρωτά του, και
πιο παραπονιάρης. Τόν έδεχόμουν
χωρίς φόβο, γιάτι ήμουν θέβαινα
πιστή ότι ο Μώρις δεν ύπαπτευόταν
τίποτε... Όσοπου ένινε το δρό-
μα... Έσύ, Άγνη, με πρόδω-
σες...».

— Δεν σ' έπρόδωσα ποτέ.
— Δεν έχει σημασία... Έτσι
έννομια... Μ' έβίωζε τότε από
το σπύτι και πήρε έσένα... Πως
δεν σε σκότασα τότε, Άγνη, και
έγώ δεν έξερω. Μέρες τ' άγύριζα
το σπύτι μ' ένα ρεβόλβερ κρυμμέ-
νο στην τσέπη... Μέρες... Έκεί-
νο που μ' έφφένεσε κυριολεκτι-
κά ήταν πως άναγκάσθηκα να
άφωσω τον γυίο μου στο σπύτι α-
πό που ήταν ένα σπύτι ξένο, μία
και ο ντέ Σαντέρ δεν ήταν ο πα-
τέρας του παιδιού... Τότε έπέρα-
σα τις χειρότερες ήμερες της
ζωής μου...».

— Έλεγα ν' άκούσω πιά τις ίκε-
σιές του Γκαστόν, να όμολογήσω
στον Μώρις την αλήθεια και να
πάρω το παιδί από το άλλο μέ-
ρος όμως δεν ήθελα, Ρενέ, να ζή-
σης σαν νόθος, σαν φτωχός. Ή-
ξερα πως η ζωή που θα σε περί-
μενε ως νόθο παιδί του Ταντέ δεν
ήταν ρόδινη. Ήξερα πως ως γυιός
του ντέ Σαντέρ, θα άνατρεφόνταν
σαν το βασιλόπουλο του παραμυ-
θιού. Μα θα ήσουν σε ξένα χέ-
ρια, σε μητρικές χέρια... Σε
μισούσα, Άγνη, όσο άγαπούσα το
παιδί μου...
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

ΟΥΓΓΑΡΕΣΙΚΟ ΔΙΗΓΜΑ

— Ο φημισμένος τεχνός ήταν το
πρόσωπό της ήμερας. Όλη η Βου-
δοπέστη μιλούσε γι' αυτόν και
γιά την προσεχή εμφάνισή του
στην μεγάλη όπερα. Πιελώριες
πο λυχνάρες ρεκλάμες διασάλουσαν
το όνομα του σ' όλη την πόλη. Οι
έφημεριδες όλες έγραφαν γιά το
τολόντο που και γιά την όπερα
που θα τραγουδούσε σε λίγες ή-
μέρες.

— Από μία έδομοάδα πριν, όλες
οι θέσεις του θεάτρου ήσαν πιά
σμένες. Όποιος ήθελε να πανή
πως άνιχε στην άνωτερη κοινή
νική τάξι, έρόντινε να μη λείψη
άπό την όπερα το θρόδυ έκείνο.

— Ήθελε και η Βίλμα να λήη
στην όπερα γιά να τον άκούση.
Και θάταν πρόθυμη να άκούη όποι-
αν ήσθεσε θυσία γι' αυτό. Μία γιά
να θυσίαση κανείς χρήματα πρ-
πει να τάχη. Και η Βίλμα δεν εί-
χε καθόλου λεπτά... Ήταν μία
μικρή ήθσοις, μία μικρή κορί-
τσι της όπερέτας, άγνώστη στο
κόσμο, μ' ένα μικρό εισόδημα.

— Και άλλοίμονο ούτε ο Γκιούρι,
ο φίλος της Βίλμας, δεν είλε λε-
πτά... Ο Γκιούρι ήταν ένας μικρός
δημοσιογράφος. Και δεν έβγαζε
πολλά ο καυμένος. Μόλις του έφτα-
ναν γιά να ζή.

— Άλλοτε, του έβιαν ελίσθηρια
άπό τις έφημεριδες και τα περιο-
δικά όπου εργαζόταν. Και συχνά
έπαυρη τη Βίλμα και έπήγαινε
στο θεάτρο. Τώρα όμως, όσο κι
αν είλε τρέξει, όσο και έν είλε
παρακαλέσει, πούθενά δεν έβρισκε
ειστήριο.

— Πως ήθελα να πηγαίνα...
τούδανε η Βίλμα. Δεν μπορείς λοι-
πόν να θρής πούθενά κανένα είσι-
τήριο;

— Άδύνατον, άγάπη μου...
— Ο πορτιέρης μας έχει μ' έρι-
κά... Τα πούλαει... Δεν μπο-

ρείς να πάρης κανένα; Και δεν
ζητάει και πάρα πολλά. Το θεω-
ρεί το όνειρο διακόσια φράγκα.
— Διακόσια φράγκα!... Έξω,
με με άπελπίσια ο Γκιούρι. Και
σοφ φαίνονται λίγα;

— Και ο Γκιούρι έγέλασε με λύ-
πη. Έσκέφθηκε τα χρέη του -
δεν μπορούσε πιά να ζητήσει και
άλλα δανεικά από τους φίλους
του - έσκέφθηκε και τη σπιτινού
κοκυρά του, που είλε ζητήσι τρεις
φορές το νοίκι. Τα έσκέφθηκε όλα
αυτά, μα έσκέφθηκε πάλι πως με
κάθε θυσία έπρεπε να θρή ελίσθη-
ρία, γιάτι με κανέναν τρόπο δεν
ήθελε να χαλάση το χατήρι της
Βίλμας.

— Η παράστασις είλε όριση γιά
τις τριάντα του μηνός. Είλε άκό-
μη έξη μέρες καιρό. Έως τότε κά-
τι μπορούσε ίσως να γίνη.

— Όσο περνούσαν οι μέρες, τό-
σο η Βίλμα έκανε το κέφι της,
γινόταν πιο άνήσυχη, πιο νευρι-
κή, πιο μελαγχολική.

— Στην Γκιούρι καλά - καλά δεν
μιλούσε. Ήταν σαν να μην τον
άγαπούσε πιά.

— Ο Γκιούρι είλε χάρσι και τα
χάρσι του και την ήσυχία του.
Τελειώσει! Κάτι έπρεπε να γί-
νη!

— Ο Γκιούρι έσπαζε το κεφάλι
του μέρα και νύχτα. Κάτι έπρε-
πε να γίνη! Για όνομα του Θε-
ού! Πως θα μπορούσε να μην ε-
χρηστήση τη Βίλμα; Πως θα μπο-
ρούσε να θρή τα διακόσια φράγα,
κα που χρειαζόταν;

— Είλε φτάσει η μέρα της πα-
ραστάσεως.

— Το άπόγευμα, ο Γκιούρι πήγε
στη φίλη του χαρούμενος όσο καμ-
μιάν άλλη φορά.

— Έχομε ένα θεωρείο! έφώνα-
ξε στη Βίλμα από την πόρτα. «Ε-
να θεωρείο, άκούσι;

— Η Βίλμα ένδοσιάσθηκε. Πετα-
χθηκε έπάνω, έτρεξε κοντά του,
άπλωσε τα χέρια της γύρω στο
λαϊμό του.

— Άλήθεια; Μα πως, που, πό-
τε; Έχεις αλήθεια θεωρείο;...
Δείξε μου... Πως τα κατάφερες;
— Το πλήρωσα. Μου το έδωσε
ο πορτιέρης μας. Είμαστε και τυ-
χεροί, γιάτι ήταν το τελευταίο.
Μου τάφησε γιά διακόσια δέκα
φράγκα.

— Τι καλός που είσαι! του εί-
πε η Βίλμα γεμάτη χαρά.

— Και δεν ήταν μόνο χαρούμενη
η Βίλμα. Ήταν και περή-
φνη. Περήφνη, γιάτι είλε έναν
φίλο τόσο καλό... Περήφνη, γιά
τι οι άλλες, οι φίλες της, δεν
είχαν πάρω θέσεις κάτω, στην
πλατεία. Πως θα ήσαν έξη έλευ-
ς. Ήλινα και η Άρνακα και τόσες
άλλες φίλες της που θάταν
στο θεάτρο το θρόδυ...

— Μα η ώρα είναι περασμένη,
είπε σε λίγο η Βίλμα μόλις της
έπέρασε η πρώτη έκπληξι. Πρέπει
να ντυθώ. Στις έπτά όαμαι ε-
τοιμη. Έλα να με πάρης. Και
μην ξεχάσης να φορέσης το φρά-
κο σου και τα άσπρα σου τα γάν-
τια... Άπόψε είμαστε μεγάλοι,
είμαστε άριστοκράτες!...

— Σε λίγο ο Γκιούρι έφυγε και
η Βίλμα άρχισε να ντυνεται τρα-
γουδώντας. Έφόρεσε την καινούρη
γιά της τουαλέττα από κρέμ - ζω-
ζέτ, τ' άσημένια της γοάκια και
το μακρύ της μαργαριτέρνο κολ-
λιέ - τί κριμα, αλήθεια, που δεν
ήσαν αληθινά τα μαργαριτάρια!

— Άλλά δεν περάει πάλι, από μα-
κρύτε έφαινονταν σαν αληθινά...
— Άννα, έφώναξε σε λίγο η
Βίλμα στην καμαρίερα. Δόσε μου
σε παρακαλώ το έπανωφόρι μου
το καλό, που είναι στην κρεμάστρα
άπένω.

— Σε δύο λεπτά, ήλθε η καμαρι-
ερα με άδειανά τα χέρια και είλε
στη Βίλμα:

— Το έπανωφόρι σας δεν είναι
έκει δεσποινίς.

— Δεν μπορεί να μην είναι ε-
κει, είλε η Βίλμα. Έκεί θάνε.
Το πρώτο το κρέμασα. Για κυτάξε
καλύτερα!...

— Σε λίγο η καμαρίερα έχτύ-
πητη την πόρτα και έφώνασε:

— Δεν είναι πούθενά, δεσποινίς
Βίλμα.

— Η Βίλμα πετάχθηκε τότε έξω

Ο «ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ» ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

9ον.- Τί μπορούν ν' αγαπήσουν οι άνδρες

Κύριε.
«Έχω ένα μεγάλο σημάδι στο
άριστερό μέρος του προσώπου, α-
πό ένα πέσιμο μου στη φωτιά κά-
ταν ήμουν έννεα μηνών. Είμαι εί-
κοσι έννέα χρόνων τώρα και το
σημάδι δεν χάζηκε. Κατάλαβα, δι-
νετε ποί ήσαν το μαρτύριό μου ό-
ταν άρχισα να κυττάζομαι στον
καρέφτη».

... ..

Κύριε.
Δεν χρειαζόσε θέβαινα ένθάρρυνσι από αίσθηματική άπομ. Δέκα
χρόνια γάμου και ένας άνδρας που σάς άγαπά πάντα, είναι εύτυχια
πολύ πολλές γυναίκες, άκόμα και καλλόνες, θα την έζήλευαν. Είναι να
πιστέψη κανείς ότι έχετε φυσικές και ήθικές άρετές που κάνουν να
έξεσασθι αυτό το σημάδι, του όποιου, άσφαλώς, μεγαλοποιείτε την ση-
μασία, άφου δεν σας έμψότιζε να χορεύετε όσο και οι άλλες κο-
πέλλες, να θρήτε έναν σύζυγο του γούστου σας και να διατηρήσετε
την άγάπη του δέκα χρόνια τώρα.

—

Ειδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ
ΚΑΙ... ΠΟΙΗΣΙΣ

Στις Έλβετικές εφημερίδες δη-
μοσιεύονται λεπτομέρειες σχετικά
με μια θεραπευτική μέθοδο των
πασχόντων από νευρική νοσή-
τα. Η μέθοδος είναι απλή και συ-
νίσταται στο ν' ακούει ή να απα-
γάλλει ή πάσχει τρεις φορές την
ημέρα... ποιήματα, που εκλέγον-
ται ειδικώς από τους γιατρούς. Οι
επιστήμονες που εφαρμόζουν τη
μέθοδο διαβεβαιώνουν ότι η ποιησις
επιδρά επί των νευρών δια της
σκέψης, δια του ήχου και δια
του ρυθμού. Κατά συνέπεια, μπο-
ρούν να εξευρεθούν ποιήματα κα-
ταπραυντικά ή διεγερτικά, κα-
τάλληλα για την θεραπεία των νευ-
ρικών νοσημάτων όλων των μορ-
φών. Τα ποιήματα απαγγέλλονται
το πρωί την ώρα του γεύματος, το
βράδυ προ της κακοκαλίας
και, εν ανάγκη, και όταν ο ά-
σθενής αισθάνεται τα συμπτώματα
κάποιας κρίσεως. Για ώριμες
ή όμως κατηγορίες ασθενών ο για-
τρός πρέπει να είναι προσεκτικός
και να περιορίσει τον αριθμό των
απαγγελλών διότι διαφορετικά
υπάρχει κίνδυνος να κυριευ-
θεί ο νευροπαθής από ε-
να είδος ποιητικής μανίας, από
την οποία θα προεξέλθει κα-
κό. Ως εκ τούτου είναι απαραίτη-
το να καταβληθεί μεγάλη προσπά-
θεια στην εκλογή των στίχων κα-
θώς και στην προσδιορισμό του
αριθμού των απαγγελιών.

Η ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Όταν ανεκαλύφθη το ραβδί,
κάνει δέν φανταζόταν ότι ο α-
κρίβης που εκπέμπεται από την
πολύτιμη αυτή ουσία θα μπορού-
σαν να φωτίσουν το σκοτάδι του
μακρινού παρελθόντος του κό-
σμου. Μέχρι προ λίγων ετών οι
επιστήμονες έδιδαν στη γη ηλικία
μεταξύ 30 και 50 εκατομμυρίων
ετών. Ο Μέλλαρ Ρήντ έβλεπε
ως τα 600. Σήμερα οι επιστήμο-
νες είναι σύμφωνοι ότι ο πλανή-
της έχει ηλικία τουλάχιστον 2500
εκατομ. ετών, ο αριθμός δε αυ-
τός επέτειυθη δια του ακριβούς
ηολογισμού των ποσοτήτων του
ραβδίου, που κατασπάζει σε α-
κρίβης και μετεβλήθη σε άλλα
στοιχεία. Το ραβδί είναι η πιο κα-
ταλληλκή έκρηκτική ύλη της
γης εκσφενδονίζοντας ακατάπαυ-
στα στο άπειρο υπερμικροσκοπικά
άτομα βλήματα, καθένα από τα
οποία ενεργεί ως μια λιλπούτειος
βόμβα. Η δύναμις της εκρηκτικής
αυτής ύλης είναι τεραστία. Ένα
γραμμάριο ραβδίου, επί παραδεί-
γμα, εκσφενδονίζει κάθε δευτερό-
λεπτο 36 δισεκατομμύρια έλημά-
των επί 2400 χρόνια συνεχώς.
Κατά συνέπεια, όταν ο Ίουλιος
Καίσαρ υπέταξε τους Γαλάτας,
ήν ένα γραμμάριο ραβδίου είχε
εκσφενδονίσει ανάρριχτα δισεκα-
τομμύρια ατόμων ή ενέργειά του
και σήμερα στο 1941, πολύ απέ-
χει από το να έχει εξαντληθεί. Το
αυράνιον, ορυκτό όμοιο με το
ραβδί, και έρισκόσται σε μεγά-
λες ποσότητες στην Μοζαμβίκη α-
παιτεί χρόνο άπειρος μεγαλύτερο
για να μεταβληθεί. Δέκα γραμμά-
ρια ουρανίου που εκπέμπονται χω-
ρίς διακοπή, χρειάζονται 700 έ-
κατομμύρια χρόνια για να μετα-
βληθούν σε μόλυβδο. Κατ' αυτό
τόν τρόπο, το χρονικό διάστημα
που απαιτείται για τον μετασχη-
ματισμό του ραβδίου σε ήλιον και
του ουρανίου σε μόλυβδο άπα-
τελεί το ίδεόδες και τέλειω όρο
λόγιο για την εξακρίβωσι της
ηλικίας της Γης.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Υπάρχουν άπειρα καλλυντικά
για την περιποίηση του προσώ-
που. Χρειάζεται όμως μεγάλη
προσοχή στην εκλογή των, γιατί
όλα εκείνα που προσφέρονται
στο εμπόριο δεν είναι πάντα κα-
τάλληλα για το δέρμα μας.

Οι κρέμες από φράουλα, από άγγουρι ή από άγριομολόχα,
θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν χωρίς κίνδυνο από όλες τις
γυναίκες, με πολύ καλά αποτελέσματα. Το καλοκαίρι ιδίως, όταν
εί φράουλες άφθονον, μπορούμε να φτιάξουμε ένα είδος χλι-
σών καταπλάσμάτων, που δίνουν στο δέρμα μας δροσερότητα
και φρεσκάδα. Είναι δυνατόν επίσης να φτιάξουμε ένα είδος κρέ-
μας, μετά την αφαίρεση των κουκουτσιών και της φλούδας με
σα στην οποίαν θα αναμείξουμε λίγο πηγμένο γάλα.

Μια πολύ καλή κρέμα κατασκευάζεται επίσης από τους
σαλιγκάρους, τους οποίους βράζουμε έως ότου λυώσουν έντε-
λώς και γίνουν μια πηχτή ζυμή.

Ιδού μερικά άλλα καλα καλλυντικά:

Το μέλι. Για να κάμωμε το δέρμα μαλακό και τρυφερό, είναι
καλόν να πλένουμε το πρόσωπο και τον λαιμόν με νερό, στο ό-
ποιον διελύσαμε προηγουμένως λίγο μέλι. Μπορούμε επίσης το
βράδυ, την ώρα της κατακλίσσεως, να αλείψουμε με λίγο μέλι
το μέτωπον και τα χέρια. Η ανάμιξις μέσα σ' αυτό λίγης
πούδρας ίριδος είναι πολύ καλή. Στην περίπτωση όμως αυτή,
είναι απαραίτητο να κοιμάμεθα με κουνοπιέρα.

Το έδωρ της ώρας Νινόν. Πολλές γυναίκες το θεωρούν ως έλιξή-
ριο της νεότητος. Η περίφημη Νινόν ντε Ανγκλό, που πρώτη το έ-
χρησιμοποίησε κατά τον 17ον αιώνα, κατάρθωσε να διατηρήσει
την φρεσκάδα του προσώπου της μέχρι της ηλικίας των 80 χρό-
νων. Ιδού το μυστικόν του:

Νερό από άνθη πορτοκαλλιάς 1 λίτρον

Γλυκερίνη 50 γραμμάρια
Βόραξ 10 »

Το νερό αυτό, που είναι αρκετά πηκτό, το απλώνουμε επάνω στο
πρόσωπο και το σκεπάζουμε κατόπιν με μια άγνη πούδρα ρυζιού.
Είναι πολύ καλό επίσης για τους δροχίονας, τους ώμους και το
στήθος.

Θαυμάσιον καλλυντικόν είναι το νερό από δρασμένο πίτυρο.
Μέσα στο όποιον προσθέτουμε λίγο γάλα.

Για να κάμωμε το δέρμα διαφανές μπορούμε να χρησιμοποιή-
σωμε την ακόλουθη λοσιόν:

Γάλα άμυγδαλίου 120 γραμμάρια
Ανθόνερο 10 »
Αλκοόλ 20 »

Με την λοσιόν αυτή αλείφουμε κάθε βράδυ το πρόσωπο.

Ένα άλλο πολύ καλό καλλυντικό για την ίδια χρήση είναι
το ακόλουθο:

Αναμιγνύουμε λίγο άγνόν βούτυρο μ' ένα κρόκον αυγού. Την κρέ-
μα αυτή την χρησιμοποιούμε πρωί και βράδυ για το πρόσωπον
και τα χέρια. Κάνει το δέρμα πολύ λεπτό και διαφανές. Πρέ-
πει όμως να την ανανεώνουμε συχνά για να είναι καλή.

Για τα λιπαρά δέρματα. Μετά το πρωϊνόν πλύσιμο, είναι καλό
να κάμωμε μια έλαφρά έντριβή με ένα πανί βρεγμένο μέσα σε
καυφορούχο οινόπνευμα. Για τον ίδιο σκοπό, μπορούμε να
χρησιμοποιήσωμε και την ακόλουθη κρέμα:

Έλαιον άμυγδαλίου 64 γραμμάρια
Λευκόν φολαιίνης 8 »
Λευκός κηρός 24 »
Ροδόσταγμα 4 »
Υδωρ άνθων πορτοκαλλιάς 8 »
Γλυκερίνη 8 »
Βορίκον 1 »

Το ροδόσταγμα είναι δυνατόν να κατασκευασθεί από κάθε γυ-
ναίκα μ' έναν τρόπο πολύ απλό.

Παίρνετε πέταλα ρόδων, δροσερά και εύωδη και χύνετε επάνω
των νερό πολύ δραστόν. Κατόπιν τα στίβετε μέσα σ' ένα καθα-
ρό πανί. Το στίψιμο αυτό δεν πρέπει να παραταθεί περισσότερο
από μερικά λεπτά, για να μην αναμιχθούν και ουσίαι επιβλα-
βείς στην επιδερμίδα.

Παίρνετε κατόπιν ένα δεύτερο σωρό πετάλων, τα ραντίζετε
με πολύ λίγο ζεστό νερό και ρίχνετε επάνω των το πρώτον εκ-
χύλισμα, που είναι ακόμη αρκετά θερμό. Τα στίβετε έπειτα όπως
και την προηγουμένη φορά.

Αυτό μπορείτε να το επαναλάβετε τέσσερις έως πέντε φορές.
Έτσι επιτυγχάνετε ένα ροδόσταγμα πολύ συμπεπικνωμένο.
Προσέξτε όμως. Τα πέταλα των ρόδων δεν πρέπει να βράζονται
ποτέ. Χάνουν έτσι πολλές από τις ωφέλιμες ουσίες που περιέ-
χουν, επίσης δε και την ευώδη τήν.

Ο καθαρισμός του στομάχου. — Κάθε γυναίκα που θέλει
να διατηρή ένα πρόσωπο δροσερό και ζωηρό, πρέπει κυρίως
να προσέχει στον καθαρισμόν του στομάχου και των εντέρων.
Τα συνήθη καθαρτικά όμως ελάχιστα ωφελούν ποτέ τον σκα-

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

"Ένα νέο δραματικό άριστούργημα
της ΖΑΝ ΑΝΑ

«Μιά γυναίκα έσκότωσε...»

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

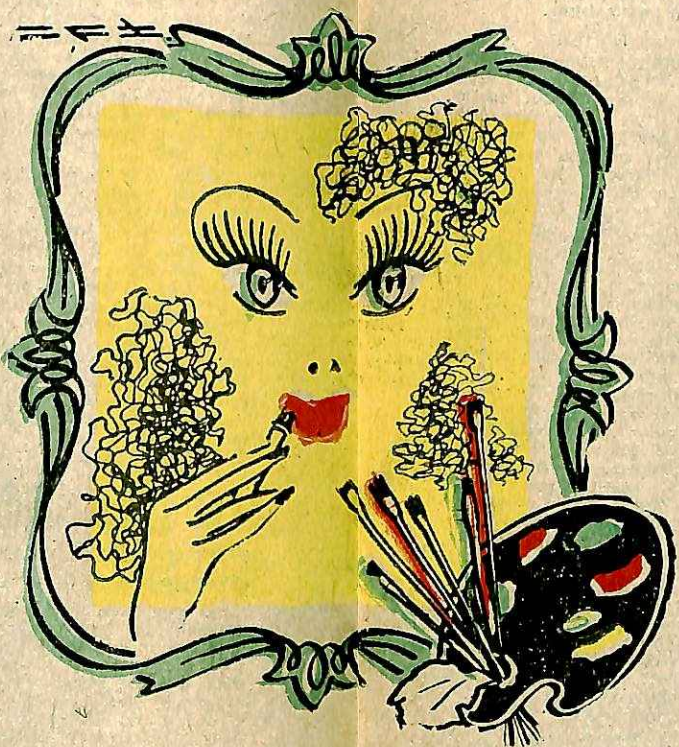
της γυναικείας
καλλονής

πόν αυτόν, ή δε παρατεταμένη χρήση των επιφέρει το αντίθε-
τον αποτέλεσμα.

Ως ένα εξαιρετικά καλόν καθαρτικόν, του οποίου ή χρήση δεν
διδάσκει, συνιστάμεν το έξης: θα προμηθευθήτε μίαν μικράν
ποσότητα από τα ακόλουθα είδη: άνθη ροδακινέας, άγριομολό-
χα, άνιθον, αλόην, συναμικήν, σπύρον, γεντιανήν, μενεζέδες,
άνθη πορτοκαλλιάς, κιχώριον. Όλα αυτά θα τα θράσετε επί
μίαν ώρα, με την προσθήκην ενός κομματιού γλυκόρριζας. Το
πτόν αυτό το διατηρούμε σε δροσερό μέρος και κάθε βράδυ,
μετά το φαγητόν, πίνουμε μια κουταλιά της σούπας, μέσα σε λί-
γο νερό. Έξασφαλίζουμε έτσι ένα αποτελεσματικόν καθαρισμόν
του στομάχου και των εντέρων, χωρίς τις δυσάρεστες συνέπειες
που έχουν άλλα καθαρτικά.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Μιά γυναίκα μπορεί να μακιγιάρται. Για πολλές γυναίκες

μάλιστα το μακιγιάρισμα είναι απαραίτητον. Άλλα πρέπει να
μακιγιαριζώμεθα με πολλή τέχνη, για να υπογραμμώμε τα
καλά χαρακτηριστικά του προσώπου μας και να απακρύπτωμε
τα ελαττώματά του.

Μιά κοκέττα που ξέρει να μακιγιάρται προξενεί πολλές φο-
ρές μεγαλύτερη έντύπωσι από μια νέα που έχει όλην την δροσε-
ρότητα των εικόνων χρώων της.

Η μεγάλη τέχνη συνίσταται στο να μακιγιαριζώμεθα με τέ-
τοιον τρόπο, ώστε να μιμούμεθα την φύσι όσον περισσότερο αυ-
τό μας είναι δυνατόν.

Είναι απαραίτητο πρό παντός άλλου ν' αναζητήσωμε τις μι-
κρές ατέλειες του προσώπου μας. Αυτές κυρίως πρέπει να α-
ποκρύψωμε.

Το πρόσωπό σας είναι ώχρο;

Πρέπει να το ζωηρέψετε με λίγο ρουζ.

Τα μάτια σας δεν έχουν την λάμψιν που γοητεύει;

Πρέπει να κάμετε πιο μαύρα τα φρύδια και τις βλεφαρίδες
σας.

Η φυσιογνωμία σας είναι άσχημη;

Ένα έλαφρό επίχρισμα με κομίνι στα χείλη σας θα της
δώση την ζωηρότητα που της λείπει.

Το πρόσωπό σας στερείται γοητείας;

Μιά ή δυο έληδες, τοποθετημένες εκεί που πρέπει, θα το κά-
μουν πιο έλκυστικό.

Με μερικά επιδέξια τεχνάσματα, είναι δυνατόν να αποκτήσωμε
όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά, που ή φύσις μας έχει άρνηθή.

Πρέπει πρωτίστως να διαλέγωμε μια καλή κρέμα και να
την απλώνωμε επάνω στο πρόσωπο με λίγο μπαμπάκι. Άκο-
λούθως την σκεπάζωμε με λίγη πούδρα ορούνης.

Επάνω στο διπλό αυτό στρώμα, που πρέπει να ακολουθή την
διεύθυνσιν που έχει το φυσικό χρώδι του προσώπου, περνώμε
άκολουθως το ξηρό ή λιπαρό καλλυντικό που χρησιμοποιούμε
ανάλογως της φάσεως του δέρματός.

Το καλλυντικό αυτό τοποθετείται στα μέρη του προσώπου που
δεν πρέπει να είναι κόκκινα. Ιδίως στο μέτωπο και στη μύτη.
Απαρτίτως δε πρέπει να έχη την απόχρωσι της επιδερμίδος.

Κατόπιν βάζωμε λίγο ρουζ εις τα μάγουλα.

Το ρουζ πρέπει να τοποθετηθεί με μια κυκλική κίνησι του

χειού επάνω εις τας παρειάς.
Όσον περισσότερο προσεγγί-
ζει στα μάτια, τόσο πιο πολύ
ξανανιώνει το πρόσωπον. Προς
το κάτω μέρος δεν πρέπει να
ξεπερνά το ύψος του στόμα-
τος. Μεγάλη προσοχή πρέπει να
καταβάλλεται στο σημείο όπου
διακόπτεται το ρουζ. Η μεταβάσις απ' αυτό στο φυσικόν τμήμα
της επιδερμίδος πρέπει να είναι ομαλή και δομητική. Η έλαχι-
στη άπροσεξία στο ζήτημα αυτό προκαλεί την πιο δυσάρεστη
έντύπωσι.

Ένα μικρό στίγμα στο κέντρον της σιαγόνας ξανοίγει το πρό-
σωπον. Άλλα και εδώ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί, δια
φορετικό, ή μικρή αυτή άπατη καθίσταται οφθαλμοφανής.

Δεν είναι όμως δυνατόν το μακιγιάρισμα να έκτεθη μέσα σε
λίγες λέξεις, ούτε κατά τρόπον γενικόν. Γιατί είναι ξεχωριστό
για το κάθε μέρος του προσώπου και υπόκειται σε κανόνες που
παρασιάζουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των. Γι' αυτό θα το πα-
ρακολουθήσωμε στα μάτια, στη μύτη, στα αυτιά, στο στόμα
κλπ., δίδοντας στις αναγνώστρις μας τις απαραίτητες συμ-
βουλές για να δρουν το είδικο μακιγιάρισμα που ταιριάζει
στην καθεμιά.

Α' ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τα μάτια έξασκούν μια απάραμύλλη γοητεία και σ' αυτό το γε-
γονός έγκειται όλη ή δύναμις των και το ότι οι ποιητάι όλων
των αιώνων, όταν ψάλλουν τον έρωτα, αρχίζουν τους ύμνους των
απ' αυτά κατά πρώτον. Αποκαλύπτουν πράγματι ένα κομμάτι
της ψυχής μας και γι' αυτό όλα τα τεχνάσματα της κοκεταρίας
άποτυγχάνουν όταν πρόκειται περί αυτών. Δεν μπορούμε δυ-
στυχώς να τα κάμωμε πιο ώραια, ούτε να αλλάξωμε το χρώμα
το σχήμα ή την έκφρασιν των.

Οι διαστάσεις των βλεφάρων, καθώς και το άνοιγμά των δεν
μπορούν επίσης να τροποποιηθούν. Μερικές έγχειρήσεις που
συνιστανται στο άνοιγμα της εξωτερικής των γωνίας, σε τρόπο
που να επέλθη μεγέθυνσις του οφθαλμού, είναι πολύ άμφιβολες
και δίνουν κάποτε αξιοθρόνητα αποτελέσματα.

Το μόνο που μπορούμε να κάμωμε είναι να διατηρήσωμε το
μάτι σε μια τελεία κατάστασι ύγειας και συγχρόνως να δώσω-
με μεγαλύτερη λάμψιν στα φρύδια και τις βλεφαρίδες, πράγμα
που είναι δυνατόν να επιτευχθή χωρίς σε ώρισμένες φροντίδες.

Για να είναι ώραια τα μάτια, πρέπει να έχουν: α) ένα μεγά-
λο σχίσμα, β) ή ίρις των να έχη χρώμα ζωηρό και όχι σδυσμέ-
νο, γ) τα βλεφαρα να είναι ίσια και να μην φκιάνουν πτυχές, δ)
εί βλεφαρίδες να είναι μεγάλες και να ρίχνουν ένα είδος σκιάς
επάνω στο μάτι, ε) τα φρύδια να έχουν κανονική γραμμή.

Υγιεινή των ματιών. — Για να προστατεύσωμε τα μάτια
δεν πρέπει να τα έκθέτωμε σ' ένα φως πολύ ζωηρό, να κυττά-
ζωμε με έπιμονη τα μικρά αντικείμενα, να δρισκώμεθα υπό
την άμεσον επίδρασιν μιας έστιάς φωτός, ούτε να τα κουράζωμε
επί πολύ σε εργασίες, που τις έκτελούμε με τεχνητό φως: ή
λεκτρικόν, φωταέριο κτλ.

Ο φωτισμός με λάμπα του λαδιού είναι εκείνος που κουράζει,
λιγώτερο τα μάτια.

Για κάθε εργασία που έκτελούμε με τεχνητό φως, πρέπει να
φροντίζωμε ώστε να φωτίζεται έπαρκώς το αντικείμενον που πα-
ρατηρούμε και να αφήνωμε τα μάτια στη σκιά. Έτσι, όταν δια-
τάζωμε το βράδυ, το καλύτερο είναι να στρέψωμε την ράχη
στο φως, σε τρόπον ώστε να φωτίζεται μόνον το διδόν.

Όταν ράβωμε ή όταν γράφωμε, πρέπει ο φωτισμός να έρχεται εξ άρι-
στερών, σε τρόπον που το χέρι να μην ρίχνη σκιά επάνω στο
αντικείμενον της εργασίας μας.

Μιά σύστασις για τις γυναίκες που είναι υποχρεωμένες να
γράφουν πολύ. Για να μην κουράζωμε τα μάτια τους, πρέπει να
χρησιμοποιούν χαρτί άνοικτό κυανού χρώματος και μελάνη
πράσινη.

Όλα τα ζωηρά χρώματα κουράζουν τα μάτια. Αί επιφάνειαι
που δέχονται ζωηρά τον φωτισμό του ήλιου δαύτουν επίσης
την δρασιν: Λευκοί τοίχοι, μεγάλοι δρόμοι, βάλασαι, λίμναι,
παγωμένοι ή χιονισμένοι έκτασεις κτλ. Αντιθέτως, αί πράσι-
ναι έκτασεις, όπως ένα λειβάδι, ένα δάσος κ.τ.λ., ξεκουρά-
ζουν το μάτι.

Το νυκτερινό διάβασμα στο κρεβάτι, όταν παρατείνεται επί
πολλήν ώρα, είναι κουραστικό. Για να ξεκουράζωμε τα μάτια μας,
πρέπει από καιρού εις καιρόν να κλείνωμε τα βλεφαρα.

Πρέπει επίσης να αποφεύγωμε τις σκάνες και κυριώτατα τα
δάκρυα — που, αλλοίμονον! είναι τόσον πρόχειρα στις περισ-
σότερες γυναίκες. Τα δάκρυα έρεθίζουν τα βλεφαρα και κατα-
στρέφουν την λάμψιν του ματιού.

Προσοχή στα μικρά βέλα, που ξαναγίνονται κάθε τόσον της
μόδας. Τα βέλα με στίγματα, καθώς και τα λευκά, κουράζουν
τα μάτια. Αντιθέτως, τα κίτρινα βέλα είναι πολύ ξεκουραστικά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Έρεθισμός των βλεφάρων. — Η λάμψις
των ματιών. — Η άσπιότης των φρυδιών και των βλε-
φαρίδων.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

"Ένα νέο δραματικό άριστούργημα
της ΖΑΝ ΑΝΑ

«Μιά γυναίκα έσκότωσε...»

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟ

Ειδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Στους αθλητικούς κύκλους του
Βερολίνου επικρατεί ή σκέψις, ό-
πως μετά το τέρας του πολέμου,
διεξαχθούν στην γερμανική πρω-
τεύουσα εκ νέου οι Ολυμπιακοί
Άγώνες δεδομένου ότι το Βε-
ρολίνον διαθέτει τις σπουδαιότερες
και πλουσιώτερες εγκαταστάσεις
προς ενέργειαν μεγάλων διεθνών
αγώνων. Έκτος τούτου, ή Γερμα-
νία ως ήγουμένη της νέας τάξε-
ως πραγμάτων εν Εύρώπη, είναι
φυσικόν να περιλάβη και τον α-
θλητισμό στον κύκλο των μέσων
της διεθνούς συνεργασίας την ό-
ποιαν επιδιώκει σε όλες τις πε-
ριοχές της ανθρώπινης δραστηριό-
τητος.

Η ΝΕΚΡΟΨΙΑ

ΜΙΑΣ ΜΟΥΜΙΑΣ 4000 ΕΤΩΝ!

Στο Άμερικανικό Μουσείο Φυ-
σικών Έπιστημών της Νέας Υόρ-
κης έγινε τελεταιώς πλήρης νε-
κροψία (συμπεριλαμβανομένης και
καί έπιμελούς ακτινογραφίας) μι-
ας μούμιας. Η μούμια αυτή
ήταν του πρό 4000 έτών αποθανόν-
τος Αιγυπτίου έμπορου Βά Κατό-
πιν της νεκροψίας αυτής ο Δρ.
Π. Καντέλα του Ιατρικού Κολ-
λεγίου Νέας Υόρκης, διεπίστω-
σε ότι ο Βά άνηκε στην ομάδα
αίματος Β στην οποίαν ανήκουν
κατά πλειοψηφίαν και οι σημερι-
νοί Αιγύπτιοι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ!

Αν αντίθετα με την παροιμία
«Γό ράσο δεν κάνει τον καλόητρο»
εφαρμόζοταν ή παροιμία α' Η στο-
λή κάνει τον στρατιώτη, τότε οι
Άμερικανοί έπρεπε να είναι οι πε-
ρισσότεροι στρατιώτες του κό-
σμου! Σύμφωνα με τους στρατιω-
τικώς κανονισμούς, κάθε στρατιώ-
της των Ηνωμένων Πολιτειών δι-
σέεται (άντι 110 δολλαρίων κατ'
έτος) τον κατώτερο μισθολόγόν:
20 ζεύγη κάλτσες, 4 μανδηλία,
έκ των οποίων το ένα είναι μετα-
ξωτό, ένα ζευγάρι γάντια 4 γρα-
βάτες 4 υποκαμίσια, 7 ζεύγη έσωρ-
ρούχων, 6 παντοφλίες, 5 σακκά-
κια, 4 καυκάμια της κεφαλής,
ανάλογως της εποχής, και 3 ζεύ-
γη παπούτσια. Έτσι σύμφωνα με
την μανία των Άμερικανών, για
τα ρεκόρ, οι Σάμιθες μπορούν
να κουράζονται ότι οι στρατιώτες
των έθνών προς το παρόν το ρε-
κόρ της πολυτελείας στον μιανι-
σμό...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΠΟ ΥΨΟΣ 10.000 ΜΕΤΡΩΝ!

Ένας Έλβετός μηχανικός κα-
τεσκεύασε ύστερα από πολλά πει-
ράματα, ένα γιγαντιαίο φωτογρα-
φικό μηχανήμα, με το οποίο μπο-
ρεί να φωτογραφηθή κανείς την
επιφάνεια της γης από ύψος 10,
000 μέτρων. Μία και μόνη φωτο-
γραφία θα περιλαμβάνει έκτασιν
γης 1.000 τετραγωνικών μέτρων.

ΜΑΥΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τα μαύρα άνθη θεωρούνται
στις πολιτισμένες χώρες μόνον
ως πρότον μιας ανθοκομίας που
απαιτεί συχνότατα μεγάλη και
μακροχρόνια έπιμέλεια για να έ-
πιτύχη το σκοπό της.

Μολαταύτα στην Κίνα και στις
Ινδίες έρίκει κανείς ανάμεσα
στους άγριους θάμνους και δυο
φυτά με μαύρα λουλούδια. Μία
δοτανολογική έπιστολή ανέκαλυ-
ψε στην Κίνα ένα άναρχητικό
φυτό που δονομάζεται αμόνος της
πεταλούδας και που θάγαζει ένα
διπλό ροδόδενδρο, του οποίου το
άνθη είναι κατάμυρνα.

Μία πομπή από πούλερικά διέσχισε ξαφνικά τον έξοχο δρόμο τη στιγμή που ο νεαρός κ. Πέτρος Αβλαστός περιόρισε με την κόουρσά του. Με μιά απότομη στροφή τον έβλεπε, καθήκονσε να τ' αποφυγή, όπως τουλάχιστον ένοιωσε. Ξαφνικά όμως άκουσε πίσω του φωνές θυμωμένες. "Εφρασίμω, έγγυρισε το κεφάλι του και είδε να τρέχει προς το μέρος του ένας χονδρός χωρικός, κρατώντας μία σκοτωμένη κόττα. — Πού έχεις τα μάτια σου; του φώναξε απευλητικά. Νομίζεις ότι μπορείς να μου σκοτώνεις τα πούλερικά μου;... "Αλήθεια; Έκαμε έκπληκτος ο κ. "Αβλαστός. "Εγώ έσκότωσα αυτή την κόττα; "Όχι βέβαια εσύ, αλλά το πούλερ-αυτόκινητό σου. "Ήταν μία από τις ωραιότερες που είχα. "Αρχισε τότε μιά συζήτηση για την αξία της κόττας και ο κ. "Αβλαστός για να αποφυγή τη λογομαχία με τον χωρικό έβγαλε και έ-πληρωσε τις 700 δραχμές που απαιτούσε ο ιδιοκτήτης της. — Φέρε την εδώ έλε μετά. — "Ε; Πώς; έπρόφερε έκπληκτος ο χωρικός. Θέλετε... θέλετε να την πάρει; "Και βέβαια, δεν συνηθίζω ν' αγοράζω κόττες τόσο ακριβά κι' έπειτα να τις πετώ. "Και διακόποντας την συζήτηση, άρπαξε το πούλερικό και ξεκίνησε άμέσως τραβώντας προς την "Αθήνα. ο κ. "Αβλαστός έκοψε τη σκέψη ότι δεν θα ήταν άσχημο αν την κόττα την έστελνε ως δώρο, τόσο πολύτιμο αυτή την εποχή, στη θεία του Ευανθία, αν ήθελε να έξασφαλιση την κληρονομία. "Επέρασε λοιπόν από το σπίτι της θείας του, η οποία έλειπε και άφησε το πούλερικό στην υπέρβια, με την ελπίση ότι προσερχόταν από το κοτέτσι του και ότι το είχε σκοτώσει επίτηδες για τη θεία του.

Δυό μέρες αργότερα, ο κ. "Αβλαστός έπαιρνε ένα γραμματόκι, που όταν το άνοιξε και το διάβασε, έμεινε κατάπληκτος. "Η θεία του που έγραφε κατηγορηματικά να μην άναπαύηται πιά στο σπίτι της, διότι "όθεν της άρσαν καθόλου τα άσχημα άστεία του". Μή καταλαβαίνοντας τίποτε ο δυστυχος έπληγε να ζητήσει εξήγησης από την υπέρβια, η οποία τον επληρόφρησε ότι, όταν έδοκιμασε να μαθήσει την κόττα, είδε ότι ήταν θαλασσιμένη και παραγεμισμένη με άχυρα!...

ΣΟΝΑΘ Διουέττες της ΣΚΗΝΗΣ Νινή Ζάχα

Δυό μεγάλα γλαρά μάτια, σπιν θρυβόλα, ένα κοματάκι από κα- ουστόμα, που αντέχει σ' έπτακό- σια τσακίσματα και ένα ταλέντο... — εαυδώνια, αττί είνε ή μικρή Νινή Ζάχα, το παιδί θαύμα που ή φημη του άπλώνεται όλοε- να και περισσότερο και τείνει να ξεπεράση τα όρια της πατρίδος μας. Και τί δεν ξέρει αυτό το παι- δι. Και τί δεν είνε: Διευθυντής όρχήστρας, πιανίστα, χορεύτρια, κιθαρίστα, ντιζέ, κωμική ή δρα- ματική ηθοποιός νομιερίστα και όλα τα... ές όστα, δόκληρη λί, στα της καλλιτεχνίας.

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΥΛΟΥ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

Γεννήθηκε και από από τον... "Αττίκι! "Ήταν μία από τις έπι- χύτερες καλλιτεχνικές "γένες" του. "Ο "Αττίκί είχε θρεθεί ένα κα- λοκαιρι στον Λευκό Πύργο Θεσσα- λονίκης με την "Μάντρα" του. "Ο πωρ συνήθως ξετρελλάνε το "θα- τρύφιλο κοινόν με τα τραγούδια του, μεταξύ των οποίων ένα, το "Όταν ένα σκυό μήνη", έκαμε θράουν...

"Ενα δραδάκι, ενώ έτοιμαζόταν πάλιν ο "Αττίκ, να ήη το σουζέ του. Έκπληκτος είδε να τον πλη- σιάζει ένα κοριτσάκι με δόκλου συ- νεσταλμένο ύφας και να του λέη: — Θέλετε να το πώ έγώ, κύριε "Αττίκ;

"Ο "Αττίκ, άλλο που δεν ήθελε, για να ποικίλη το πρόγραμμά του. — Πές το, της είπε με στοργή. "Αν όμως δεν το ξέρης, θα σε δείρω δημοσία. "Η μικρούλα το έλεπε. Και το έλεπε τόσο περίφημα μάλιστα, ώ- στε άντι του έξιου έδεχόθηκε ένα παταγώδη χειροκροτήματα των θε- ατών...

ΓΑΛΟΥΧΗΜΑ ΚΑΙ... ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΑΛΕΝΤΟΥ

Αυτό ήταν το πρώτο όημα που έκαμε από τα καθίσματα τόν θα, των πρὸς την σκηνή, ή άγνωστη Νινίκα Ζαχαροπούλου. "Αλλά ήρ,

οθηκε για πρώτη φορά από σκηνής άθηνάικου θεάτρου, από το "Κα- σμπολί", ή Νινή Ζαχαροπούλου, το "παίδι θαύμα" του "Αττίκ ως Νινή Ζάχα — Ζαχαροπούλου, θυμίζε δόκληρη... Ζαχαροπούλου, στείε, της έλεπε ο "ανυπόδ" της θά σε βαρτίσω λοιπόν Ζάχα.

"Επί 15 ημέρες, όλη ή "Αθήνα μιλούσε για την νέα αποκάλυψι του "Αττίκ. "Εφημερίδες και πε- ριοδικά έδημοσίευαν την φωτογρα- φία της άπερφοισκής υπεμπέκας με την... γερωντιστικήν έμέρη, θεία.

"Η Νινή Ζάχα έδρεπε δάφνες... Τό ταλέντο της άνεγνωρίζετο... Τό μέλ, ο της ιχαμογελούνε. Και μαζί μ' αυτό της χαμογελούνε και ο... πατέρας της, που ήταν "επέρφανος τώρα για την κορού, λα του.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΑΝΙΟ, ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΘΙΑΣΟΥ!

"Απότομα, όμως, την 16ην ή μέραν ή Νινή εξαφανίσθηκε. Μυ- στηριώδης, "οκαθαλώθηκε! Τό θ- νομά της έσβούστηκε από τα προ- γραμμάτα. Και οι "Αθηναίοι θα- τρύφιλοι που ρωτούσαν στο ταμείο του "Κασμπολίου: — Μα τί έγινε ή Νινή; — Επειραν την πολύ φυσικήν άπάντησιν: — Ήλθε στο σχολείο...

"Η μελεττήρ μικρομέγλη άρτι στα δεν μπορούσε να χάση τον χρό- νο της. "Επρεπε να δώση έξετά- σεις όχι μόνον ενώπιον του κοινού, αλλά και τόν δασκάλων της, πολ- λοι από τους οποίους υπήρξαν και "θαταί της! "Όταν έτελείωσε ο χειμόνας του 1939 και έκλεισαν τα σχολεία, ή Νινή επανήλθε στη σκηνή. "Αλ- λά αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν σοβαρά διαστάσεις. Για τί ή Νινή άγκαζήστηκε ως "πρω- ταγωνίστρια πλέον στους "Δελ- φούς!

ΦΟΡΑ ΦΡΑΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕ, ΤΑΙ... ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ!

"Εκτοτε, οι έπιτυχίες της δια- δέχονται ή μία την άλλη ραγδαία. "Η Νινή με το μικροσκοπικό στο- ματάκι και σωματάκι θαυματουργό, γει. Μέσα στο κομψό φράκο που συνηθίζει να φορή, προσπαθεί να φανή... μεγαλύτερη για νάχη πιο πολύ επίδωλλον. "Αλλά τα μα- κρὰ ανδρικά πανταλόνια του έπι- σήμου ένδυματος είνε άνίκανα να άποκρύψουν την μικρότητά της.

Στους "Δελφούς" λανσάρε το περίφημο τραγούδάκι της έποχής. "Δέν θα ενανιδωθούμε ποτέ, που χαρά κόσμο. Και μαζί με τους στί- χους και την μουσική του, πιπιλά ο κόσμος με συμπάθεια και το δ, νομά της.

"Από τους "Δελφούς" μεταπηδῶ στην "Όσσι, όπου ένα άλλο σου- ζέ της ή "Λεμονιά" την κάνει άκόμη πιο δημοφιλή: Λεμονιά, με τα κιτρολέμονά σου, λεμονιά, τρέλλανες την γειτονά σου.

"Η έπιτυχία της μόλιστα αυτή ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ή διεύ- θυσις της "Όσσεως" άντι άλλης διαφημίσεως πλέον άνήγγελλε στο πρόγραμμά της απλώς: ΝΙΝΗ ΖΑΧΑ.

Οι τρελλές κλακέτες της, που της τις έδίδεζε ο άλησμόνητος Φλέμιγκ, ο εξαντρίκ χορός της, ή άργυρόνηχη φωνούλα της, ή ά- μίμητη ιδιότυπη ήθοποιά της, την έκαμαν σε πολύ σύντομο διάστη- μα τόσο περιζήτητη ώστε όλα τα θέατρα, βαριέτι να την διαφι- λονεύουν, το καθένα γι' αυτό.

Την ίδια εποχή λανσάρε και το περίφημο έκενο ήθογραφικό τρα- γούδι του χωριάτη Μητρούση, που συγκινεί με τους ώσσιους στίχους του και την πρωτότυπη μουσική του: ... Πήγε στα ρεστωράν, στα κα- (μπάρ) τα έράδνα, και άκουγε: Ντού, ντού, ντού (Ντούουου, Ντούουου, Ντούουου).

Η ΝΙΝΗ ΖΑΧΑ ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΗΣ!

"Ο πατέρας της κ. Κ. Ζαχαρύ- πουλος από μεταξύ σκοτώνεται να την τελειοποιή: Φωνητική μουσ-

ική, θεωρία, έξενες γλώσσες, χο- ρός. Και της γράφει την μου- σική όλων των τραγουδιών της, ή όποια συντελεί ούκ όλιγον στις έπιτυχίες της.

Αυτό μας τ' έμολογεί και ή Ι. δια στο έξενδοχείο, όπου την συ- ναντήσαμε για την συνέντευξί- μας.

— Στόν μπαμπά μου όφειλα το πάν! Στά χέρια της κρατά ένα πα- ράβνο άντικείμενο, καθώς μας μι- λά. Προσέχομε: "Ένα πιστόλι! — Θεέ μου, τί είνε αυτό! Έκ, πλησσομένο.

— Μη φοβάστε! Είνε χωματέ νιο, μας καθήσυχάζει. Μόλις πρό- όλίου τελειώσε τον "πόλεμο" με τα παιδιά του έξενδοχείου... Τους ένίκησα, ξέρετε, γιατί δεν είνε εύκλινητο... "Εφαρμόζω, θέλετε, τον κεραυνόδολο πόλεμο...

Τό παιδί είνε πάντα παιδί... Και ή σκηνή, τα χειροκροτήματα, οι 2 — 3 χιλιάδες που κερδίζει την ήμερα, ή φημη, ή "προσωπική της" που άπέκτησε, δεν της άπέ- θαλαν τίποτε το αδόκητο από την παιδική άφέλεια της.

ΠΛΗΓΗ ΤΩΝ ΖΑΧΑ... ΡΟΠΑΛΕΙΩΝ — "Εται περνάει τις ώρες σας; Με τόν πόλεμο και τα πι- στόλια; — Χμ! Δεν έχω μόνο πιστόλια χωματένια... Και αυτά τώρα δεν τα έρίσκε κανείς — μά και σπα- θί και θήκη και φυσιγγία. Ναί, λοιπόν, το 24ωρο μου θέλετε να πτή; "Ω, αυτό το περνά πολύ ευχάριστα πάντα. Μόλις σηκώω, τρώω, κατόνιν κάνω πρόβα και, κέττες, φωνητική, πιάνω... "Υ- στερα ένανατρώω... Συνήθως πε- ριέρχομαι τα ζαχαροπλαστεία για πωστές. Μετά κινηματογράφο. Παι- χνίδι με τα παιδιά του έξενδο, χέιου και πάλι φαγητό.

— Το μεσημέρι κοιμάστε; — Μάλλον όχι. Κυνηγώ το κα- λύτερο έργο στους κινηματογρά- φους, τρώω πάλι στις 4 μ.μ. κι άφού... έναφάω στις 6 — 7 μ.μ. τρέχω στο μιοδίκι, χόλλω "Σούστεν Χάουζ", κάτω από τον "Όρφέα" όπου παίζω καθώς θράδω.

ΜΕΡΙΚΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ — Ποιά από τα τελευταία σας τραγούδια που έλανεσάρε θεωρεί- τε μεγάλας σας έπιτυχίες; — Μία περίφημη ρουμπα "Τα μάτια" που έλανοσάρε φέτος, έ- να ταγκό του πατέρα μου "Κλέιτ", τις κουρτίνες", έπάνω σε στίχους του Κ. Κορινιώτη και το τελευ- ταιό θαυμαστό ταγκό "ρομάν- τικό μουσικοσυνθέτου Γ. Μακρή "Η μοναξιά δεν όποφέρεται", που σημειώνει κάθε θράδω στο "Σούστεν Χάουζ" καθώς και σ' όλα τα θέατρα όπου το λανσάρω μία μοναδική έπιτυχία.

Τα όνειρά σας; — Νά πάω στο έξωτερικό και να διαπρέμω, άφού συγχρόνως τελείο ποιηδὸ από τραγούδι, την μουσ-ική, τόν χορό, την ήθοποιά. "Η δη έκλειο ο πατέρας μου — για- τί εγώ είμαι άκόμη για όπογρα, φές ανήλικη. — Ένα συμβό- λαιο για το "Βίντερ Γκάρντεν" του Βερολίνου. Μόλις τελειώση ο πόλεμος, είμαι όποχρεωμένη να φύ- γω για την Γερμανία...

— Πόσων χρόνων είσθε; — Μάλλον ένδεκα... — "Έχετε τράκ στην σκηνή; — Μά γιατί μου μιλάτε διορκώς στον πληθυντικό; Τράκ, είπατε; Τί είνε αυτό πάλι; Δεν το ξέρω. — "Έχετε θαυμάσιος; Σας στέλ- νουν δείγματα του θαυμασμού των; — Μου στέλνουν συχνά σοκολα- τάκια και άνθη. — Τί διαβάσετε; — Παραμύθια και φυλλάδια ά- στυνομικά. Τόν Νάτ Πίνκερτον και τόν Κατσάντίνω τους κατατράγω, "Επίσης διαβάω και τόν "Θη- σαυρό" Τον ρουφώ, μάλλον / — Ξέρετε να... μαγειρεύετε; — Δώστε μου αλά να σάς φτιάσω μία όμελέττα που να γλεί- φοστε... Αυτή ή Νινή Ζάχα, είνε όμο- λογούμενος ένα τέρας... και στην ζωή, όπως και στην τέχνη. Μ. ΚΑΝ

"Υστερ' από χρόνια..

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΕΥΛΑ

"Ο άκαθόριστος θόρυβος των όμιλίων έσθ- σε με τα φώτα. Οι συζητήσεις, τα γέλια, τα δλέμματα, τα μικροκουτομπολιά έμειναν στη μέση. Μιά ήσυχία άπλώθηκε και ή προσοχή των θεατών έστράφηκε πρὸς την δόλοφνη αλ- λασία που άνοιγε.

Όχαν περάσει μερικά λεπτά από την έναρ- ξι, όταν μέσα στο θέατρο μπήκε ένας καθυ- στερημένος κύριος.

— Τί φοδερή πληγή αύτο! οι καθυστερημέ- νοι! σκεπτόταν ή Ντάνια καθώς έπροφύλαγε κάτω από το κάθισμα τα κομψά της ποδαρά-κια για να μην τα πατήση ο ένοχλητικός κύ-ριος. Πάλι της καθόταν ή ντάμα του άρτοπορ- μένου.

— Δεν θ' άλλαξε ποτέ σου! άκουσε την κυρία να λέη θυμωμένα στον σύζυγό της. Κάτι άπληγτες έκείνος που δεν το άκουσε ή Ντάνια.

— Αυτές οι δουλειές... Οι αιώνιες δου- λειές! διαμαρτύρηκε πάλι έκείνη. "Η Ντάνια, που έπληγτες φοδερά έκείνο το θράδω, έρριξε το πράγμα χαριτωμένο.

— "Όχι, άσπληγτέ μου, συνέχισε ή γυναίκα- δεν έχω καμμία όρεξη για σκηνές, αλλά δεν μ' άρέσει να περιμένω, το ξέρετε καλά.

Τό καθίσμα έτριξε. Γύρισε ή Ντάνια και την έκύταξε. "Ήταν μία νέα γυναίκα πολύ ώ- ραία, της ίδιας ηλικίας μ' αυτήν. Μια έαυ- ριτη, όμως έσκέπαζε ένα λυγρό σώμα και ένα χαριτωμένο καπελάκι μισκρούβε μερικές πυρόσυνδες μεταξένιες μπούκλες. "Ενα χεράκι στολισμένο μ' ένα μονότερο μεγάλης αξίας χτυπούσε νευρικά το χέρι του καθίσματος.

— "Ωραία γυναίκα, έσκέφθηκε ή Ντάνια, και πλούσια. Δυό μεγάλοι παράγοντες της γυ- ναικείας ιδιοτροπίας.

Προσπάθησε να ίδη τόν εύτυχη κάτοχο του ώραίου αυτού πλάσματος, αλλά δυστυχώς το κεφάλι της κυρίας την έμπόδιζε.

"Η Ντάνια έγγυρισε πρὸς την σκηνή. Διάβολο! Μ' αυτούς τους δύο παρ' όλλογο να ξεχάση πὸς πήγε εκεί για να ίδη θέατρο, άρεσε να περάσουν έτσι πιο γρήγορα μερικές ώρες της κουραστικής αυτής δεκάτης όδόσης Νοεμβρίου. Μία μέρα σάν αυτήν, πιν ένένα χρόνια ένγυρισε τόν Τέλη. Ήσαν μαζί τρία δόκληρα χρόνια. Και μία μέρα κατάλαβε, έμιας πὸς έκείνος ήταν έρωτευμένος με μιάν άλλη, λωρίσαν λίγο αργότερα άκούσε πως πανδρεύθηκε. Πόσο πολύ είχε πονέσει! "Εξη- δόκληρα χρόνια έπέρασαν από τότε, και όμως έμενε πάντοτε μέσα στην θύμησή της σάν μία άγιολογική πληγή.

Όσο! Αυτά τώρα θα κάθεται να σκεπτεται: "Η πλάτη κυρία κουνήθηκε. "Εβγαζε ή γού- νια της. Ένα άρωμα έκούλωνε την Ντάνια. Γύρισε το κεφάλι, πὸς. "Ο κύριος βοηθούσε τη γυναίκα του. Και τότε...

Είρωναί της τυχής! Μετά από έξη δόκλη- ρα χρόνια, ή Ντάνια καθότανε πλάι στη γυναι- κα του Τέλη! "Εκλεισε για λίγα λεπτά τα μά-τια της. "Ωστε σ' αυτόν άπευθύνονταν όλες οι παρατηρήσεις; Σ' αυτόν τόν κακομαθημένο πύ- δεν δεχόταν ποτέ καμμία λέξη. Άφρησε τα γύ-νια της να πέσουν και έσκυψε να τα πιάση, για να μπορούσε να τόν ενασθή. "Ο Τέλης! "Υστερα από τόσα χρόνια!

— "Από τις έπέτελους των γάμων, οι γνω- στότεροι είνε οι "άργυροι γάμοι" που έορ- τάζονται μετά συμπόσιω 25 έτών και οι "αχρυσό γάμοι" που έορτάζονται μετά συμ- πόσιω 50 έτών.

— Σε πολλές όμως έπαρχίες της Γαλ- λίας, υπάρχουν και άλλες έπέτειοι κατά το μάλλον ή ήττον παράδοξες.

— "Ετσι υπάρχουν οι... έαμβασκεροί γά- μοι (ένα έτος συμπόσιω), οι χάρτινοι (2 έτη), οι δερμάτινοι (3 έτη), οι έξυλινοι (5 έτη), οι μαλλίνοι (7 έτη), οι μεταξωτοί (12 έτη), οι κρυσταλλίνοι (20 έτη), οι μαργαρινένοι (30 έτη), οι ρουμπινένοι (40 έτη) και τέλος οι άδομάντινοι (60 έ-τη), οι όποιοι φυσικά είνε σπανιότατοι.

— "Απ' όλα τα ζώα τα ποικίλια και τα μυρμηγκία προσιθώνονται τίς πλημύ- ρες και άμέσως άπομακρύνονται σε μέρη ύψηλότερα και ασάνονται.

— "Απ' ίσολι της άράχνης είνε τόσο λε- πτό, ώστε 18.000 νήματα ένωμένα μόλις κατορθώνουν να φθάσουν το πάχος μίας τρί- χας γενειάδας.

— "Ωστόσο παρά την εξαιρετική αυτήν λεπτότητα, τα νήματα της άράχνης έμφα- νίζον άξίόλογη άντοχη.

— "Ετσι, νήματα άράχνης άάρους 54 ε- κατοστογράμμων, μπορούν να βαστάσουν βά- ρος 4 γραμμάρων.

"Η πρώτη πράξις έτελείωσε. Σηώθηκε βιαστικά και άνέθηκε στο μπαρ.

— Καλοπέρα, Ντάνια! Δεν είχε προλάβει ν' άνάμνη το ταγύρο της Γύρισε το κεφάλι. "Εκείνος ήταν μπροστά της! Μέσα στο φως τώρα, ή Ντάνια τόν έβλεπε καλά. Τα μαλλιά του είχαν λίγο ά- ραίωσε και άκούραστα ο χρόνος είχε γράψει στους κρατούς του μερικές άσπινέρες γράμ- μους. Τό πρόσωπό του δεν είχε αλλάξει και πολύ, μά το στόμα του με τα ώραία παιδι- κά γέλια και τα μικρά σουδάκια δόντια, είχε γεράσει άφάνταστα. Δυό θαξίτες ριτίδες στα δυό πλάγια και το πρίμο του κάτω χείλους έδειχναν όλη την πίκρα που είχε δοκιμάσει στη ζωή του.

— Καλοπέρα, Τέλη, άπληγτες έκείνη σφίγ- γοντάς το χέρι.

Δεν έλεγαν τίποτα μόνο ο ένας κυττούσε τόν άλλον σάν να ήτοσαν και οι δυό να έρω- νε παλιά έξαχσμένα ίχνη. Και αλήθεια, ο Τέ- λης κυττώντας την ώραία αυτή γυναίκα με το χ'ωμό χαμόγελο, έανέφερε στη μνήμη του το άμυαλό παιδί τών έίκσις χρόνων που τόν αγα- πούσε τρελλά, μά στο όποιο αυτός δεν είχε δώσει μεγάλη σημασία. Και έκείνη πάλι προ- σπαθούσε να ένασθχ το παλιό παιδικό χαμό- γελο στο μαρμαρένο στόμα. Μά όχι, ήταν πιά άργά. Πόσο άργά, ώστε να μην προλάβουν ν' άνταλλάξουν ούτε μία λέξη άκόμα, γιατί από την πόρτα έπρόλαβε ή γυναίκα του. Την έκύ- ταζε καλά ή Ντάνια. Αυτή λοιπόν ήταν ή γυ- ναίκα που τους έχάρισε. Αυτής την σκιά τό- τε αλαφρόνιταν πάντα άνάμεσα τους. "Ήταν πολύ όμορφη και πολύ κομψή, τόσο, ώστε να μην μπορεί να κάνει εύτυχημένη έναν άνδρα. "Ήταν απ' αυτές που τις προσκοινούν.

— Θά μείνρη πάντα ίδιος, στο είχε πη πρό- όλλογο στην αίσουσα.

"Ο ίδιος! "Αί Νά μπορούσε να της έφώναζε πόσο την μισούσε, γιατί τόν άλλάξε. Ναι, την μισούσε, γιατί σκότωσε το έξανατοστο χαί- δεμένο παιδί, που έμεινε καθυστερημένος στα σινεμά, που άγνοούσε χρόνο, τόπο και άτομα, που ζούσε πάντα με τα καπρίτσια της φαντα- σίας του, τόν ιδιότροπο άνδρα που με τα παρά- δοξα όνειρα και τις τρελλές ιδέες. Ση θέσι του, αυτή ή γυναίκα είχε δημιουργήσει έναν σύζυγο καλά στολισμένο και σφικμένον μέσα στον στενό κορσά των κοινωνικών όπο, χρεώσεων.

"Α, όχι, δεν την έζηλευε πιά! Αυτή δεν είχε γνωρίσει τόν Τέλη από άνάμνη ή Ντάνια. Δεν είχε γνωρίσει το κακοανατεφραμένο πλουσί- ο παιδί, που έμεινε καθυστερημένος στα σινεμά, που άγνοούσε χρόνο, τόπο και άτομα, που ζούσε πάντα με τα καπρίτσια της φαντα- σίας του, τόν ιδιότροπο άνδρα που με τα παρά- δοξα όνειρα και τις τρελλές ιδέες. Ση θέσι του, αυτή ή γυναίκα είχε δημιουργήσει έναν σύζυγο καλά στολισμένο και σφικμένον μέσα στον στενό κορσά των κοινωνικών όπο, χρεώσεων.

Δεν την έζηλευε πιά, γιατί από ένα δλέμμα του Τέλη κατάλαβε πως τώρα αυτή έγινε ή σκιά που θα τους έχάρισε. "Η παρουσία της ζούπνιζε μέσα του ένα δόκληρο παρελθόν. Εξ- γνωστού και εύτυχημένο. "Η ώραία αυτή γυ- ναίκα είχε γίνει για τόν Τέλη ή πραγματικότητα, ή καθημερινή ζωή, δηλαδή ο θάνατος της άγά- πης σε μικρές έλλειψοειδείς δόσεις, είχε γίνει ή ρουτίνα. Ενώ ή Ντάνια έμεινε ή άνα- μνησις. Αυτή του θυμίζει τόν έαυτο του, που γε- λούσε όταν ήθελε, που μιλούσε όπως ήθελε, που έκανε ό,τι ήθελε, που ήταν έλεύθερος.

Χτύπησε το κουδούνι. Τους έφανε να προχ- ρήσουν. "Ήσαν πολύ ταιριαστοί στην έξωτερι- κή τους έμφανισ. Δεν έγγυρισε στην αίσουσα Προτίμησε να φύγη. Μέσα στο σκαθάρι του θρό- νου προχώρουσε βιαστικά σάν καλέρτα. Και όμως δεν είχε κλείει τίποτα από την ώραία έσσηή κυρία. "Εκείνη μόνη της σήμερα το θρά- δυ της εναδίδωσε πίσω ό,τι της είχε κλείει έξη χρόνια πριν.

"Ενα μικρότερο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της Ντάνιας. "Από σήμερα ο Τέλης της άνηκε. "Ήταν βέβαια κάπως άργά, μά πάν- τως έστω και ύστερα άπ' χρόνια, είχε κερδί-.

ΔΩΔΝΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΒΛΑΠΤΕΙ

Τό ζουμί των ραδικιών όφειλε πολύ στους διαλεπτόντας πυρετούς, στον ήκτερο (χρυσή) και στις στομαχικές διαταράξεις.

Τά φύλλα της άνεμώνης έπιδρωθν, αν τα δάλωμε κοπανισμένα έπάνω στο δέρμα μας, όπως και ο σιντισμός.

Τό ζουμί από βρασμένα φύλλα άγιοκλή- ματος κάνει πολύ καλό στην καρροφή.

Κατάπλυσμα από φύλλα ροδακινιάς μάλα- κάνει τόν πόνο των φλογισμένων λειχήνων των χτυπημάτων και των πληγών.

Μη άφινετε τα παιδιά να τρώνε τ' ά- μύγδαλα των κουκουτσιών των ροδακινιών, για- τί περιέχουν πρσοσκόιν όξύ. "Εκτός από τόν καρπό της ροδακινιάς όλα τα άλλα κορμούς, κλάδοι, κουκουτσία είνε δηλητηριώδη. "Επί- σης δεν πρέπει να τρώγονται και τα άμύγδα- λα των κουκουτσιών των δερύκοκκων.

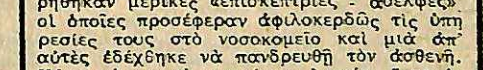
★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ — Μία εξαιρετικά συ- κλητική σκηνή συνέθε προ ήμερών στο νε- σκομείο της πολέας μας "Άγιος Βαρδ,

λομαίος, όπου νοσηλεύονταν ένας φτωχός νέος, που είχε προσέλθει από περιπνευ- μόνια και για τόν όποιοι οι γιατροί είχαν χο- σει κάθε έλπίδα διασώσεως. "Ο άσθενής ό- νόματι Τζάκ "Ερβερντ, μόνος στον κόσμο μορφωμένος και με λεπτά χαρακτηριστικά, έξέφρασε στον γιατρό του την έπιθυμία να τον θρών μια νέα που θα δεχόταν να τόν πανδρεύη και με την παρουσία της να τόν έπιτρέψη να γνωρίση κάποιαν στοργή του λάτρου, κατά τις λίγες ημέρες που τόν άπέμειναν.

Την έπιθυμία του "Ερβερντ την έπληροφω- ρήθηκαν μερικές άπεισκέτιρες "άδελφές", οι όποιες προσέφεραν άφιλοκερδώς τις όπη- ρσίες τους στο νοσοκομείο και μία άπ' αυτές έδεχόθηκε να πανδρεύη τόν άσθενή. Μέσα σε γενική συγκίνησι λοιπόν, ένας Ιε- ρεύς εολόγησε πρό ήμερών τούς πρωτότυ- πους αυτούς γάμους και ή μίς Ντόρυ Μαι- νερντ έγινε σύζυγος τού Τζάκ "Ερβερντ. "Η Ντόρυ έπήγαγε κάθε μέρα στο νοσο- κομείο, καθόταν κοντά στο κρεβάτι του και τόν παρηγορούσε. "Ο Τζάκ της έχάδευε το χέρι, την άποκαλούσε "άγαπημένη γυναι- κόυλα του" και πέντασε μετά τρεις ημέρες με την Ικανοποίησι ότι δεν ήταν μόνος στον κόσμο, όπως μόνος είχε ήντασε ζήσει.

Η ΘΗΛΕΩΝΗΤΡΙΑ

536 ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνια μ' το κάλλος σου αζάνει χρονικά, κι' άνέρχεται όλοε εις ύψη άστρονομικά.

"Εχάρην που μολ γράφετε, ότι ή έσοδεία σου εις θαυμαστάς αζάνεται μεγάλως. Προσέειν όμως μη γενή ή καρδιά σου είδος πρώτης ανάγκης και τ' δουτήρη άλλος! "Εγώ (ή έλπιέ'ς!) έάν, παρεπιπτόντως, σοί φτιάνω ζαουλίτες συχνές έντάστα, σ' έχω έξηγηθή. Τυχάνω άπόντος, κι' άνάπτω σάν πητρελαιοι κη νάφθα.

"Εφάσουν ήμι κη εύρίσκουμι έδώ θήλυ για θήλυ, δεν μολ έεγλυστράει ούδαμύθεν. Με όλα τ' άσματα όμνώ αυτό κη τραγουδῶ. Τό θήλ' είνι τροφή μ' πρώτης ανάγκης. "Όθεν

δταν γλώ πηγαίνω στού πηζάρ', δεν πάω για λαχανικά, κηράς ή ψάρ' ή πετεινάρι τάου — τάου — ή κοττούλα κοκοκό ή κοκοράκι κίκρι κι κί, ζητώ θήλ'κό, — τιαντάνα — ως φαγώσιμον ούρεχτικό.

Πιτσιρίκαν σάν το μέλι, που την θέλω κη με θέλει, πιτσιρίκαν πούχει γλύκα κη άς είνι κη κατόικα, "Απόψη μελαγχόλησας, γιατί σούερωπόλησας κορραίνον ντόπιοι, ως χαρσιτών σορόπιν...

"Αλλά ή τυχ' με κατατρέπει δυστυχώς κη έλαχα χδές θράδυ ο φτωχός: Μία Μεξικάνικη καμπαρέ όμουρφιά, μία στραδοκάναν κάθε άλλο παρά ζωγραφιά! π' όται την είδον, άσάφην μπρος στο γκίσε έπτον: "Ωχ! Γιάννο μ'! Πάλιν έρχεσαι πλάς (σέν!)

Τί να σοί πώ! Στόν κόσμ' αυτόν τόν άκάτα- (στατόν), για "με το θήλυ είν' της τροφής όποκατάστα (τον), κη μ' ήμ' ελπίς κανειόλο κι' άνθρωποιόφω, αν ός μία μέρα θηλυκά ως φαγητόν να φάγω.

— να φάγω μία έσσηή "σώτες" κη μία μελα- (χροτή) "σσιτράδος" ή "αντιράδος" ή "ανισχίνα" καμιά παχεία Σ' υπνήστω "έκμεπια" ή μία άχμηλή στο "επίστω" μ' ένα χλάσι! Ταύτα κη σοί άσπάζουμι, πριπίπουσε όσπερ τράγος.

Τό σπλάχν μ' ά ν ν α ς ο γυναικοφάγος, ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΟΝΟΝ: ΛΑΙΑΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ
ΜΑΝΑΣ

38ον

— Θα τὸ ξέρω τὴν Τρίτη τὸ βράδυ καὶ θὰ σοὺ τὸ πᾶν. Τὸ ὄρκι, ζομαί.

— Θὰ περιμένω ἐδῶ. Ἀλλὰ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, δυστυχία σὰς ἂν μοῦ εἶπατε ψέματα.

— Δὲν λέω ποτὲ ψέματα, ἀπὴν τῆσε ὁ Νουστράδος μ' ἕνα χαμόγελο. Καὶ θέλεις γὰρ μάθης ποῖ ὅς σοὺ τὴν ἐπύρει;

— Ναί γιὰ τὸν κάμω γὰ ὁ ποφέρη, γιὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιὰ τὸν στραγγαλίσω. Παράδοσέ μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ πόρε τὴ ζωή μου.

— Θὰ σοὺ τὸν παραδώσω τὴν Παρασκευὴ ὅτὶ τὸν ἴδῃς.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ πού θὰ σὲ στείλω.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ὁ Ρολάν ντὲ Σαιντ Ἀντρέ εἶχε φθάσει τὸ ἀμάξι πρὸς μετεφέρῃ τὴν Μαργαρίτα. Τὸ παρκαλοῦσθαι ἀπὸ μακριὰ, ὅπως ἡ ἀλεπού πού παραμονεύει τὴν λέια τῆς.

Ἡ συνοδεία ἐτοιμάστηκε στὸ Βιλλέρ. Κοττερέ καὶ ἐπειτα ἐκάθηκε μέσα στὸ παρακείμενο δάσος. Στὶς δυὸ ὁριζόταν ἐμπρός στὸν πύργου πρὸς Πιερρεφόν, τοῦ ὁποίου διέσχισε ἀμέσως τὴν γέφυρα.

Ὁ Ρολάν κατέφυγε σὲ μιά παρακείμενη καλύβη, ὅπου συνέλεξε μερικὲς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν φρουρὰ τοῦ πύργου.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα εἶδε νὰ ἐγαίη τὴν ἐπιπνύου συνοδεία, ὅχι ὅμως καὶ τὸ ἀμάξι. Οἱ ἰππεῖς διηύθυνον πρὸς τὸ Βιλλέρ Κοττερέ.

Ὄστε ἡ Μαργαρίτα ἐβουλόκει, τὸ μέσος αὐτὸν τὸν παλὸ μέσος ἀνικὸ πύργου.

Ὁ Ρολάνδος ἱππεύσε ἀμέσως, ἐπροσέταρε τὴν συνοδεία παρῶντας ἕναν πλάγιον δρόμον καὶ ἐπρόσφερε πρὸς Παρίσι, ὅπου ἐκέλει στήκε στὸ μέγαρό του τῆς δόου Μπετίς.

Μοῦ χρειάζονται χρήματα! ἐπιθύρῃσε ἐπειτα ἀπὸ πολὺν σκέψιν. Μὲ αὐτὰ γίνεται κανεὶς ἱσχυρότερος καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα! Πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὰ προμηθεύῃ; Ἐνὰς μόνον τρόπον ὑπάρχει. Νὰ καταφύγῃ στὸ Νουστράδο.

Ἐπρεβε ἀμέσως στὸ ὁμιόγαρο τῆς δόου Μαντέλ χωρὶς νὰ διατάσῃ καθεύδου.

Ὁ μάγος τὸν ἐδέχθηκε μὲ προθυμία.

— Τί με θέλετε; ἐρώτησε.

— Πρῶτα — πρῶτα ἀπήντησε ὁ νεαρὸς εὐπαρπίδης, θέλω ἀπὸ σὰς μιά ἀπόδειξι ὅτι εἰσάσσετὶ δυνάστης ἄνθρωπος πού ὄλοι ὑποστηρίζουν.

— Μιά ἀπόδειξι;... Ἔστω, θὰ σὰς δεῖξω τὴ σκέπτεσθε.

Τὰ φῶτα ἐσθυσαν συγχρόνως.

Ὁ νέος ἐνόησε ὅτι τὸν ἐπαίριαν ἀπὸ τὸ χέρι. Σὲ λίγο ἐφθασαν μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἀσθενὲς φωτισμένο.

Ὁ Νουστράδος ἀπεσπασθὲ τὸ τε ἀπὸ κοῦτα του καὶ πρὸ ἐδείξε ἕναν καθρέπτη.

— Ἰδοὺ ἡ σκέψις σου! εἶπε. Μέσα στὸν καθρέπτη ἐνεφανίσθησαν στὴν ἀρχὴ μερικὰ ἀραιὰ σύννεφα, σὰν ἕνας λευκὸς καπνός. Ἐπειτὰ τὰ σύννεφα αὐτὰ ἐπύρην ἕνα ὀριζιμένο σχῆμα, μὴ ὀριζιμένη μορφή. Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Ρουσερὸλ ἔκαμε μερικὰ θήματα καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη.

— Ὁ Ρολάν ἐπρεβε ὀλόκληρος. Ὁ Νουστράδος ὅφισε τὴν πρώτη ἐντύπωση νὰ περάσῃ καὶ ἔπειτα ἐβῶ 18

— Ἐπεισθήκατε τώρα;

— Ναί ἀπῆντησε ὁ Ρολάνδος. Πιστεύω τώρα στὴν σατανικὴ δύναμι σου.

— Πέστε μου λοιπὸν τί θέλετε;

— Ἀλλὰ τί πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσετε ὡς ἀντάλλαγμα;

— Τίποτε. Ζητήστε. Τί θέλετε;

— Χρήματα! ἀπῆντησε ὁ Ρολάνδος.

— Χρήματα; ἔκαμε ὁ Νουστράδος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνος πού θὰ σὰς δώσω. Γιατὶ πρέπει νὰ ἐρετε ὅτι ὁ χρυσοῦ πού θγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια μου, μόνον σὲ καλοῦς σκοποὺς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ. Γιατὶ τὰ ἐγκλήματα πού σκεῖται ζετῇ, χρειάζεται χρυσάφι πού νὰ ἐγγυηθῇ μέσος τὸ ἐγκλημα.

— Ἄλλο μὲ ἐνδιαφέρει πού μοῦ ρῶ νὰ βρῶ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἀρκεῖ νὰ τὰ βρῶ.

— Θὰ τὰ βρῇτε λοιπὸν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα σας.

Ὁ νέος ἐπαρξάθηκε γιὰ μιά στιγμή. Ἀλλὰ ἐπανεῖρε ἀμέσως τὴν ψυχραμία του καὶ εἶπε:

— Θὰ ἐπύρηναι νὰ τὰ ζητήσω καὶ ἀπὸ τὸν διάδολο ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἐδείχνατε τὸν τρῶμα.

— Ντζίνο! ἐφώνησε ὁ Νουστράδος.

Ὁ ὑπηρέτης ἐνεφανίσθη.

— Ντζίνο! ἐπανελάβε ὁ Νουστράδος. Βλέπετε τὸν κύριον Ρολάν ντὲ Σαιντ Ἀντρέ, υἱὸν τοῦ στρατάρχου; Ἐξήγησέ του πού θρσκονται τὰ χρήματα τοῦ πατέρα του καὶ πῶς μπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ ἀπὸψε ἀκόμη ἂν τὸ θέλῃ.

— Εἶνε πολὺ εὖλο. ἔκαμε ὁ Ντζίνο ὑποκλινόμενος. Ὁ κύριος στρατάρχης ἐπὶ κρύφει τοὺς θησαυροὺς του στὴν ἀριστερὴ γωνία τοῦ τρίτου ὑπογείου τοῦ μεγάρου του. Τὸ ὑπόγειο αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία φανερὴ πόρτα καὶ μόνον ὁ στρατάρχης ξέρει τὸν τρόπο νὰ μπῇ νὰ μέσα σ' αὐτό.

— Ἀλλὰ τότε; ἔκαμε ὁ Ρολάν.

— Περιμένετε. Τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχου σπριζέται, ἐπάνω στοὺς τοίχους τῶν τοιχῶν τῆς πόλεως. Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ ἕνας κτίστης ἀνοίξε μιά μικρὴ ὀπή. ἕνα ἄρμαρι ἂν θέλετε, μέσα σὸ ὁποῖον ὁ πατέρας σας ἐκρυψε τοὺς θησαυροὺς του, ἀπὸ πρὸς τοῦ ἐνός ἐσκότωσε τὸν ἄνθρωπον πού εἶχε κατασκευάσει τὴν κρύπτην. Τὴν ἴδια τυχὴ εἶχε καὶ ὁ σιδηρουργὸς πού κατασκεύασε τὴν σιδερένια πόρτα. Ἔτσι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὀπύγιον ὑπάρχουν δυὸ τάφοι.

— Καλὰ... καλὰ... δὲν με ἐνδιαφέρει, δέχομαι ὁ Ρολάν. Πῶς μπορῶ ν' ἀνοίξω αὐτὸ τὸ ἄρμαρι;

— Ἐνὰς μόνον τρόπον ὑπάρχει. Νὰ ἀνοίξετε μιά ὀπύγιον διὸ δὲ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν τοιχῶν. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν συνεργασία μερικῶν ἀρρωστωμένων ἀνθρώπων. Ὑποθέστε, ὅμως ὅτι διὰ αὐτὰ ἔχουν γίγει. Ὅτι ἔχει κατασκευασθῇ ἡ ὀπύγιος διόδος καὶ ὅτι οἱ ἀνθρώποι περιμένουν...

— Μιλᾶτε σοβαρά;

— Καὶ θέσται.

— Μπορεῖτε νὰ με δηγῆσετε;

— Ἀμέσως μάλιστα.

Ὁ Ντζίνο ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Ρολάν τὸν ἠκολούθησε. Ἐ.

σκέπτονται: — Τώρα ἡ Μαργαρίτα θὰ γίνῃ δική μου. Καὶ δυστυχία σ' ἐκεῖνον πού θὰ βρεθῇ στὸν δρόμον μου.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ ἐργασία εἰς τὸ πλῆθος τοῦ μεγάρου τοῦ Σαιντ Ἀντρέ ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ ἐπιτυχής.

Τὸ πρῶτ τῆς Κυριακῆς, ὁ Ρολάνδος περιτοιχιζόμενος ἀπὸ μιά λαμπρὰ συνοδεία, ἐπρεβε στὸ δρόμον τῆς Πικαρδίας.

Μέχρι τῆς Τρίτης, δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. Τὴν ἡμέραν αὐτὴ ὁ Νουστράδος ἐδέχθη ἕναν ἀπεσταλμένον τοῦ Λουβρου, πού τὸν ἐφερε μιά ἐπιστολὴ τοῦ Ἐρρίκου II, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἀνέταξε βασιλικὸν λατῶν.

Ὁ μάγος ἐπρεβε ἀμέσως στὰ ἀντάκτορα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα. Ἐκεῖ ἐγίνε δεκτὸς μὲ μεγάλες τιμὲς, σὰν νὰ ἦταν τοῦλάχιστον βασιλικὸς πρίγκηψ.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐπανελάβε τὴν ἀπόφασιν του ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ ἐπύρηναι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μαργαρίταν.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

Ὁ Νουστράδος ἐπρόσφερε κατὶνιστὸν τὸν μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ λουῖς, ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Ὁ Νουστράδος φωνία εἰς τὸ ἡρώστειον πού εἶχε προετοιμάσει. Ἀδριανὸν δὲ ὠδηγοῦσε τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου II, τὸν υἱὸν ἐναντίον τοῦ πατρός — ὅπως τοῦλάχιστον ἐπύρηναι.

νεπὼς παρὰ νὰ διατάξετε. — Ἐλάτε λοιπόν! Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ μι. κρὴ συνοδεία ἐγκατέλειπε τὸ Λουδρόν.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ Νουστράδος, καθισμένος σὲ μιά μεγάλη πολυθρόνα, ἐκὺτᾶζε γεμάτος οἶκτον τὸν Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ πού ἐστέκονταν ὀρθος μπροστά του.

Ὁ οἶκτος αὐτὸς ἦταν πραγματικὸς καὶ εἰλικρινής. Ὁ Νουστράδος δὲν ἀσθανόταν κανένα μὲ σὺς ἐναντίον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε γυιὸν τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς Μαρίας. Ἀν μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ, θὰ τὸ ἔκανε. Ἀλλὰ ὁ νέος ἦταν καταδικασμένος ἀπὸ τὴ μοίρα.

— Νέε μου, εἶπε, ὅταν μάθης πού θρσκονται ἡ Μαργαρίτα, ὅταν τιμωρῆσης τὸν ἄρπαγα, ὅταν δὲν θὰ σοὺ μνην τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκδικηθῇς τὸν γερό ἐκείνον σὺν τρῶφί σου, πού τὸν ἐκτύπησε νὰ νάσω, καὶ τὴν ἡρῆσεν τὸν λόγο πού ἐδῶκες στὸν Χάρο; Θὰ μὲ κτυπήσῃς μὲ αὐτὸ τὸ ἐγγχειρίδιον, ὅπως ἐκτύπησεν τὸν Μπωρεβέρ; Ὅταν δὲν θὰ με χρειάζεσαι πιά θὰ μὲ κτυπήσῃς μὲ τὴ σειρά μου;

Ὁ Μπωρεβέρ ἐκλίσεις γιὰ μιά στιγμή τὰ μάτια τὰ δόντια του ἐσφίχθηκαν. Τὸ πρόσωπό του ἐγίνε καταπορηθὸν στὴν ἀρχὴ καὶ ὡς Χρίστος κατόπιν.

— Μὴ με προκαλεῖται ἐφῶνα, εἶ. Δὲν ξέρω τί πρόκειται νὰ ἀποφασίσω ἀκόμη. Ἀλλὰς τε, αὐτὸ ἀπορρῶ μόνον ἐμένα. Μὴ μοῦ μιλᾶτε λοιπὸν γι' αὐτό. Μοῦ ὁποσχεθήκατε ὅτι ἀπὸψε τὸ βράδυ θὰ μᾶς πού θρσκονται ἡ Μαργαρίτα. Μὴ κανετε λοιπὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Θὰ πρῆσαι τὸν ὑπόσχεσί μου, εἶπε ὁ Νουστράδος. Ἀλλὰ ὑπόσχεσθε μοι ὅτι δὲν θὰ ἐγγίτε ἀπὸ ἐδῶ τὴν αὐριανὴν ἡμέραν.

Ὁ Μπωρεβέρ δὲν ἀπῆντησε. Δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσι; ἔκαμε ὁ μάγος. Ἔστω! Ἀκούσε λοιπόν. Σὲ ἀποστάσι μερικὸν λευγὸν ἀπὸ τὸ Βιλλέρ Κοττερέ ὑπάρχει ἕνας ἄγριος πύργος, πού θὰ τὸν ἀνγνωρίζῃς εὐκόλως ἀπὸ τὴν μεγάλη λορεπτή καὶ ἐπιθρηνητικὴν του. Τὸ ὄνομά του εἶνε Πιερρεφόν. Ἐκεῖ μέσα, ἐάν μπορέσης νὰ μπῇς, θὰ ὄρῃς...

Ὁ Νουστράδος διεκτόν. Ὁ Ρολάνδιντὲ Μπωρεβέρ δὲν ἦταν πιά μπροστά του. Εἶχε τρέξει ἐξ ἀπὸ τὴν αἰθούσα.

Καθὼς ἐφθασε στὴν αὐλή, εἶδε νὰ κατεβάσῃ τὴν κρεμαστὴν γέφυρα. Ὁ Ντζίνο ἐπροχωροῦσε εἰς προπύργιον τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Ρολάνδιντὲ ἐπρεβε στὸ δρόμον.

Ἐκείνη τὴν στιγμή τὸ πρόσωπό του ἐρωτίσθη ἀπὸ τοὺς πυρσούς πού ἐκρατοῦσαν οἱ συνοδοὶ τῆς βασιλισσῆς.

Ἀμέσως μερικὲς σκιὲς ἀπεσπᾶσθσαν ἀπὸ μιά γωνία τοῦ μεγάρου καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμον πού ἐπαίρινε ὁ νέος.

Ἦσαν ὁ Λαγκάρντ, μαζὶ μὲ τοὺς δὲκτὸ ἄνδρας τοῦ ἀποστασίου, τὸς τὸν θανάτου.

Ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας τώρα, ὁ Λαγκάρντ ἐπιπρῶσε περὶ τοῦ μεγάρου. Εἶχε ἰδῇ τὸν Μπωρεβέρ νὰ θγαίη κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ἡμέρας καὶ τὸν εἶχε παρακολουθεῖ σελ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐρῇ τὴν εὐκαρίαν νὰ ἀπαλλάγῃ ἀπὸ αὐτὸν ἕνα καλὸ κτύπημα ἐγγχειρίδιου. Τώρα ὅμως, ἦταν νύκτα καὶ ἐκεῖνον πού δὲν εἶχε κατορθώσει τὴν ἡμέραν θὰ τὸ ἐπετύγχανε ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴ φορά.

ΕΡΩΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ

Ποιητικό στην έκδηλωση του έρωτος του το «έρωτα» το λεπτοφύλακτο αυτό έντομο γεννιέται το θράσος και ζευγαρώνει άμεσως. Τη νύχτα το θηλυκό θα γεννήσει τα ωάρια του και το άλλο πρῶτο με το ημερήσιο του ήλιου άρσενικό και θηλυκό έχουν εναντιόσφι. Ζούν μόνο μία νύχτα για να εγείνουν μόνον και μόνον για να εκτελέσουν το καθήκον τους στον άδωνα της ζωής εναντίον του θανάτου. Στόμα και στομάχι δεν έχουν τα σχεδόν άλλα αυτά όντα. Ούτε τρώουν ούτε πίνουν κατά τη διάρκεια της βραχυτάτης ατής ζωής των. Της οποίας μόνος σκοπός είναι ο έρωας. Το σώμα τους δεν είναι εφώδιασμένο με κανένα όργανο συνεχίσως ή διατηρήσως της ζωής. Δεν γνωρίζουν παρά μόνον την διακίνηση της ζωής και τον έρωτα. Μόλις έκκολληθούν από το θράσος τα ωάρια που έγιναν σε το θηλυκό την νύχτα, τα άρτιγενήτα έρμηματα άρχίζουν τον έρωτικό τους χορό. Πετούν επάνω κάτω, πολλα ζεύγη μαζί, χορεύουν και άγκαλιάζονται, χωρίς όμως ν' άνακατευούνται τα διάφορα ζεύγη μεταξύ των και γλιτώνουν έτσι άλλα σχεδόν τόν έρωτα και την ζωή. Σχινά περνά διαστικά ένα χελιδόνι άναμεσα από το σημείο των έρωτευμένων και καταβροχθίζει μερικά από τα λεπτοφύλακτα όντα. Έκείνα όμως που έπιζούν, άφίερμα, σάν να μη συνείδη τίποτε συρρίχνουν τόν διακοπέντα έρωτικό χορό τους. Δεν γνωρίζουν παρά μονάχα τόν έρωτα, τόν χορό και τόν θάνατο. ... Σ.Ο.Ν. —

Με μια ΔΕΚΑΡΑ...

Α.ΣΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Μυτούλα σηκατή, μεγάλη μαύρα μάτια που πέτανε σπίνες από ξέπνυδα, στόμα εξαιρετικό χρυσά μουλιά που κάνουν άρτια άν, τίθεσι με τα σκούρα μάτια της, ύψος πονηρό και ερωτικό. Είνε έτοιμη να σε πειράξει για το κάθε τι. Αυτή είναι η Λίζα. Οι γονείς της είναι άπελτισμένοι με τα φερόματά της.

— Μας κάνει ρεζίλι, έλεγε μία μέρα ο πατέρας της στη γυναίκα του όλον τόν κόσμο τόν κοροϊδεύει, δεν την ένδιαφέρει τί θα πουν γι' αυτήν. Μου φαίνεται ότι δεν θα μπορούσαμε ποτέ να την παντρευώμε. Έξερεις πώς την έχουν αγαλεί εδώ; Άγοροκόριτσο. Άρτια φήμη για μία δεσποινίδα είκοσι έτών!

— Και δεν άκούει και καθόλου. Τι να της κάνω;

Σάν σφουονά μπάνει μέσα η Λίζα με κοστούμι άμαζόνος. Τα μουλιά της είναι άνω - κάτω, από τόν άέρα και τα μάγουλα κατακόκκινα από το τρέξιμο. Πέφτει κουρασμένη σε μία πολυθρόνα.

— Ούφ, έσκασα! Πέρασα βαυ, μα σήμερα Έκανα πώς θα πέσω με το άλλοιο επάνω στον κύριο Θανάση. Έννοείται δεν είχα καθόλου σκοπό να πέσω... Αυτός λοιπόν μπήγει κάτι φανερές, που...

— Πάμε, Λίζα, σε παρακαλώ! Αυτά που κανείς είναι σκέρτα ε, νός μικρού παιδιού. Έσύ πιά μεγάλωσες, το κατάλαδες; Πρέπει να σοδαρής. Το έβρεις ότι άλλο σε φωνάζουν άγοροκόριτσο. Έκ' κι ύστερα; Άλληθια θα σάς έπειράζε πολύ άν έμενα γεροντοκόρη;

— Πάμε να λές κουταμάρες. Έξ άλλοιο πρέπει άπωσδήποτε να πανδρευθής, και γρήγορα μάλιστα. Έξερεις ότι προτείνουν στον πατέρα σου μιάν επιχείρηση στην Ίνδοκίνα. Αυτό θα μός έσωζε οι κονομικές. Δεν μπορούμε όμως να φύγουμε πριν άποκατασταθής.

— Και τί πειράζει; Μπορεί να πανδρευθώ κανέναν Κινέζο! Κάτι πηγανει να πη η μητέρα της, αλλά εκείνη την στιγμή έμπαινε η υπηρέτρια φέρνοντας την κάρτα του κυρίου Πετροπούλου, ο οποίος έρχόταν να τους έπισκεφθή. Παραξενεύτηκαν λίγο γι' αυτό την έπίσκεψη, γιατί από την ημέρα που είχαν έρθει στην έξοχική τους θύλα δεν είχαν γνωρίσει με τόν νεαρό τους γείτονα.

— Καλημέρα σας, κύριε Πετρόπουλε. Είμεθα πολύ ευτυχεις που σάς γνωρίζουμε. — Μά κι έγω πολύ, κυρία μου. Είμαστε γειτόνες τσών καιρό και δεν έτυχε να συναντηθώμε.

— Μά σάς συνηώ και την

κορη μου, κύριε. Μά ποτέ είνε η Λίζα;

— Η Λίζα είχε εξαφανισθή. Μόλις άκουσε πώς ήρθε ο νεαρός γείτονας τους, έτρεξε στην κμαρά της, άλλαξε το κοστούμι που φορούσε. Έβαλε ένα χαριτωμένο φουστανάκι, έχτένισε με προσοχή τα ξανθά της μαλλιά και, όμορφη όσο ποτέ, κατέβηκε στο σαλόνι. Έτρεξε κατ' ευθείαν στον κύριο Πετρόπουλο.

— Καλημέρα σας, χαίρω πολύ που σάς έλεγα και από κοντά.

— Μά και έγω, δεσποινίς... Έξ άλλοιο ίδωθήκαμε και εκείνη την ημέρα που άνεχθήκατε το τραγουδι μου.

— Και το είπατε τόσο άρτια! Λέει μ' ένα πονηρό χαμόγελο η Λίζα.

— Πώς; Τραγουδάτε, κύριε Πετρόπουλε; Και σάς άκούσε η Λίζα; Δεν μός ειπε τίποτα το παλιό κοριτσο. Είδατε, τα κρατάει όλα μυστικά.

Τους έκάλωσε να πάνε την επομένη να πάρουν το τσάι στην βίλα του. Έβέχθησαν ευχάριστα. Ο πατέρας της Λίζας ήταν ένθουσιασμένος μαζί του.

Σπουδαίος νέος, ειπε όταν έφυγε.

— Πρόσεξε μόνο, Λίζα, μην τόν κανής και αυτόν να πάρη την άρτια ιδέα που παίρνουν όλοι για σένα.

— Ά, μπά! Μη φοβάστε, κάρτι μου λέει ότι αυτός δεν θα πάρη κακή ιδέα για μένα, άπαντά μ' ενα χαμόγελο πονηρό.

Την άλλη μέρα, ο κύριος Πετρόπουλος ήταν τρομερά περιποιητικός. Όταν μιλούσε στη Λίζα, ήταν φανερό πώς έκανε μεγάλη προσπάθεια για να μη δείξει την ταραχή του. Στο τέλος, μη μπορώντας να άνθέξη περισσότερο, ειπε:

— Θα ήθελα να σάς ζητήσω το χέρι της κόρης σας, την όποιαν άγοσώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Φοβάμαι όμως μήπως δεν δεχθή εκείνη, ειπε γυρίζοντας προς την Λίζα.

— Έγω όμως δέχομαι, άπαντά άρτια η Λίζα γιατί και έγω σάς αγαπώ.

— Ενώ οι γονείς της είχαν μείνει κατάπληκτοι, εξακολουθής:

— Μάλιστα, από χθες που κατάλαβα ότι με άγαπάει και αυτό από μία δεκάρα που έχει κρεμασμένη στην άλυσίδα του ρολογιού τόν έννοιασα ότι και έγω τόν άγοσώσα και ότι θα μόν ήταν άδύνατον να ζήσω χωρίς αυτόν.

— Από μία δεκάρα; Τι λέει, κύριε Πετρόπουλε μήπως μός κοροϊδεύει;

— Όχι δεν σάς κοροϊδεύει. Άς σάς έξηγήση η ίδια πώς είνε γίνε το πράγμα.

— Άκούτε, λοιπόν. Μία μέρα, άκουσα ένα τραγουδι από τόν διπλανό κήπο. Όμολογώ ότι μ' ένθουσίασε, με συγκίνησε. Πλησίασα προς τόν κήπο και είδα ότι αύτη η άρτια φωνή ήταν του κυρίου Πετρόπουλου. Μόλις με θλίπει, σταματάει το τραγουδι και καί με χαιρετάει. Έμένα εκείνη την ώ-

ρα, μόν ήρθε να κάνω πάλι μία από τις συνήθειές μου έξυπνάδες. Παίρνω λοιπόν μία δεκάρα που έρρηκα στην τσέπη μου και τόν την πετώ. Στην άρχή, παραξενεύθηκε ύστερα όμως, χαμογέλασε με ευχαρίστησε και παίρνει την δεκάρα. Έχθες, που ήρθε στο σπίτι, είδα ότι η δεκάρα μου ήταν κρεμασμένη στην άλυσίδα του ρολογιού του.

— Και από κει κατάλαβε ότι σ' αγαπώ με όλη μου την καρδιά. — Και πρό πάντος ότι σε αγαπώ κι' έγω.

Οι γονείς, διακριτικοί, είχαν άπομακρυνθή και έτσι οι δυο έρωτευμένοι έδωσαν το πρώτο φιλι των άρραβώνων τους.

ΑΥΡΑ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Η ΠΕΙΡΑ ΤΩΝ ΑΣΠΡΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 9)

σπρισμα. Η ΕΓΓΟΝΗ (σιγά): Και...

Με τόν Γιώργο; Τι λέτε να κάνω;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

Η ΓΙΑΓΙΑ: Φυσικά, να τόν συγχωρήσης. Όταν άνας άνδρας που άγοπάμε μός άπιστήση, δε σημαίνει πώς παύει και να μάς αγαπάη... Είνε τόσο πολλοί οι πειρασμοί, τόσο άδύνατη η άνθρώπινη καρδιά, που ένα στιγμιαίο ξεγλύστρημα δεν σημαίνει πώς είνε άνα τώτρητο να προκαλήση και θα νατηφόρο πέσιμο. Πήγαινε, βρέ στον, καί ένωσε το ξανθό κεφαλάκι σου με τόν μελαχροινό

δικό του και ζήστε τις άρτιες σας νεανικές στιγμές. Τίποτε δεν είνε άρτιότερο από τα νεύρα... Και όλα υποφέρονται, όλα είνε συμπαθητικά, όταν άπάρχουν τα νεύρα. Όταν ά υποφέρεται τίποτε, ούτ' η χαρά άκόμα, όταν άρχίσουν τα γερατειά...

Η ΕΓΓΟΝΗ (σχεδόν χαρούμενη): Όστε, με συμβουλευέτε να τόν συγχωρήσω;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Ναι. "Η, καλύτερα, σε συμβουλευώ να κάνης εύκολη τη δική του υποχώρησι. Μη δείχνης άδιαλλαξία" πείσω, ψευτική κακία... Οι έρωτικές στιγμές είνε μετρημένες και το ρολοί δεν γυρίζει ποτέ πίσω. Προχωρεί πάντα, μπροστά, Ζήσε, λοιπόν και τις μικρότερες υποδιαίρεσεις του χρόνου. Άκου κακ' έσπρα μου μαλλιά. Η συμβουλή μου προέρχεται από τη βαθεία κι' άνώφελη πείρα τους...

(Ένα δεύτερο δάκρυ λαμπυρίζει στις θλαφάριδες της γιαγιάς. Η έγγονη, χαρούμενη και παρηγορημένη τη φίλαει και θγαίνει τρέχοντας από το δωμάτιο. Έχει σχεδόν νικήσει. Το δεύτερο δάκρυ, το ίδιο άμείβοιο, όπως και το πρώτο, κυλάει κατά μήκος μιας ρυτίδας. Δεν τόν ακουμπεί κανείς, και, σε λίγο, ξεραίνεται.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ (Εικονογρ. ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ)

48ον

— Μπα! Αυτό δεν γίνεται περρίπατος. Τό να πεταχθώ απ' εδώ ως εκεί που είνε η έξοδος της ύπνωσης, δεν σημαίνει ότι πήγα και περίπατο. Ούτε υπάρχει φόβος να με δη κανείς σ' αυτή την ερμηνεία, ούτε την υπόθεσή που έδωκα στον πατέρα μου άβυσσο...
Και καθούσασμένη με την σκέψη αυτή η Φρανσί, έβλεπε από το σπίτι και από την ξύλινη γέφυρα, που θριαυόταν μπρος σ' αυτό έπερσε στην αντίθετη όχθη του ποταμού και καθυβύνην σχεδόν τρέχοντας προς την κυκλιδοθήρα κτη έξοδο της ύπνωσης.
Εκλόλησε το πρόσωπό της έ πάνω στις κυκλίδες, άφησε τα βλέμματα της να εδωδουσιν μέσα στην ύπνωση, παρητήρησε επί πολυ και μετά εμβύρισε κατάπληκκη:
— Θεέ μου! Τρία σώματα!...
Νά βλέπω καλά άρα γε;
Σέ λίγο όμως, όταν τά μάτια της εξοικειώθων στο σκοτάδι, έφαισε ότι μπροστά της και σ' ά πόσταση τεσσάρων μέτρων από τίς κυκλίδες, θρίσκόταν τό ένα κοντά στο άλλο τρία ανθρώπινα σώματα. Διέκρινε μάλιστα ότι τά τρία έ κείνα σώματα ήσαν γυναίκες. Τρεις γυναίκες θρίσκόταν εκεί. Περαιτέρω τάχα ή ζωντανές;
— Η Φρανσί άρχισε τότε να σκέπτεται πώς θά ήταν δυνατό να βεβαιωθεί γι' αυτό. όταν ένόμισε ότι κάποιος ψιθυρισμός άκούστη κε κοντά της. Έπρόσεξε καλύτερα και έπίσφη ότι δεν είχε γελασθή. Μία από τίς τρεις γυναίκες έψιθύριζε κάτι.
— Η Φρανσί δεν έχασε καιρό. Ήλθε δσο μπορούσε πού κοντά πρής τίς κυκλίδες και έλεπε:
— Άν θέλεις νά σ' άκούσω, μί λησε δυνατότερα
— Βοήθεια! έψιθύρισε τότε μία από τίς γυναίκες. Έμιασε τρεις δυστυχισμένες ύπνωσης.
— Θά σάς βοηθήσω, όπως μπορώ. Προσάφησε όμως νάρησε πού κοντά. Πρέπει να μου πής τί σάς συμβαίνει γιά να καταλάβω τί είδους βοήθεια πρέπει να σάς δώσω και από πού να ζητήσω την βοήθεια αυτή.
— Νά πλησιάζω; Άδύνατον! Είμαι δεμένη...
— Ω Μεγαλοδύναμη! Δεμένη... Οί άλλες;
— Η μία είνε επίσης δεμένη; Η τρίτη, άν δεν έχη πεθάνει, μ' άλο πού δεν είνε δεμένη είνε άδύνατον να κινηθί από την θέσι της.
— Ξέρω ότι πολλοί άπάχηδες φεύγοντας την καταβιάζει της ά στυνομίας, κροβόντας στάς ύπνους. Μήπως ετοθε γυναίκες ή έρωμένες τών άπάχηδών; Άν είνε έτσι τότε δεν πρέπει να ελίσσονται ή ά στυνομία.
— Όχι, είμαστε θύματα της θηριωδίας τών κακούργων του 'Κόκκινου Δαχτυλιδιού'.
— Το ά 'Κόκκινο Δαχτυλίδιο'! Ερώνατε κατάπληκτη ή Φρανσί. Και πώς βρεθήκατε σ' αυτό τό μέρος;
— Είμαστε αλμυλωμένοι αυτόν τών κακούργων. Τώρα όμως τούς κακούργους αυτούς τούς καταβιάζει ο Τόμ Κόξ.
— Είνε μέσα στάς ύπνους

ο Τόμ Κόξ;
— Ναι! Γιά να μή συλληφθών λοιπόν, μάς άφησαν εδώ και έφυγαν...
— Καλά. Ένας πού ήταν απ' έξω και κουβέντιαζε πούος ήταν;
— Σύντροφός τους. Αυτός πού, όταν νυχτώση θάρρη να μάς πάρι απ' εδώ...
— Εκείνη όμως ή στιγμή μία σκέψις άνάγκασε την Φρανσί να σταθί και νά ρωτήση και πάλι.
— Γιά όνομα του Θεού! έλεπε. Μή μου κρύψετε την αλήθεια. Καμ μία από σάς μήπως ήταν φυλακισμένη στον πύργο του Σαβινιάκι;
— Ναι...
— Θεέ μου! Μήπως εκείνη πού ήταν φυλακισμένη ώδηγήθηκε από κάποιον άπόμαχο στο μοναστήρι τών αλπιστριών;
— Ναι, ένώ ή ίδια.
— Τρομερό! Σέ πήσαν λοιπόν από τό μοναστήρι;
— Με τό άτιμώτερο μέσα.
— Ω, τώρα ξέρω πού είσαι. Έγώ είμαι ή κόρη του άπόμαχου έκείνου. Περιμένετε, τρέχω να ελίσσω τών πατέρα μου. Σέ λίγο θάρρωμε να σάς άποδώσουμε και πάλιν την λευτεριά σας, και ή νέα ώρμησε προς την έύλινη γέφυρα έπιστρέφοντας στο σπίτι της.
— Όταν ο Λουκιανός Βαρέν έπέστρεψε κατά την συνηθισμένη άρα του από τη γειτονική ταβέρνα στο σπίτι του, άδικα χτυπούσε την πόρτα γιά να τού άνοιχούν.
— Ά, κακοκόριτο! μουμούρισε. Έσένα δεν πρέπει να σέ πιστεύη κανείς. Ποιος έφέρει πού έχει πάει πάλι.
— Έθωλε με στενοχώρια τό κλειδί του, άνοιξε μόνος του και μολις έκανε δύο βήματα μέσα στο δωμάτιο από τό παράθυρο πού έ έλεπε προς τών Σηκουάνα, έβλεπε την Φρανσί να περνά εκείνη την στιγμή την γέφυρα και να έπιστρέφη σ' όπισθεν.
Και πράγματι σέ λίγο, άρχή, άήσυχη και ταραγμένη ή νέα άνοιγε την πόρτα και έμπαίνε γιά να τού άφηθή άμέσως τά δσα άνεκάλυψε.
— Και άν δεν θγάλωμε τις δυστυχισμένες εκείνες από την ύπνωση, θά πεθάνουν, κατέληξε ή Φρανσί.
— Φοβερό! Βρίσκονται λοιπόν σέ τέτοια κρίσιμη κατάσταση;
— Ναι, πατέρα μου.
— Νά τίς βοηθήσωμε λοιπόν. Πώς όμως;
— Δεν μπορούμε να άνοίξωμε την ύπνωση;
— Όχι. Η σιδερένια καγκελωτή πόρτα είνε κλειδωμένη και τό κλειδί της θρίσκει στην ά στυνομία. Πρέπει λοιπόν να ελίσσωμε την ύπνωση.
— Θά περάση όμως πολλή άρα πατέρα, και στο διάστημα αυτό είνε ζήτημα άν άνδρέξουν οι δυστυχισμένες εκείνες. Πρέπει να θρού, με κάποιο άλλο τρόπο.
— Μά πούιν; Έγώ δσο και άν σκέπτομαι, δεν θρίσκω τίποτε...
— Γιά στάσω, πατέρα διέκοψε ξαφνικά ή Φρανσί. Όταν θρήκαμε σ' αυτό έδώ τό σπίτι θυμάσαι πού θρήκαμε μία άρμαθιά κλειδιά; Τί να τά έκαμε αυτά τά κλειδιά; Τά πέταξες μήπως;
— Όχι, τά φύλαξα.
— Φέρε τά τότε, πατέρα, να κάμω μία δοκιμή. Πάντοτε είχα την ιδέα ότι αυτά τά κλειδιά θά έχρησιμεύαν γιά τάς ύπνους. Σού είπα κάποτε ότι μπορεί νάπεσαν και από κανένα άστυφύλακα. Άς δοκιμάσωμε λοιπόν.
— Μά τον Θεό, Φρανσί, δεν έχεις άδικο. Άς δοκιμάσωμε...
Και ο άπόμαχος άφού έμαξε λίγο μέσα σέ μία ντουλάπα θρήκε τά κλειδιά και τότε πατέρας και κόρη έγκατέλειψαν την κατοικία τούς κακί καθυβύνησαν προς την έξοδο της ύπνωσης.
— Έμπρός πατέρα, άρχισε να δοκιμάζει τά κλειδιά, έλεπε ή Φρανσί, και πώς βρεθήκατε σ' αυτό τό μέρος;
— Είμαστε αλμυλωμένοι αυτόν τών κακούργων. Τώρα όμως τούς κακούργους αυτούς τούς καταβιάζει ο Τόμ Κόξ.
— Είνε μέσα στάς ύπνους

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ
— Ο Ουίλλιαμ άφού έσυνεννοήθη με τον μέσα στην ύπνωση έδωσάμεν «Σκελετό με τά Πράσινα Γάντια» καθυβύνην πρής μία σκέλα της όχθης του ποταμού γιά ν' άνέβη επάνω και να πάρη τό πρώτο λεωφορείο ή τράμ, πού θά έπερνούσε απ' έμπρός του γιά νά έπιστρέψη στην κατοικία του. Μόλις όμως έπροχώρησε περί τά διακόσια βήματα, άναγκάστη κε να άνακόψη τόν δρόμο του. Δύο άστυφύλακες, σάν να ήσαν έπίτηδες τοποθετημένοι εκεί, τού έκκλειναν τόν δρόμο. «Ο Ουίλλιαμ μή θέλοντας να θρεθί άντιμέτωπος του και γιά να άποφυγή τίς περιέργειες έρωτήσεις τούς έκαμε άμέσως μεταβολή και τράβηξε τόν αντίθετο δρόμο πού άδηγούσε πρής μία μικρή ξύλινη γέφυρα. Είχε δέ πλησιάσει σ' αύτήν και ήταν έτοιμος να άνέβη τά λίγα σκαλιά της όποτε άλας τυχαίως τά βλέμματα του έπεσαν επάνω στην έξοδο της ύπνωσης και έμεινε κατάπληκτος.
Δύο άνθρωποι, ένας άνδρας και μία γυναίκα, σκυμμένοι πρής τις κυκλίδες της έξόδου, ήχολολούσε σέ κάποια σόαρη δουλειά.
— Τί διαβόλο να κάνουν εκεί! μουμούρισε άήσυχος ο Ουίλλιαμ.
Και, άντι να άνέβη πρής την γέφυρα, έκαμε μερικά ακόμη βήματα και ήλθε πάλι κοντήτερα πρής την έξοδο, όποτε και διέκρινε κα τά.
Από τούς δύο εκείνους άνδρών πούς ο άνδρας κρατώντας κάτι κλειδιά στα χέρια του, έδοκιμάζε κι' άνοιξη την κυκλιδοθή πόρτα της έξόδου.
— Είνε τρομερό! έψιθύρισε ο Ουίλλιαμ. Πίσω από την σιδερένια εκείνη πόρτα θρίσκονται οι τρεις γυναίκες. Άν άνοιχούν θά τίς θρού, θά τίς σούρουν έξω και τότε... Άνάθεμα! Όπωςόδηγοτε πρέπει να τούς έμποδίσω να τό κάνουν.
Και ο Ουίλλιαμ δεν δυσκολεύθηκε να σοφισθί τό μέσον πού χρειαζόταν γιά να επιτύχη τό σκοπό του.
Μά όημα λοιπόν σταθερό έπλησίασε τόν άπόμαχο και την κόρη του, έστάθηκε από πίσω τούς και έρώνασε:
— Έ, σεις! Τί διαβόλο κάνετε αύτούς;
Και ο μέν Λουκιανός Βαρέν δεν ήξερε με ποιόν είχε να κάμη ή Φρανσί όμως άνεγνώρισε άμέσως τόν άνθρωπο πού πρής τούς τετάρτου της άρας συζήτουσε με τούς μέσα στην ύπνωση ευρισκόμενους κακούργους. Άρα και αύτούς ήταν σύντροφός τους και κακούργους.
Η πονηρή όμως Φρανσί έκπρινε καλό να μή ή ή τιποτε και πρής σπαιήθηκε ότι δεν ήξερε τόν άνθρώπο εκείνο όπως πραγματικάς δεν τόν ήξερε και ο πατέρας της.
Στό μεταξύ ο Λουκιανός Βαρέν στήλωσε όρθιος, έκύτασε τόν άγνωστο κύριο και έλεπε:
— Τί κάνουμε; Μία καλή πράξη! Προσπαθούμε να άνοίξωμε την ύπνωση.
— Μά ποιά δικαιώμα; Είσαι άνθρωπος της άστυνομίας ή φύλακας τών ύπνώνων;
— Όχι! Είμαι ένας άπλός άπόμαχος.
— Και προσπαθείς να άνοίξης μέρος πού έχει κλείσει ή άστυνομία;
— Έκτύπησε μετά τά κλειδιά πού κρατούσε ο Βαρέν και ρώτησε:
— Και αυτά πού κρατείς τί είνε;
— Άλλά κύριε...
— Άπάντησε σ' ό τι σ' έρωτώ, έλεπε με ύφος έπίτακτικό ο Ουίλλιαμ.
— Τά είχα...
— Τά είχες! Όστε δεν τά έζητήσες από την άστυνομία! Μ' άλλα λόγια άπόμαχε, προσπαθείς να άνοίξεις με άντικλείδι την ύπνωση, ύπνωσης λοιπόν σέ παρπάτωση, πού τιμωρεί άσπληρότατα ο νόμος με τρεις μήνες φυλάκιση χωρίς να λογαριασώμε και τό πρόστιμο, τριακόσια δολάρια φράγκα.

— Και όλα αυτά γιά τί θά άνοιξω την ύπνωση; ρώτησε με φανερά άπορία ο άπόμαχος. Άέν πιστεύω...
— Ο Ουίλλιαμ προσποιήθηκε ότι γέλασε και έλεπε:
— Νά με πιστέψης έμένα πού σου τό λέω, γιάτί έξέρεις τί είμαι έγώ; Είμαι μυστικός άστυνόμος.
— Ω, έκαμε φοβισμένος ο Λουκιανός Βαρέν. Μυστικός άστυνόμος! Και τώρα, τί νομίζετε πώς πρέπει να γίνη κύριε άστυνόμ, τάρα;
— Νά σου πώ. Όσο σέ προσέχω καλύτερα τόσο περισσότερο πιστεύω ότι έχω να κάμω μ' ένα καλό άνθρωπο, πού και άλλο σκέπτεται παρά να κάμη κακό.
— Έτσι είνε κύριε άστυνόμ.
— Και γιά να θέλεις ν' άνοιξω την ύπνωση έστω και με άντικλείδι, έ ή ή θέλεις να κάμη ένα καλό. Δεν θά σέ καταγγείλω λοιπόν, άν μου πής όλη την αλήθεια τί ήθελες να κάμης...
— Μάλιστα κύριε άστυνόμ, να σάς πώ... Νά βάλω ν' άνοιξω την ύπνωση, γιά να σώσω την ζωή τριών πλασμάτων τριών γυναικών.
— Και πού θρίσκονται οι γυναικες αυτές;
— Στην ύπνωση.
— Πώς τό έξέρετε;
— Τό ξέρουμε, γιάτί κουβεντιάσαμε με μία απ' αυτές.
— Μάλιστα. Δεν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία. Όστε υπάρχουν τρεις γυναίκες εκεί μέσα;
— Μάλιστα. Είνε όμως σ' έλαση νη κατάστασι. Και αν θέλουμε να τούς σώσωμε τή ζωή, πρέπει να τίς θγάλωμε τώ γρηγορώτερο άπό εκεί μέσα.
— Και θέβαια... θέβαια...
— Στην άρχή έσκέφθηκα να τρέχω να ελίσσωμε τόν πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό, σκεφθήκα όμως πόσο άργοπούν εκεί κι' ότι έως θλθουν να άνοιχούν, μπερδύσαν να είχαν πεθάνει οι γυναικες. Γι' αυτό προσπαθώ να άνοίξω με άντικλείδι.
— Έχεις δικαιο έλεπε ο Ουίλλιαμ. Και μία πού είμαι τώρα έγώ έδώ, είνε περιττό να ελίσσω της την άστυνομία. Έξακουθήσε λοιπόν τί δουλειά σου.
— Εύχαριστώ κύριε άστυνόμ.
Και ο Λουκιανός Βαρέν επανέλαβε διαστικά την διακοπείσα προσάθειά του, ένώ ή Φρανσί, ριχνοντας κρυφές ματιές πρής τόν Ουίλλιαμ, διελογίζονταν:
— Ά, πονηρή κακούργη! Έσένα πρώτα πρώτα θά παραδώσω στην άστυνομία.
Ο Ουίλλιαμ θλόνοντας πώς δεν μπορούσε να κάμη αλλιώως και φοβόμενος μήπως ο άπόμαχος έσπευδε να ελίσσονται την άστυνομία, μετέβαλε σχέδιο ενεργείας και άνοιξε τόν Βαρέν άνευχλητό να άνέβη την ύπνωση και να άπελευθερώση τίς γυναίκες. Είχε όμως και τόν σκοπό του.
Ο άπόμαχος κάπου θά μετέφερνε τίς γυναίκες. Στό μέρος λοιπόν εκείνο, μόλις σκεταίνιασε, ο Ουίλλιαμ θά κατέφθανε με τούς άνθρώπους του.
Και άφού θά έξηφάνει τόν άπόμαχο και την κόρη του, θά άρπάξει και πάλι τίς τρεις γυναίκες γιά να τίς παραδώση στο 'Κόκκινο Δαχτυλίδι'.
Προσπονήθηκε λοιπόν και σ' ό τός ότι ήταν διατεθειμένος να συμπαρή με τόν άπόμαχο και την κόρη του και να τούς βοηθήση άκόμη άποσώφηση στο φιλόανθρωπο έργο του.
Στό μεταξύ ο Λουκιανός Βαρέν πού καταγινόνταν τό να δοκιμάζει τά διαφόρα κλειδιά φώναζε ξαφνικά θριαμβευτικά:
— Αυτό είνε!
— Τί, θρήκες τό κατάλληλο κλειδί; ρώτησε ο Ουίλλιαμ.
— Ναι.
— Άνοιξε λοιπόν.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΦΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΟΥ ΟΥΣΤΑΥΡΟΥ
ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΑΠΟ 21 — 27 Νοεμβρίου έχουν ως άκόλουθως:
— Όρα! κατάλληλοι:
1) Διά τάς ύποθέσεις και τάς έπιχειρήσεις σας 4 — 6.15 μ.μ. της Τετάρτης (26) 8 — 9 π.μ. της Πέμπτης (27) 12.30 — 2 μ.μ. της ίδιας ήμέρας.
Δευτερεύοντες ή 9 — 10 μ.μ. της Τρίτης (25)
2) Διά τά χρηματικά ζητήματα 11 — 12 μεσημ. της Δευτέρας (24) 4 — 7.30 μ.μ. της Πέμπτης (27).
3) Διά τά τυχερά παιχνίδια 11 — 130 μ.μ. της Κυριακής (23), 7.15 — 10 μ.μ. της Δευτέρας (24).
4) Διά την άγοράν λαχείων 12 — 1 μ.μ. της Τετάρτης (26).
5) Διά τάς αλσθηματικές συναγής 11 — 2.30 μ.μ. της Παρασκευής (21) 6 — 8 μ.μ. του Σαββάτου (22), τό άπόγευμα της Κυριακής (23).
6) Διά γάμους ή άρραβώνας 10 — 1 μ.μ. της Τετάρτης (26).
7) Διά τό μέλλον σας 5 — 7 μ.μ. της Παρασκευής (21) 4 — 6 μ.μ. της Τρίτης (25).
ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ
Οι άπευθυνόμενοι πρής τόν δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως να άναφέρουν: α) τό έτος γεννήσεως, β) τόν μήνα γ) την χρονολογία τού μηνός, δ) την ήμέραν και ε) δυνατόν τίς ώραν. Αι έπιστολαί δέον να συνοδεύωνται από βραχυμάς 10 (δέκα) δια κάθε άπάντησιν, θά διευθύνωνται δέ «Προς τό περιοδικόν 'Θησαυρός'» — διά τόν δόκτορα Κάμα — όδός Σανταρόζα 5, Αθήνας.
ΙΩΑΝΝΑΝ ΠΑΠΑΡ Θεσσαλονίκη. — Γάμος κατοπιν αισθήματος. Θά είνε σχετικώς σύντομος και θά σάς φέρη εύτυχίαν και χαράν. Οικονομική άνεσις ή οποία θά βάλη διαρκώς ένισχυμένη. Ζωή ήσυχή χωρίς σόαράς περιπετείας.
ΝΙΝΕΤΑΝ 13 — Η ήμερομηνία της γεννήσεως σας άσφαής. Αι άπάντησεις μου θά είνε άναγκάως κατά μίαν μεγίστην προσέγγισιν. Δυστυχώς χαρακτηριστική. Πολύ ήλπιούσατε και μεσημικώς συχναί συγκρούσεις με τό περιβάλλον σας. Έκδηλώσεις άτονισ και διακεκομμένη. Ύγεια άχι σταθερά. Πρέπει να προσέξετε πολύ. Άποφύγετε πρής τό παρόν τάς έρωτικές περιπετείας. Βραδύτερον θά ευνουθήσως περισσότερο. Γάμος θραδύνει. Κατόπιν πολυπόδου και άρκετά άνωμάλου είνε την εξέλιξιν του αλσθηματος. Μερικά διασπαράχαι. Η σταθεροποίησις της ζωής σας θά επέλθη με κόπον. Άμφιβόλος ή άπόκτησις οικονομίας. Οικονομική σταθερία.
ΑΥΧΗΝ ΚΟΠΕΛΑΝ. — Τό αλσθημα σας δεν παρουσιάζει επί τό παρόντος καμμίαν εξέλιξιν. Εύρίσκειται όμως όπο κακάς έπιδράσεις. Ο φίλος σας ένδιαφέρεται ελλικρινώς γιά σάς, δύστυχος όμως δεν τού είνε δυνατόν να πραγματοποιήση άκόμη την έπιθυμίαν του. Έχει άνάγκη από μίαν γενναίαν άδελφήν της τύχης και αυτή δεν πρόκειται να τού δοθί.
ΜΑΥΡΟΝ ΓΛΑΡΟΝ. — Δυστυχώς στην έπιστολή πού μου άπευθύνετε δεν περιέχεται κανέν στωιχείον της γεννήσεως σας. Ύπό τάς συνθήκας αυτές δεν μπορεί να σάς άπάντησω. Σας ύπενθυμίζω λοιπόν ότι πρέπει να μου γράψετε έτος ήμερομηνίαν και ελ δυνατόν ήμεραν της έξοδου σας. Παράκαλώ επίσης να μου ύπενθυμίσετε τάς λεπτομερείας της περι-

πτώσεώς σας.
Ε. Π. 1904. — Όλα δσα μου γράφετε, μόνον ένα τούλο πάσος μπορεί να τά άπαγορεύη, καμμία λογική. Η πράξις του έλλους σας άν δεν προδίδη τίποτε άλλο, πρής δίδει όμως μίαν άδυναμίαν χαρακτήρος και αυτό είνε ένα πολύ δυσμενές στοιχείον είνε έπαρος του. Δεν μπορεί άκόμη να άντληθώ πώς φροντίζει να τακτοποιήση την θέσιν την δικήν του και πώς θά ρει την δική σας άναξίαν τακτοποίησως. Άς μοναδικόν αντίστοιχισμό σας προσφέρει την «άγαν» την του. Όλα αυτά είνε πολύ έλσιθερά. Είνε τύπος άνοσηφασίως, χωρίς δικήν του προσωπικήν ή, ό οποίος ρυμολοκείται άπό τό πάς περιστάσεις και ό οποίος δεν έξέρει άκριβώς τί έπιδιώκει. Η πραγματοποιήσις αυτού τού γάμου πρέπει να σημειώνη τό τελειωτόν κτύπημα κατά της άγαστης. Άλλή λύσις δεν χωρεί. Άν μή τί άλλο, περισώσατε τουλάχιστον την αξιοπρέπειαν και τόν γυναικείον έγωισμόν σας. Μπορείτε άκόμη να ξαναφτιάξετε την ζωήν σας. Άλλά πρής Θεού μην πείρητε και μην δεχθήτε την θέσιν της ζητιάνης.
ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΝ Π. Α. — Καθυστερήσεις είνε της ζωής σας. Πολλά άναβολαί και έμποδια. Μεταβολήν σύντομον δεν έλπω. Νά μου στείλετε στοιχεία γεννήσεως τού προσώπου πού σας ένδιαφέρει. Από τίς πλευράς αυτές, δεν έλεπω τίποτε τό άσπασίμων.
ΜΑΚΑΚΙΤΑΝ Μ. Ρ. — Θετικής χαρακτήρος. Σταθερά είνε τάς αισθηματάς σας. Σας λείπει όμως ή όρμη και ή θερμή. Προσοχή είνε τάς έρωτικές αισθηματάς διότι δεν εύνοείσως άπολύτως. Τίποτε τό άξιοσημειώνον πρής τό παρόν. Ο γάμος σας θραδύνει. Θά σάς δώη γήνη είνε αυτόν ένα περιπετειώδες αλσθημα. Η ζωή σας θά έχη μερικάς διακυμάνσεις. Θά δυσκολεύητε είνε τάς πρώτας σας βήματα. Προσοχή είνε τάς σχέσεις και τάς φιλίαις σας.
Θ. Β. Η. Πειραιά. — Θά έχετε μερικάς καθυστερήσεις είνε της ζωής σας, αι όποιαι δεν πρέπει να σάς έπιδράσουν. Από τού 1943 ή ζωή σας θά εξέλιξη με γρηγορότερον ρυθμόν. Ελ τάς αλσθηματάς σας δεν θά ευνουθήσως και θά δοκιμάσετε κυρίως και άπογοήτεύσεις. Δεν πρέπει να σπεύσετε. Ο γάμος σας θραδύνει άκόμη. Θά σάς έξασφαλίσω καλήν κοινήν θέσιν και οικονομικήν έπάρκειαν. Οικονομική άνωμάλια θραδύνεται είνε αντίθετες χαρακτήρων. Προσοχή είνε τάς σχέσεις σας. Είνε δυνατόν να γίνετε ό στόχος συκοφαντιών.
ΕΡΑΤΩ 850. — Είνε άδύνατον χαρακτηριστική και χωρίς έλπίαν λογόν πρωτοβουλίαν. Ονειροπόλος και μυστικοπαθής. Ύψιστος στωιχισμός έξάρσης, αι όποιαι όμως άστονούν πολύ γρηγορά. Άν αυτό και δεν μπορεί να κάμη τίποτε τό σταθερόν και τό συνεχές είνε την εργασίαν του. Είνε περισσότερο έρασιτέχνης παρά καλλιτέχνης. Έλαχιστήν αντίδρασις. Υψηλά στατά παθητικώς τά πάνα και τρέφεται με δύειρα και χιμαίρας. Δεν έλπω σόαράς έπιτυχίας, μολονότι θραδύτερον θά δημιουργήση κάποιαν ήλπίαν. Άλλή γην έπαγγέλματος την θεωρώ δύσκολον λόγω τού χαρακτήρος του. Και ό ίδιος άναζητεί τόν δρόμον του χωρίς να μπορεί να τόν έρη. Θά έχρηάζετο μίαν λοχάρην και φωνήν καθοδηγήσει. Ποιός όμως θά μπορούσε να τού την δώσας; Ύγεια καλή, χωρίς να είνε άεσάρετος. Άβεβαιά οικονομική κατάσταση, χωρίς τό στοιχείον της σταθερότητος. Θά κάμη ταξίδια. Τίποτε τό σύντομον. Οί φίλοι του ούτε τόν άναπούν ούτε τόν μισούν. Πρόκειται περί προσκαίρων δεσμών χωρίς στερεόν βάση.
ΝΕΦΡΕΤΕΤΕ. — Ο σύζυγός σας θά άποκατασταθί. Η ζωή σας όμως θά είνε δυσκολός επί άρκετον διάστημα. Η άπολύτως σήμνοια μεταξύ σας θά ήμωρσέται να έξομολογή την όλην κατάρτησιν σας. Τό μειονέκτημα της μη τεκνοποίησως εύρίσκειται σέ σάς. Είνε δυνατόν να έξοδτετασθί. Μην άπελπίζεσθ.

ΘΕΚΛΗΝ Ρ. — Δεν με άποδοθών τά στοιχεία πού μου δίδετε. Η άποκατάστασις σας δεν έμφανίζεται, πολύ σύντομος. Πάντως θά άδηγήσως είνε αυτήν κατοπιν αλσθηματος. Τό σημερινόν σας είδύλλιον είνε άρκετά ώριμον και άδύνη πρής μίαν καλήν λύσιν, μολονότι όπως σας είπα, όχι πολύ σύντομον. Ο γάμος σας θά σάς καταστήση εύτυχή και θά έπιφέρει, έπειτα από μερικάς δυσκολίας είνε την άρχην, σημαντικήν θετικήν της οικονομικής σας καταστάσεως. Ήμέρα Τετάρτη, άριθμός 6, λίθος τοπάσιον.
ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ. — Θά προσκρούσως είνε πολλά έμποδια. Γενική ή λύσις τών ύποθέσεών σας θά είνε όλγιον περιπετειώδες. Και ο γάμος σας επίσης έμφανίζει καθυστερήσιν. Τό σημερινόν σας αλσθημα πολύ άτονισ. Μικρά έλπίδες άνασώζοντός σας. Όπωςόδηγοτε, δεν πρέπει να στηρίζεσθ είνε αυτό θεωρώ πιθανώτερον άποκατάστασιν κατοπιν συνουκείας. Όχι πολύ σύντομον. Η ζωή σας ευνουθήσως θραδύτερον. Τό τρέχον έτος και τό έπόμενον, θά σάς είνε εύνοϊκόν. Προσπαθήσετε να έταφελήσως από τάς εύκαιρίας πού θά σάς παρουσιασθί.
ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ Ι. Κ. — Νά άποφύγετε κάθε νέαν έρωτικήν περιπέτειαν πρής τό παρόν. Και σεις έσθε ιδιότροπος και παρράνεος χαρακτήρ. Τό χειρότερον είνε ότι ή διέθεσις σας άλλάσεται συχνά και αυτό δεν είνε εύχάρι στον δι' εκείνους με τούς όποιους συναναστρέφεσθ. Ο γάμος σας θραδύνει άρκετά. Ένα νέον αίσθημα θά σάς όδηγήσως είνε αυτόν, αλλά θά είνε πολύ εύτυχώτερον τού προηγούμενου. Η ζωή σας παρουσιάζει πολλές άνωμαλίας. Θά έξομολογούν με τόν καιρόν. Πρής πάντως δεν πρέπει να βιασθίτε.
ΑΝΗΣΥΧΗΝ ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑΝ. — Δεν έχω όπ' όθιν μου προηγούμενην έπιστολήν σας. Η όνεία σας πρέπει να σάς άπασχολήσως ιδιαιτέρως. Είσθε λεπτός όργανισμός και έχετε άνάγκη μεγάλης τόνωσως. Διά την αίσθηματικήν σας περιπέτειαν, σας συνιστώ ελλικρινώς να μην δώσετε συνέχειαν είνε αυτήν. Είνε πολύ πρόωρος και θά σάς άπασχολήσως ρίς κανέν άποτέλεσμα. Είσθε πολύ νέα και ή ζωή σας έπιφυλάσσει καλύτερας και ποικιλωτέρας εξέλιξεις. Γάμος θραδύνει πολύ. Η όικονομία σας θά ευνουθήσως πρής τό παρόν. Δεν πρέπει να ελίσσεται καθόλου είνε τό ζήτημα της βραχυπείας σας. Οιαδήποτε σπουδή θά μπορούσε να άποβή άεσάρετη. Έτος 1947. Μεγάλη εύαισθησία και πρωίμος ζωτικότης. Θά ευνουθήσως άρκετά είνε τό μέλλον.

ΛΟΡΕΤΑΝ Ν. Π. — Δεν πρέπει να άπασχολήσως πιά με τό παλαιόν αλσθημα. Δεν έλπω περιπτώσιν άνασώσεώς του. Βάλτε τελευταία και πάλι είνε τό παρελθόν. Η ζωή θά σάς παρουσιάσως τάς εύκαιρίας. Ο γάμος σας θά πραγματοποιήσως κατοπιν αλσθηματος, δεν έμφανίζεται όμως πολύ σύντομος. Θά σάς καταστήση άρκετά εύτυχή. Η ζωή σας θά κυλήσως έντός ώριμώμενων, αλλά σταθερών πλαισίων. Ήμέρα Δευτέρα, έτος 1946.
ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Σ. Γ. — Δυσκόλως και στενωχώς ζωή. Η έξομολογισις της θραδύνει άρκετά άκόμη. Δεν πρέπει όμως ν' άνηυχθήτε διότι είνε θεβαιά. Και ο γάμος σας δεν έμφανίζεται επίσης πολύ σύντομος. Θά γήνη κατά πιν αλσθηματος, ή εξέλιξις τού άποσώδου δεν θά είνε πολύ εύκολός. Θά συνεχίσως επί τί διάστημα άκόμη τάς σπουδών σας. Η ζωή είνε τό μέλλον θά σάς είνε πολύ περισσότερο εύνοϊκή παρ' ό τι σή μερον.
ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΝ ΝΕΟΝ 1919. — Πραγματικά είσθε νευρικός και άνωμαλός. Επί πλέον θά άρκετά έπιπόλατος και άσταθής. Βιάζεσθ πολύ να κερδίσι ε την ζωήν, αλλά γιά να τό έπιτύχετε θά χρειασθίτε να κοπιάσετε και να μοχθήσετε πολύ. Η σθεοβρομία σας θά είνε καλή, μολονότι έμφανίζει μερικάς

διακοπές, θραδύνεται κυριώτατα είνε τό εύεξαπτον και τό όργύλιον τού χαρακτήρος σας. Πολλά αλσθηματικά περιπέτειαι. Έχετε σίς γάμου δεν έμφανίζεται. Νά ένδιαφερόσως περισσότερο διά την σταθεροποίησιν και την καλύτερήσιν σιν της εργασίας σας.
ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΓΚΑΝΤΕ. — Έχω ήδη άπάντησι είνε την προηγούμενην έπιστολήν σας.
ΤΑΛΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΗΝ. — Δυστυχώς και ιδιότροπος χαρακτήρ. Δεν κατορθώνετε να ικανοποιηθήτε με τίποτε. Άρκετά δυσκολία και καθυστερήσεις είνε την ζωήν σας. Πρέπει να συγκεντρώσετε όλο τό θάρρος σας διά να τάς άντιμετωπίσετε. Η οικονομική σας κατάσταση θά εξέλιξη θραδύτερον άρκετά ικανοποιητικά. Η άσθαθεια όμως θά είνε τό κυριώτερον χαρακτηριστικόν της Γάμος θά δύνη. Κατόπιν φλογεροί και περιπετειώδους αλσθηματος. Θά έπιφέρει μίαν ήρμηνειν είνε την ζωήν σας. Αισθηματά άχι πολύ θερμά και σταθερά.
ΜΑΚΗ ΣΙΑΝ Ε., Μοσχάτον. — Πά έναν άνθρωπον πού άγαπά, δεν χρειάζονται τά πείσματα. Και μεγάλο πείσμα ύπηρεξέ έκ μέρους σας να διακόψετε τάς σχέσεις με τόν φίλον σας, έπειδή διέπρεψε μίαν έπιπολαότητα. Έγκατελείψατε τόν άγώνα άφίνοντας την θέσιν σας σέ άλλες, ένθ θά έρπετε να φροντίζετε να γήνην νικήτρια παρ' όλας τάς έναντιόστας. Νά έπανελάσως λοιπόν κοντά τού. Είνε τό καλύτερον πού έχετε γιά κάμετε. Όταν σας είνε δυνατόν μού επαναλαμάνετε τά δικά σας στοιχεία και μου γράφετε και έκείνα τού φίλου σας, διά να σας άπαντήσω σχετικώς με την εξέλιξιν τών σχέσεών σας.
Α. Ω. — Είσθε θαρραλώς και θετικώς χαρακτήρ και ή τύχη θά σας βοηθήσως πολύ περισσότερο έάν άναπαύεσθ την φυσικήν δραστηριότητά σας. Δεν έχετε την εύχρησιν να έλίσσασθ ένόντων τών περιστάσεων και αυτό είνε τό κυριώτερον μειονέκτημα σας. Η ζωή σας έπιφυλάσσει άρκετάς έπιτυχίας. Θά ευνουθήσως ιδιώς επί τού οικονομικού έπιπέδου και θά σταθεροποιήσως την θέσιν σας. Ο ρισκόμενι εναντιόστας θά παρακαμφθών. Η φίλη σας έχει θερμόν, αλλά και συγχρόνως τρυφερόν χαρακτήρα. Ύπερηφανος και όλγιον έγωιστρια. Θά πρέπει να νιώσως, τά θεβαιά, γιά να έπιτύχετε μόν άπόλυτον σήμεριαν μαζί της. Η μαχή εξέλιξις. Η τελευταία λέξις επί τών σχέσεών σας άπόκει, ται είνε σάς. Πιθανότης γάμου λίαν σύντομος.
5 — 15 — 17 — 20 — Τρίτη, 1941 — Άσθαθεια και έγώσμός. Χάνασθ πολύ είνε τάς λεπτομερείας. Δεν διακρίνω καμμίαν γενικώτερον τάσιν. Έλλειψις προσηλυτισμού. Άδελφότης είνε τάς έκδηλώσεις και τών χειρισμών τών ύποθέσεών σας. Βραδεία εξέλιξις. Δεν άναπαύεσως καμμίαν πρωτοβουλίαν. Στασιμότης είνε την θέσιν σας. Έλαφρά θετικήσως της οικονομικής σας καταστάσεως, χωρίς γενικώτερον έπίδρασιν. Ήμέρα Δευτέρα, Γάμος θραδύνει άκόμη. Γάμος κατοπιν συνουκείας. Αισθηματική άκαταστασία. Φτιά νετε πολλά δύειρα, αλλά είνε την πραγματικότητα δεν έρετε τί έπιθυμείτε και τί έπιδιώκετε.
Ο Δρ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

Υπευθύνος Συντάξας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαθμολογία 10)
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετήσια έσωτερικού Δρχ. 500
Έξωθεν... 250
Έμδάσματα και έπιτάγια είνε διασπάρη: «Περιοδικόν 'Θησαυρός'» — Αθήνας, Σανταρόζα, 5.
Προτάσμενος Ύπογραφεύς:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρως 4 Παγκράτι)

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΤΑΠΕΙΝΩΜΕΝΟΝ 77

Ένας μεγάλος ρωμαντισμός φαίνεται πως είναι το γνώρισμα του χαρακτήρου σου. Έρατος και απαραιτήτος ο ρωμαντισμός αυτός στη ζωή, μα δεν αρκεί. Πλάι στον ρωμαντισμό πρέπει να συμβαδίζει και η πραγματικότητα. Έσύ, ξεχνάς την ύπαρξη της και εφίνεις τη φαντασία σου να πετά σε σφαίρες υπερκόσμιες.

Έχει όμως και το καλό του, το φερεγγύισμα αυτό της φαντασίας. Η προσηγορία της θα είναι πάντα απαλότερη — και επομένως πιο ανώδυνη — από την προσγείωση που θα έκανες στην περίπτωσή σου μαζί με τη φαντασία κατά φερεγγύισμα και η ύλη. Με καταλαβαίνεις, φαντάζομαι.

Πώς έλυσες, άγαπητέ μου, μέσα στο μυαλό σου τόσο στραβά ένα τόσο απλό πρόβλημα; Πώς εφαντάστηκες ότι είνε δυνατόν μια κοπέλλα να σ' αγαπάει και να περμένει επ' αόριστον να ζήσει κοντά σου;

ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Βρίσκω πως αντί της 'αγάπης που κρατείς, θα ήταν καλύτερο να εξήγησες μαζί του και να προσαρτήσεις να συμπληρώσεις από τη στάση του γενικά τις δικές σου συμπεριφορές και ποίες είναι οι απόψεις του για το μέλλον. Δεν μου γράφεις τίποτε σχετικό με σένα. Άλλο από τον άραβό σου, ώστε να μπορώ να καταλάβω τι τόν έχει συνδέσει μαζί σου.

Μά δεν ο άραβός σου είναι το έπαυλο μυστικό μιας αγάπης, και δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι στη μέση, δεν έρωτας πως το ζήτημα το άλλο πρέπει να σ' ανησυχεί. Πάντως μια εξήγηση μαζί του, την έρωτας απαραίτητη.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ Μ.

Νομίζω, αγαπητέ μου, ότι τα θέλεις να ήταν εκείνα που θα έχρησιζαν για τη δική σου περίπτωση. Είναι πολύ νέος ακόμη και με την πάροδο του χρόνου, τη βέλγη και την επιβολή, θα άποια λησ αυτό το ελάττωμα το οποίο δεν αποκλείεται να όφειλεται στον τρόπο της ανατροφής σου και το περιβάλλον στο οποίο ζής. Δεν θα ήταν άσχημη να ακολουθήσεις τη μέθοδο της αὐτοβελτίωσης. Το γράμμα σου το διεθέσασα στην Γραφολογία.

ΝΕΟΝ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΔΕΙΛΟΝ

Δεν νομίζω, αγαπητέ μου, ότι τα θέλεις να ήταν εκείνα που θα έχρησιζαν για τη δική σου περίπτωση. Είναι πολύ νέος ακόμη και με την πάροδο του χρόνου, τη βέλγη και την επιβολή, θα άποια λησ αυτό το ελάττωμα το οποίο δεν αποκλείεται να όφειλεται στον τρόπο της ανατροφής σου και το περιβάλλον στο οποίο ζής. Δεν θα ήταν άσχημη να ακολουθήσεις τη μέθοδο της αὐτοβελτίωσης. Το γράμμα σου το διεθέσασα στην Γραφολογία.

B. I. 22

Έάν σκέπτεσαι να την παντρευθής, δεν χρειάζεται τόσο μεγάλες χρονικές διαστάσεις για να πραγματοποιήσης. Οι άδειες για ένα γάμο δεν απαιτούν παρά δύο τρεις ημέρες. Όσο για το ταξίδι σου, θα κανόνισες να γίνη όταν θα είσαι από πάσης άποψης έτοιμος. Αν πάλι εκείνη δέχεται, δεν έχεις παρά να της γράψεις να έλθη και να γίνη εκεί ο γάμος σας.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΜΥΑΛΗ 12

Ο άναγνώστης μου αυτός δεν έχει καμιά σχέση με τον ύποθετο σου. Τά άρχικά του άνομάτος του συμπίπτουν άπλως με τα άρχικά του προσώπου που ενδιαφέρεσαι εσύ.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

Δεν βλέπω καμιά σοβαρότητα

στο αίσθημα αυτό ούτε εκ μέρους σου, μα ούτε και εκ μέρους του. Γι' αυτό και δεν έρωτας το λόγο να σέ απασχολή το ζήτημα τι πρέπει να κάμεις. Άπολύτως να πάσης να άσχολησαι μ' αυτό, άπότε θα ηουχάση και το μυαλό, άακι σου.

Κα ΡΕΑ Ρ.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

«Το διαζύγιο τους ήταν φιλικό», γράφει μια άναγνώστριά μας, άν και οι λόγοι που τους έλχαν ά μεν να φθάσουν ως εκεί άσος άλλο παρά φιλικό ήταν φυσικό. Παιδιά δεν ύπήρχαν και αυτό άιου, άόλυνε πολύ τα πράγματα. Έγώ τόν γνώρισα πολύ άργότερα και άταν μου τό ζήτησε, δέχθηκα να γίνω γυναίκα του. Φαντάζεστε ά πως την ζωή εκπλήξή μου άταν μου άνήγγειλε ότι εξακολουθεί να συναντάται με την πρώην σύζυγό του και ότι δεν έννοει να διακόψη τις φιλικές σχέσεις που είχαν δημιουργηθή μετά τό... «φιλικό διαζύγιο».

Σέ άδες μου τις αντίρρσεις έχει έτοιμη την άπάντη το κυριότερό του έπιχείρημα «επ άως είνε δυνατόν εσύ, ένας πολιτισμένος άνθρωπος να ένοχληθεί έπειδή εξακολουθά να βλέπω μια γυναίκα κα με την όποια τίποτε πιά δεν με συνδέει; Έκτός άν ζήλεσης...» Όχι, δεν ζήλευω μά αυτή η κατάσταση με ένοχλεί δεν την έρωτα φυσική, πώς τό θέλεις! Έγώ άρα γε άδικο; Τι λέτε για όλα αυτά;

Πρώτα, πρώτα, καταλαβαίνω άπόλυτως ότι η δυσάρεσκά σας δεν πηγάζει μόνον και μόνον από ζήλεια. Πώς είνε δυνατόν να ζήλεύετε μια γυναίκα που δεν εστάθηκε ίκανή να κρατήσει τόν άνδρα που τη διώλεξε; Είθε άμως έντελώς δικαιολογημένη να μην έγκρίνετε τό φέρομο τό άνδρά σας. Ο γάμος έπιβάλλει και στους δύο συζύγους ένα πλήθος ύποχρεώσεων που δεν έρωτας τό μέσο στους γραμμένους νόμους και που άν δεν τηρηθούν κα

νουν τη συμβίωση άφόρητη. Στόν γάμο ένας στοιχειώδης κανόνας ένυμένιας κα άδρότητος άπαγορεύει στον ένα τών συζύγων να συνδεθή με ένα πρόσωπο που ά άλλος δεν μπορεί να τό συναναστραφή. Κα θέσασα δεν μπορείτε να κάνετε παρέα με την πρώην σύζυγο τού άνδράς. Ζήτηματα εϋπρετίας, καλού γούστου και ήθους άν θέλετε τό άπαγορεύουν. Δέν είνε άνάγκη φυσικά να αίσάνεσθε ή να φέρεσθε έχθρικά άλλα έχετε όλο τό δικαίωμα και άπόλυτα δικήν να μη θέλετε σχέσεις — δικές σας ή τού άνδράς σας — με ένα πρόσωπο που είχε άλλοτε τη θέσι που τώρα κατέχει τε σεις. Αυτά είνε άν σας πώ, καλή μου φίλη.

E.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Κάποιος άπιστιόδοξος έλεγε ότι ο γάμος γεννιέται από τόν έρωτα. Για τό έρωτα πεθαίνει από τόν γάμο. Αλλά να λούμε άμως είνε δικήν:

Είνε Κυριακή άπόγευμα. Τό άνδρόνιο είνε ήσυχο στο σπίτι του, δεν πρόκειται να βγή κανείς από τούς δύο και παίρνει ο καθένας από ένα έθελιο. Η σύζυγος θυβίζεται στην άνάγνωσι ενός έρωτικού μυθιστορήματος και έχει με ταφερόνη σε φανταστικές χάρες όποιον ζούν παράδεισο άνθρώποι, με παράξενα ντυσίματα και με άκόμη πιο παράξενα ήθη και έθια. Ο σύζυγος διαβάσει κάποιο έατρικό σύγγραμμά και έξαφνα ένθουσιάζεται και άρχίζει να διαδάζει έντονα. Άντίό έρωτικές χάρες, αντίό ήθη και έθια, όλη ή γοητεία χάνεται με μιάς. Η σύζυγος δεν έχει διάλοου διαθεί να άκούση έατρικές άδηγίες και ένα μόνο έπιθυμούσε να την άφήρη στην ήσυχία της.

Κλείνει τό έθελιο της ένκειρι σμένη και άκούει να της διαδάζουν πράγματα που δεν την ένδιαφέρουν. Κάποιο άλλο άπόγευμα, ένώ η σύζυγος θέλει να άκούση στο γράμμόφωνο μια συμφωνία τού Μπετό, δεν ο σύζυγος. Θέλει ν' άκούση τζάζ και φωνάζει στη γυναίκα: «Πάμε! Δεν μπορεί πιά ν' άκούω σοβαρή μουσική θέλω ν' άκώω κερπ!...»

Φυσικά υπό τολαύτας συνθήκες

ο γάμος είνε ο τάφος τού έρωτος είνε άμως άπαραίτητο να μη συμφωνούν δύο άνθρώποι που άπεφάσαν να ένωθούν τη ζωή τους; Με μικρές ένοχλίες παραχωρήσεις δεν μπορεί να έπιτευχθή μία άμαλή ζωή; Άσφαλώς καί, μόνον λίγη καλή θέλησις χρειάζεται και άσφαλώς τό ένος για τόν άλλον.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Μερικοί κατηγορούν τις γυναίκες που άδιαφορούν για την κα τάστασι φροντίζον για τό λούσο τους, για την εμφάνισή τους, γυρίζουν στα μαγαζιά και άγοράζουν φορέματα ύποδήματα, κάλτσες.

Πρώτα άπ' όλα τίποτε ποτέ δεν δικαιολογεί την άσχημη ή άτιμή λήψη εμφάνισις μιας γυναίκας. Επειτα δεν είνε πάντα έπανάγκης να άπανηση κανείς ύπόγκρια ποσά για να εμφανισθή καλοθεώμενος, καθάρος, τακτικός. Άς πάρω με όμως και την άλλη πλευρά τού ζήτηματος. Τι θα γίνονταν τόσος ραπτικός όλοι άν οι γυναίκες έπαυαν έμφανικά να είνε κοκκίνες; Σκεφθήκατε πόσα κορίτσια θα μένανε χωρίς δουλειά; Πόσες γυναίκες θα πέθαιναν από φτώχεια; Νά γιατί δεν πρέπει ποτέ να λέμε πως ή γυναίκα πρέπει να άποχωρήσθ από τη μόδα και άσος κρίσιμες και άν είνε οι στιγμές που περνάμε δεν πρέπει ποτέ να καταδικάζουμε τις έλέγες που μένουν πιστές στον έωμό της Μόδας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Δαν Σ ο φ ι α ν Μ., Πειραιάς — Άδυνα άνά άσ όφια έω τη συνταγή που θέλετε, όστι με δύο φαρμακεία που έρώτησα μου είπαν πως δεν έχουν Άλκολ νη. Έως τότε Πειραιά έφριξε Λα νολίνη, σε καμιά φαρμακοποιή.

Γ Μ. Α. 2. — Σας άπαντώ στην «Κουβεντούλα μου». Όσο για τό άλλο ζήτημα θα ένεργήσω καταλλήλως, μη διαξέσθε άμως.

Ν ε α ρ ά ν μ η τ έ ρ α — Προτιμώ να γίνουν τό θοπλίσια στην έκκλησία. Σχετικώς με τό δνιομα άφίστε τόν νουό στην διάθεσι του και μόνον άν έμειν, νη τού ύποδεικνύετε δνιομα. ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Άλληλογραφία «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΝ. — Δυστυχώς τό έθελιο τού συνεργάτη μας Κ. Ψαθά έχουν εξαλειφθή και πτακαλούμε να μάς παραγγείλουν έθελιο τή για να καλυφθ ό μέταξύ μας λογαριασμός τόν 120 δραχμών.

ΑΘΑΝ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. — Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συν. εργασία μη επαγγελματιών δημοσιογράφων.

ΚΟΥΛΑ ΣΑΝΤΑΡΣΙΕΡΟ — Έλπιμονήσατε να έσωκλείσετε τό δεκάδραχμο δικαίωμα για την άπάντη. Σαναρράμε.

ΑΠΟΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ (Α μορφή). — Καί για σας τό ίδιο άς άνω.

ΕΡΗΜΟΝ (Η) 4. — Για να έκτελεσθή ή παραγγελία σας πρέπει να μάς άποστείλετε τό αντίτιμο είνε δραχμάς ή γραμματόσημα και νουρή, ίσης αξίας. Τό σημείωμα σας διεθέσασθ στην συνεργάτιά μας.

ΣΤ. ΒΑΡΕΛΗΝ — Τά κρεσ, τούδε.

Γ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΝ — Έπιστολή σας έλήθη. Μάλα ποσ μπεθούδε τό ξένο έθελιο, θα έκτελώμε την παραγγελία σας.

ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ. — Όλοι αί μέχρι σήμερον ληφθένσαι παραγγελία δια τό διεύθυν τοϋ Κ. Σκουτεροπούλου έξετέλεσθσαν. Συνεπώς όσοι είδαν ά όνόματά τους στη στήλη της άλληλογραφίας τών προηγουμένων τευχών πρέπει να έχουν λάθει τά άντιτίπατά τους συστημένα. (Έκ τής Διευθύνσεως)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλάιν μεταχειρισμένο, μάρκας «Εραν», σε τιμή άκρίας. Όδός Μαυρομυιά 104.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αί έπιστολαί περθε την Γραφολογίαν πρέπει να γράφοντα έντελώς άδίστατα και χωρίς καμμία προσέβασιν. Εάν ή συμβουλή ζητήται δια τρίτον πρόσωπον, δέν έστίσις να άποστέλλεται έωσ άλισταώς και άπόκομμα έπι στολής τούτου. Αί έπιστολαί θα άπευθύνονται: έφριξ τό παροδικόν «Θησαυρό», — δια την Γραφολογίαν — όδός Σανταρόζα 5. Αθήνας — Πρέπει, δια συνοδεύονται από δραχμάς δέκα (10) δια κάθ άπάντησιν.

Ε. Ε. Α. Β. Βόλον. — Η θέσις σας θα σταθεροποιηθή. Έξακολουθήστε την έλευσέρη και προσάρη ζωή που ζήτε. Δεν πρέπει να έννοιαφύρετε οια τάς παρρηγίη σας. Άρκει να έξέρετε να συνεραστήσθε και να άποφύγετε κάθ τι που θα μπορούσε να σας παρσούρη ή να σας έπείσθη άνασταφέντως. Δεν ύπάρχει μεγάλη σταθερότης στον χαρακτήρα σας. Αί στιγμιαία έντυπώσεις σας παρσούρουν και κάνουν καμμία φορ άπερίσκεπτες. Οικονομική σπε νομομαρία έπ' τού παρόντος. Καλού τέρευσθ βραδεία. Νά μου στείλετε άποκομμά έπιστολής τού προ άσπου μου σας ένδιαφέρει. Δεν θέλω σύντομον γάμον. Η οικονομική κατάσταση σας θα έελτιωθή άσθηδώς είνε τό μέλλον.

Κ α π ο ι ο ν — Πολύ ένσυνάρτητος χαρακτήρ. Η άσυνάρτησία στή ύπάρχει τόνος είνε τάς σκέψεις όσον καί είνε τάς έκδηλώσεις σας. Άσυνέπεια, άισιότης, έλ λειψία προσοχής και έπιμνήσις. Σας έξουσιάζουν καθ' όλοκληρίον τά ένστικτά σας και έλάττωσιν χαίρον άφήνουν δια την λογικήν. Μι κρόμυγος και μεμψιμοιρος. Δεν καταπονεσθε με τίποτε ζεστά καί δι' αυτό αί άποτυχία σας είνε πολλαί. Πρέπει να άλλάξετε τελείως κατευθύνσεις καί να άποκτήσετε ένα σαφή προανατολισμόν. Η ζωή σας πολύ δύσκολος. Με γάλη άσάθεσι. Είς τάς έπιδηΐξεις σας δεν θα έννοηθήτε άπολύτως.

Ξ α ν θ ο ύ λ α ν, Νιγρίταν. — Έρημος χαρακτήρ. Έπιδηλώσεις περιωρισμένης. Έχετε την γνώμη ότι οι άλλοι πρέπει να σας άντιπαραδύνται καί να σας ύπολογίζον, χωρίς έσεις να καταβώλετε καμμία προαπάθεια. Συγκρατήμενος έγωισμός. Αίσθημα τάσεως και ύπομειπας. Θα έννοηθήτε άρκετά είνε την ζωήν. Ιδια έπ' τού κοινωνικού καί τού οικονομικού έπίπεδου. Μη σπεύδετε είνε τάς έρωτικές περιπετείας. Καλώς γάμος βραδύτερον κατόπιν εύτυχού αίσθηματος.

Σ κ λ Έ λ λ η ν ο π ο ύ λ α ν 1941 — Έχετε δημιουργήσει μίαν φοβερήν ίσχυράν μεσα είνε την φαντασίαν σας, χωρίς είνε την πραγματικότητα να συμβαλή τίποτε τό σοβαρόν. Ο άνθρωπος αυτός δεν είνε για σας καί είνε παρρηγουσμός να νομίζετε ότι τόν άναπαύετε. Είθε μόνον άπειρη άπό τη ζωή και νομίζετε πως δεν μπορείτε να κάμετε άλλο τίς παρ όσον που σταντήσατε στο δρόμο σας. Όσο για τις σκέψεις σας περί άστικτονίας, είνε πολύ άστος παιδικράδες. Διακρίνετε λοιπόν κάθ σίνδυσον με σόντον τόν άνθρώπον και δώστε του να άντιληφθή ότι ματαιοπονεί έξακολουδώνας να σας έννοχλή με την έπιμνήν του.

Μ ι κ ρ ή ν Χ ο ρ ι α τ ο π ο ύ λ α ν, Χαλκίδα. — Θα έχετε πολλούς έρωτικούς περιπετείας. Ρέπει έξ ύψιστοσπερας προς ατάς. Πρέπει όμως να συγκρατήσθε, όστι είνε από τούς τύπους που παρσούρουντα πολύ έσθλα. Γάμος θαδύνει. Κατόπιν αίσθημα τού τίποτε τό άέσιοσμελτον έπ' τού παρόντος. Πολλά οικονομία και σονομαρία. Θα κάμετε πολλά άπερίσκεπτες για τις άποψεις θα μετασχηματισθή έπειτα Η ζωή

Ε. Ε. Α. Β. Βόλον. — Η θέσις σας θα σταθεροποιηθή. Έξακολουθήστε την έλευσέρη και προσάρη ζωή που ζήτε. Δεν πρέπει να έννοιαφύρετε οια τάς παρρηγίη σας. Άρκει να έξέρετε να συνεραστήσθε και να άποφύγετε κάθ τι που θα μπορούσε να σας παρσούρη ή να σας έπείσθη άνασταφέντως. Δεν ύπάρχει μεγάλη σταθερότης στον χαρακτήρα σας. Αί στιγμιαία έντυπώσεις σας παρσούρουν και κάνουν καμμία φορ άπερίσκεπτες. Οικονομική σπε νομομαρία έπ' τού παρόντος. Καλού τέρευσθ βραδεία. Νά μου στείλετε άποκομμά έπιστολής τού προ άσπου μου σας ένδιαφέρει. Δεν θέλω σύντομον γάμον. Η οικονομική κατάσταση σας θα έελτιωθή άσθηδώς είνε τό μέλλον.

θα σας κούραση άρκετά έπ' τού παρόντος. Μετά τόν γάμον σας αί συνθήκαι της ζωής σας θα μεταβληθώ άσθηδώς.

Α ν θ ο μ έ ν η ν Τ ρ ι α ν ο τ α φ υ λ λ α, Χαλκίδα. — Πολύ έπιπόλαιη και άπερίσκεπτη. Πρέπει να προσέχετε. Υποκρινόμεσ αίσθηματα που δεν τα νομίζετε πραγματικά. Καί σας ο γάμος σας έραδύνει, θα πραγματοποιηθή κατόπιν περιπετειώδους έδωλλίου. Έπ' τού οικονομικού πεδίου θα έννοηθήτε άρκετά βραδύτερον. Δεν βλέπω καμμία τάση. Είς τό σημερινόν αίσθημα σας δεν ύπάρχει τίποτε τό άέσιοσμελτον.

Μ α ρ ι α ν Β ε τ σ έ ρ α, — Τό αίσθημα σας είνε καλό τό ποθετημένο. Ο φίλος σας έχει καλόν, βετικόν και έλλεικρήν ή χαρακτήρα. Θα έφριξε σ' αυτόν την πλήρη άνταπόκρισιν τών αίσθηματων σας. Οι χαρακτήρες σας συνδυάζονται καί δεν θα παραδύν νάφη την ψυχικήν σας συνέντησιν. Άντιθέτως, θα ύπάρξουν πολλά έπιπόδια είνε μίαν μονιμότερον έννοήσας. Δι' αυτό, δεν πρέπει να διασθήτε κατέδω. Η έλπίσις της ζωής σας θα έχη μερικώς διακυμάνσεις. Βραδύτερον όμως θα έσβλη είνε μίαν περίοδον ήρεμίας, που να σας ικανοποιή η αλληλικώς, υλικονομικώς και έννοηθήτε άρκετά, αλλά όχι άμωσως, είνε τού φιλίου σας να άντιμετώριζε ένεργήσιν έπιμνήσων.

Ρ ι ο υ ο υ 22 Η, — Χαρακτήρ τρυφερός και αίσθηματικός. Έλ λειψία ηρωισμικώς και ύπερημης ηρωισμικώς είνε την προσωπικήν ή κακοητην σας μιν καί δι' αυτό το είνε ουσιασώς να συγκρατήστε καί να συγκρατήσετε τά συμπεριφορές που έμμενετε. Η ώρα της τυχής σας δεν έσθμινε άκόμη. Τό σημερινόν σας άσυνωμν έπ' παρ ούσας κινδύνους. Πρέπει να υιοθεύετε την επιμνηστικήν που σας διακρίνει.

Φ ι λ ο ν ο υ ε θ η σ α ρ ο υ 19 — Θα έπ'επε να μου στείλετε ένα σημείωμα της φίλης σας για να μπορέσω να σας άσκησώ. Καλώς διατάσσε. Στερεώσθε άπό τό πνεύμα της ρουτίνας. Τό πεδιον της δράσεως σας πάλι περιωρισμένο. Βραδεία έλπίσις. Δεν βλέπω σύντομον γάμον. Η ύποκρίσεως προς τόν άδελφόν σας είνε ίερα καί πρέπει να τηρηθή θή.

Α ν ε μ ώ ν η ν, — Γάμος κατόπιν αίσθηματος είνε νεαρόν σχετικώς ήλικιαν. Θα έννοηθήτε άπό την τύχην. Δεν πρέπει όμως να διαξέσθε. Καλή οικονομική κατάσταση. Όχι σπουδαία ταύδια. Θα έχετε όμως άρκετάς μετακινήσεις. Δημιουργείτε ζωηρά συμπεριφορές. Ο φίλος σας έχει καλόν και συμπαθή χαρακτήρα. Τό αίσθημα του έλλεικρύνε. Θα έννοηθήτε καί την έλπίσιν της σταδιοδρομίας τού. Είς έπ' τού οικονομικού ύπερδου.

Ν ε ό τ η τ α Γ. Σ., Ιωάννινα. — Περιωρισμένος καί στενωχόρος χαρακτήρ. Άντιμετωπίζετε την ζωήν με μίαν χαρακτηριστικήν δειλίαν καί έπιφύλακτικόν. Η ζωή σας μάλλον ήρεμος καί χωρίς σοβαράς περιπετείας. Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Δεν έμφανίζεται πολύ σύντομη. Σ ύχνα μετακινήσεις. Οικονομική κατάσταση είνε καλή. Το παρόντος στάσιμος. Βραδύτερον θα έλταχθή ικανοποιητικώς. Ο φίλος σας έχει καλόν χαρακτήρα, αλλά όχι πολύ ζωρόν και τολμηρόν. Τό αίσθημα του χρειάζεται κάποιον ζωογόνον εκ μέρους σας. Τίποτε σύντομον άπό άπόψεως έλπίσεως.

Α ν ο π ό μ ο ν η ν Σ π α ν ι ό λ α ν, — Αίσθηματικός χαρακτήρ, αλλά και συγκρότως πολύ έγωιστικός. Δεν παρρηδίδετε έξ όλοκληρίον είνε τά αίσθηματά σας. Πολύ στενωχόρος καί άστικτική. Θα είνε πολύ δύσκολον να σας ικανοποιή κανείς. Δημιουργείτε συμπεριφορές, αλλά δεν είνε δυνατόν να έμμενετε φλογέρα καί έπιμνηστικήν. Γάμος θαδύνει άκόμη. Θα είνε κατόπιν αίσθηματος καί θα σας καταστήσθ άρκετά εύτυχή. Άρκει. 1. Χαρακτήρ

δυστροπος, ήλιοςτροπος και μαχηρός, άν σας αγαπάει με έλικρή καί, άμωσως τόν κάνει να σαρφαγώρη κοντά σας είνε ο έλ γος έννοησής του. Άρκει. 2. Βραδεία έλπίσις. Δεν πρέπει να έλταχθε άπεριμετρώμενος.

Ζ ι ζ ο υ 10, — Άν έλπω τίποτε τό περιεργόν είνε μόνον έπιπόλαια, άσκησις είνε τάς συμπεριφορές σας καί ή ριάνσις σας ποι κίλλει αναλογώς των περιστασών. Άλλως τε, είνε άρκετά νέα άκόμη καί δι' αυτό ο χαρακτήρ σας παρσούρει τάς συχνας άναγασσεις και άσυνωμνικας. Κατά βούλησ τρυφερά καί στωική. Αλλά θα πρέπει να αναζητήσθ κανείς έπιμνησ την τρυφερότητα καί την στωικήν σας για να την έρη. Επικλινεται κρινόμενη, δεν παρουσιάζει σοβαρόν έννοιαφέν. Άποφύγετε τάς άποφύσεις έρωτικές περπετείας. Είς άσθημα άρκετά είνε τό μέλλον καί θα συνάψετε πο λυ καλόν γάμον κατόπιν αίσθηματος.

Α ρ κ α δ ι ο ν, — Χαρακτήρ άσθηματικός, μεμψιμοιρος καί αίσθηματικός. Αί γνώμεις καί αί όψεις σας παρσούρει καί σεν οημνίας. Σας έλταχε μέχρι τούδε ή θερμή άπόφασις γάμου σας, είνε τούτο θα συνετέλεσε πολύ καί ή ιδιική σας διατοκτικότητα. Πρέπει να άνοήσετε την καρδιά σας καί να έλταχε μέσα από τό στενόν πλάσιον τού όποιον έχετε περιωρίσει την ζωή σας. Άπό άπόψεως σταδιοδρομίας, θα έχετε μίαν ικανοποιητικήν έλπίσιν, άχι όμως άπόλυτως σταθεράν. Είς άφρα μεμψιμοιρίας. Είθε έκ φύσεως οίκονομος καί συγκρατημένος, είνε τρυφόν άσος δεν φοβούμαι για τάς σας σοβαράς μετακινήσεις. Αίσθηματικώς δεν βλέπω τίποτε τό σοβαρόν. Ο άντανατολήντος πόθος σας για τόν έρωτα δεν πρέπει να σας παρσούρη. Άφήστε την καρδιά σας να μιλήσθ μόνη της. Αλλά πρό πάντος μην διασθήτε.

Η ι κ ρ η ν Μ ε θ α χ ρ ο ι ν η ν 4 η 198 — Μετρημένη καί συγκρατημένη είνε όλα σας. Σας έλταχε ο άσυνωμνικός, Υ. πολυλογίζετε τά πάντα καί ή λογική παίρνει σέ σας μεγαλυτέρη θέσι άπό τό αίσθημα. Προσεκτική καί λεπτολόγος. Αίσθημα εύπρεπές καί τάσεως. Η έντομικώς που προ καλείτε είνε ικανοποιητική, άχι όμως θερμή καί ζωηρή. Γάμος θαδύνει. Θα πραγματοποιηθή κατόπιν αίσθηματος. Θα έχετε μερικώς δυσκολίας είνε την άντιμετώπιση της ζωής σας. Μετά τόν γάμον έσθ, ή κατάσταση σας θα έέλτιωθ ή έπιπόλαια περισσώτερον ικανοποιητικόν. Τό αίσθημα για τό όποιον μου γράφετε δεν παρουσιάζει σοβαρόν έννοιαφέν. Είνε ένα πρηνή χαλάρω καί χωρίς πνοή. Άπό άπόψεως έλπίσεως δεν έλταχε τίποτε. Γι' αυτό δεν νομίζω ότι θα πρέπει να συγκρατήσθ όλο αίσθηματικώς την προσοχήν σας. Αφήστε την ζωήν σας να κυλήσθ έλεύθερα.

Π ι κ ρ α μ έ ν ο ν 680. — Δυστροπος καί στενωχόρος χαρακτήρ. Μεμψιμοιρείτε διαρκώς καί δεν έρίσκετε σέ τίποτε ικανοποίησιν. Άπιστιόδοξος τάσις. Δεν έμφανίζεται έννοησιν είνε τόν έαυτόν σας. Όριμωμένα πληγήματα της μοίρας σας έπείσσαν καί σας άπενοητέυσαν. Πρέπει να κάμετε μίαν σταθερόν λαζαρωσάν άρδύρα άν δεν θέλετε να παρρημειν είνε τά σημερινά έπιπεδα. Η έλπίσις σας παρουσιάζεται βραδεία καί όχι συνεχής. Άπό σας θα έδαρη θή να ζωογρήτε τόν ρυθμόν της ζωής σας. Νά φροντίσετε περισσώτερον δια την ύλειαν σας που δεν την βλέπω πολύ σταθεράν.

Σ α ρ β έ λ γ α κ α μ, — Άντιλαμπάνετε τά πράγματα μάλα λογικά, αλλά είνε τό κεφάλαιον της δράσεως σας ταυριάζει ένα μεγάλο μπερδέλ. Είθε τύπος άθμος καί χωρίς άντιδράσεις. Θέλω δηλώσθ να πώ ότι όποιον έσθ πηπτικά την ζωήν είνε πρόσδυμος πάντοτε να την σκηνώσετε με την μεμψιμοιρίαν διαδόν τού σας διακρίνει άλλα πέραν τούτου δεν κάμετε τίποτε άλλο. Ουσικά

Είθε έπ' τού αίσθηματός σας αίσθηματικόσ, άλλα καί έλταχθε καί άσθηματικός. Τά άσθηματά σας δεν είνε σπαράξ. Έπείσσαντα πολύ έσθλα καί άλλα έλταχθ γνώμεις καί άποφάσεις. Τό έλβύλλον σας δεν, εδρίσκεται είνε κατέδω καλόν δρόμον. Ο φίλος σας έχει πταρσούρη καί θα είνε πολύ δύσκολον άν μη άδύνατον να άντιμετωπίζετε τό αίσθημα τού. Όποιοδήποτε, δεν μπορεί να σας δώσθ καμμία έννοιαφέν. Ο φίλος έχει χαρακτήρα περιωρισμένον βετικόν. Θα είνε άμωσως πολύ λεπτολόγος καί άστικτικός. Νομίζω ότι θα είνε δυνατόν να τόν έπείσσετε καί έρπον ά ποφασιστικόν.

Είθε έπ' τού αίσθηματός σας αίσθηματικόσ, άλλα καί έλταχθε καί άσθηματικός. Τά άσθηματά σας δεν είνε σπαράξ. Έπείσσαντα πολύ έσθλα καί άλλα έλταχθ γνώμεις καί άποφάσεις. Τό έλβύλλον σας δεν, εδρίσκεται είνε κατέδω καλόν δρόμον. Ο φίλος σας έχει πταρσούρη καί θα είνε πολύ δύσκολον άν μη άδύνατον να άντιμετωπίζετε τό αίσθημα τού. Όποιοδήποτε, δεν μπορεί να σας δώσθ καμμία έννοιαφέν. Ο φίλος έχει χαρακτήρα περιωρισμένον βετικόν. Θα είνε άμωσως πολύ λεπτολόγος καί άστικτικός. Νομίζω ότι θα είνε δυνατόν να τόν έπείσσετε καί έρπον ά ποφασιστικόν.

Ν ο υ ο υ 33 — Νά μου στείλετε σημείωμα τού προσώπου που σας ένδιαφέρει. Διαφορετικά δεν μπορώ να σας άπαντήσω. Δεν έχετε μεγάλην θερμότητα. Περίωρον καί έγωιστρια. Γάμος θαδύνει. Κατόπιν αίσθηματικόσ άλλα οικονομικώς άποφελής. Η ζωή σας θα έλταχθ έμωσως καί κατ' έρώτα ικανοποιητικόν. Πρόωρα καί έπ' αίσθημα αίσθηματος.

Β ο ζ ο υ 33. — Η καμμία της έπείσεως κυριαρχεί έπ' της αίσθηματικόν τάσις. Άρκετά ήλταχθε. Πειλά καί πρόωρος έρωτικός παρρημειν. Γάμος είνε τόν ρυθμόν, άχι όμως πολύ σύντομος. Οικονομική κατάσταση καλή. Ταξίδια άρκετά.

Η τ ι α ν Ν τ α ρ μ π ι ν 4 η 2 — Ο χαρακτήρ σας παρρημειν άσθηματικός καί άποφύσεις. Σας έλταχε καί άσθηματικός καί ή ήρεμία. Είς καμμία καί άπερίσκεπτες διάθεσις. Πρόωρος έρωτικός παρρημειν. Ο γάμος σας θαδύνει. Θα πραγματοποιηθή κατόπιν αίσθηματος καί θα σας άντιμετώριζε είνε τόν ρυθμόν της σημερινής. Είθε τού παρόντος μερικώς οικονομικώς στενωχόρος.

Α έ ν ο ρ μ α ν, — Δυστροπος, μεμψιμοιρος καί μικρολόγος. Άν έπείσσαντε την ζωήν με διασταγμένον καί ένα πταρσούρη ύπολογιστικόν καί κομμομένης σας δίεπει είνε έλταχ. Δεν τολμάτε τίποτε καί σπριφοργίζετε ζωηράς δύο άσθεις μεσα στο μυαλό σας, χωρίς να μπορέτε να κάμετε καμιά άπόφασις. Τό άποτέλεσμα είνε ότι όσον σεις ικανοποιείσθε, όστε καί τούς άλλους μπορείτε να εύχαριστήσθε. Τό αίσθημα για τό όποιον μου γράφετε πολύ χαλάρω καί χωρίς σπασμια. Δεν παρουσιάζει έλπίσιν. Είνε Σας συνιστώ να τό έγκαταλείψετε. Η φίλη σας είνε πολύ φιλική καί με χαρακτήρα περπετείας τολμηρόν καί άποφασιστικήν άπό τόν δικόν σας. Θα έλταχ την έλπίσιν να σας διευδύσθ, πταρσούρη τό όποιον δεν θα τό ήλταχθε.

Σ θ υ σ μ έ ν ο Α σ τ έ φ ι κ, — Μετρία αίσθηματικός, ήρεμος. Πολλά διαταγμαι καί άμωσως πταρσούρως. Δεν έχετε δικήν σας παρρημειν. Επείσσαντα πολύ έσθλα. Καχέτοπος διάθεσις. Γάμος θαδύνει. Η έντίμικώς έπ' τού παρόντος είνε έρωτικός περιπετείας. Δύο, δεν ένοήσθ καμμία σύντομος μεταβολή. Βραδύτερον θα έννοηθήτε περισσώτερον. Θα άστικώσθε οικονομία. Μην διαξέσθε, να μεταβώλετε τόν σημερινόν ρυθμόν της ζωής σας. Η έλπίσις σας θα πραγματοποιηθή βραδύτερον καί κατ' έρώτα ικανοποιητικόν. Γάμος κατ' έρώτα αίσθηματος, άλλα πολύ βραδύτερον.

Δ ω ρ σ θ έ ρ α ν Β η κ, Πειραιάς. — Ο φίλος σας έχει χαρακτήρα τρυφερόν, άλλα καί έλταχθε. Τά άσθηματά σας δεν είνε σπαράξ. Έπείσσαντα πολύ έσθλα καί άλλα έλταχθ γνώμεις καί άποφάσεις. Τό έλβύλλον σας δεν, εδρίσκεται είνε κατέδω καλόν δρόμον. Ο φίλος σας έχει πταρσούρη καί θα είνε πολύ δύσκολον άν μη άδύνατον να άντιμετωπίζετε τό αίσθημα τού. Όποιοδήποτε, δεν μπορεί να σας δώσθ καμμία έννοιαφέν. Ο φίλος έχει χαρακτήρα περιωρισμένον βετικόν. Θα είνε άμωσως πολύ λεπτολόγος καί άστικτικός. Νομίζω ότι θα είν

1050
190

1200
200

1350
210

1500
220

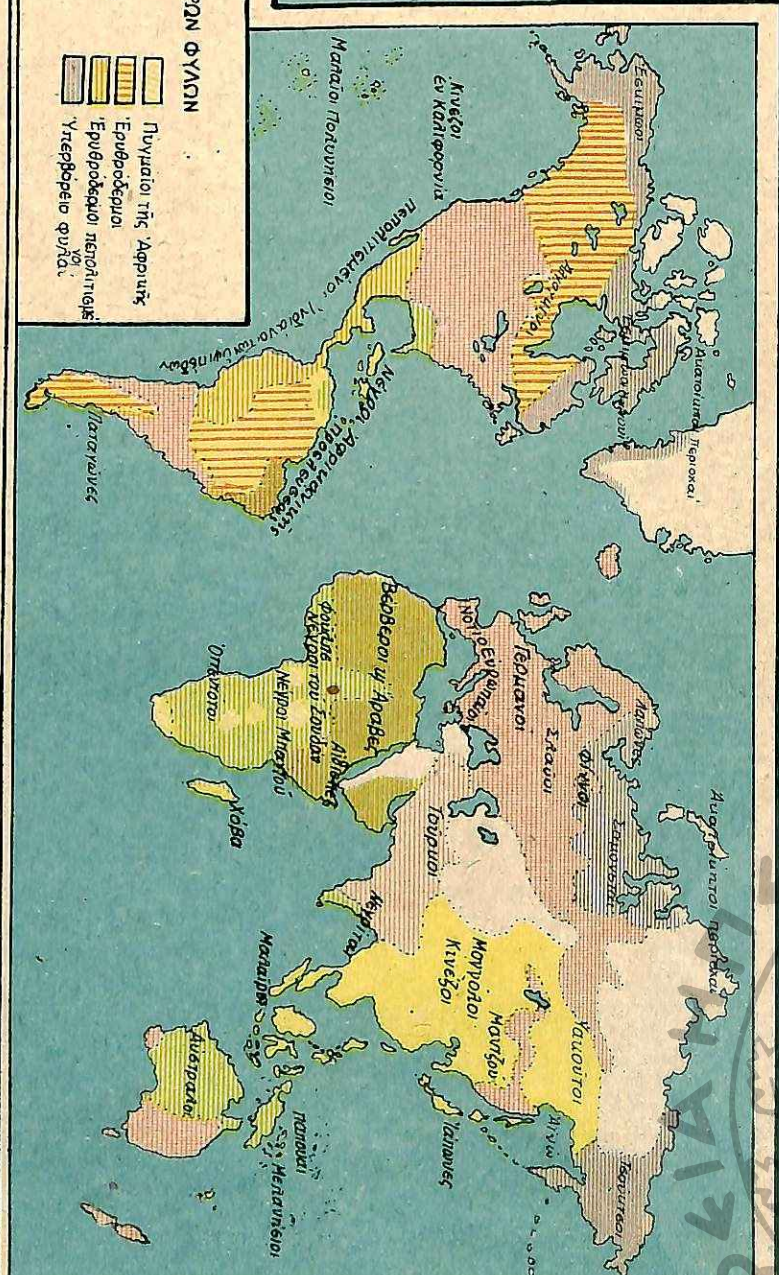
1650
230

1800
240

ΕΞΑΓΩΓΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΘΥΓΩΝ

Νέφροι και Νεφροειδείς
Μονόκλων υπί
Μονοκλωνοειδείς
Άρσεν και Βερβεροι
Άρσεν της Δείας (Ίνδοι και Ίρακι)

Πυγμαίοι της Δαρνής
Ερυθροειδείς περσικής
Υπερβόρειοι πυγμά

Ε

Ν

Ο

Σ

Ω

Κ

Ε

Α

Ν

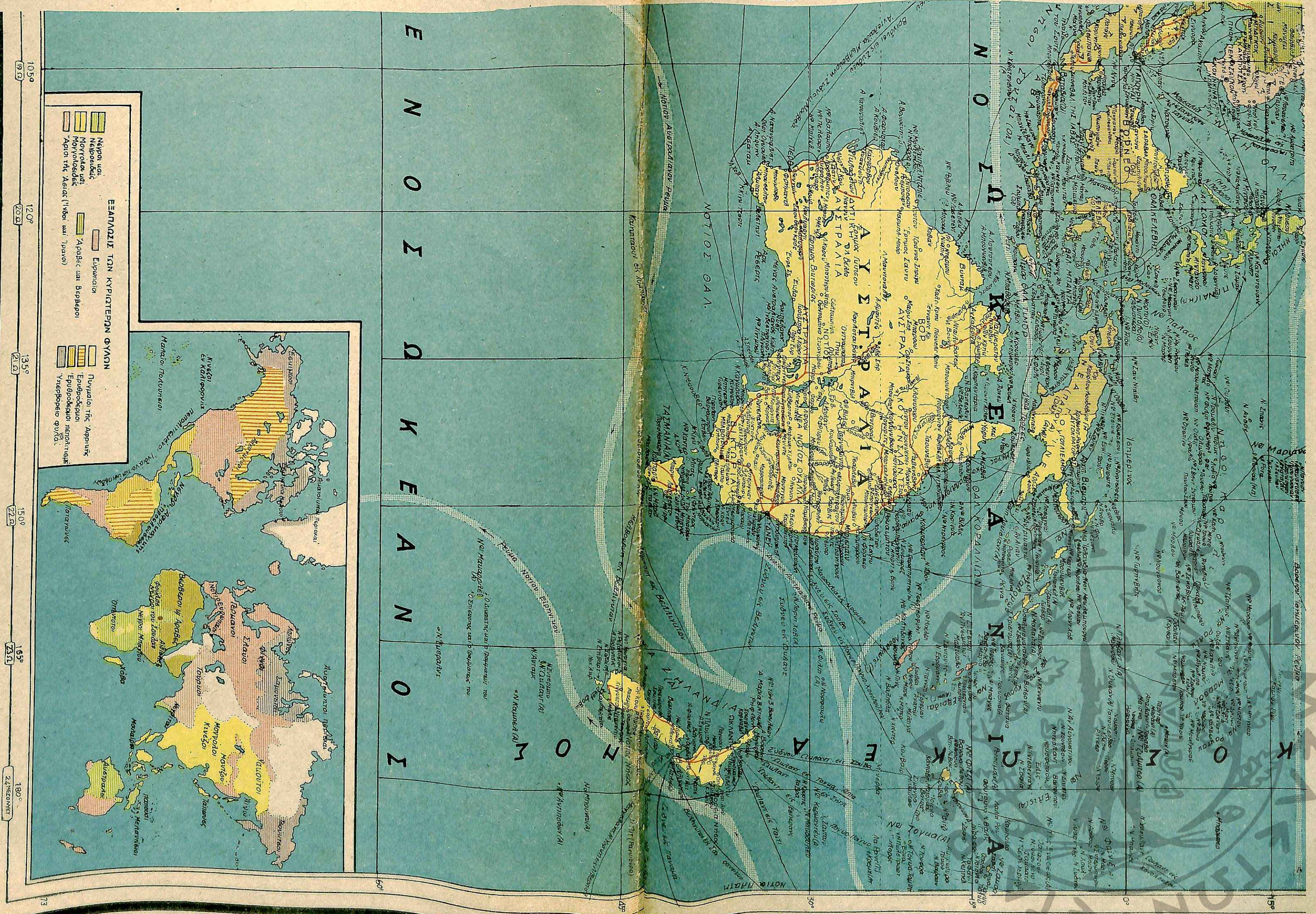
Ο

Σ

Ω

Κ

Ε

- ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ
Νήσοι καὶ
Νηροειδέες	Εὐρώπεια
Μονοειδέες καὶ
Μονοειδέες	Ἀραβικὴ καὶ Βερβεροί
Ἄγιοι τῆς Διᾶς (Νῆσοι καὶ Τραπόζ)	Παραλία τῆς Ἀφρικῆς
	Εὐρωπαϊκὴ καὶ ἀφρικανικὴ
	Υπερβαρὸν πλάτος